

Jude Deveraux

Autoarea bestsellerurilor: *TENTATIE*,
SĂ NU-ȚI PIERZI SPERANȚA, PENTRU TOTDEAUNA,
CHEMAREA DESTINULUI

ANOTIMPUL IUBIRII

JUDE DEVERAUX
ANOTIMPUL IUBIRII

Traducere: CARMEN CHIRCULESCU

EDITURA ORIZONTURI
EDITURA SIRIUS

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DEVERAUX, JUDE Anotimpul iubirii / Jude Deveraux;
trad.: Carmen Chirculescu
— București: Orizonturi, 2005
Coperta: CLAUDIA COSTACHE

ISBN 973 - 736 - 018 - 4
THE BLESSING 1998 by Jude Deveraux

Coperta IV

Colecția Romantica

Jude Deveraux revine puternic în topuri cu o poveste fermecătoare și amuzantă ale cărei personaje ies din universul livresc pentru a cuceri inima cititorilor.

Captivantă, inedită și chiar bizară, intriga cărții este pe măsura protagoniștilor.

Jason Wilding, un strălucit om de afaceri, își ia, împotriva dorinței, o mică vacanță de Crăciun și se întoarce în orașelul natal, unde nici nu bănuiește ce pune la cale fratele său, David. Acesta este îndrăgostit iremediabil de Amy, o tânără văduvă excentrică și mamă a unui băiețel răsfățat și adorabil, Max.

Pentru a fi cu ochii pe ea, David își convinge fratele să se

angajeze timp de o săptămână ca... bună pentru alintatul Max.

În calitate de angajat, rigidul Jason va trebui să suporte multe situații și întâmplări neobișnuite (unele, inacceptabile!). Dar farmecul irezistibil al acesteia îl va transforma pe ciurul om de afaceri într-un alt... iremediabil îndrăgostit de Amy.

Cum vor rezolva cei doi frați o încurcătură din care nu se întrevede nicio ieșire?

CAPITOLUL UNU

— Îmi vine să te omor! înțelegi? Sincer, îmi vine să te omor, spuse Jason Wilding fratelui său, privindu-l pe sub sprâncenele negre încruntate de nemulțumire, ce se uneau cu părul cenușiu și bogat care-i căzuse pe frunte, dându-i înfățișarea unui leu ce-și scutura coama.

— Ce noutăți mai ai? îl întreabă David adresându-i fratelui său mai mare acel zâmbet încântător care îi făcea pe oameni să aibă atâta încredere în el, încât erau în stare să-și încredințeze propriile vieți în mâinile lui.

David Wilding sau doctorul Wilding, cum era cunoscut de locuitorii din Abernathy, Kentucky, își luă paharul cu bere și bău cu sete, în timp ce Jason abia gustă din whisky-ul din malt¹.

— Deci, ce vrei de la mine? întreabă Jason, arcuindu-și o sprânceană.

Acea privire făcuse să se înmoaie genunchii multor oameni de afaceri.

— Ce anume te face să crezi că vreau ceva?

— Anii de experiență. Până și cel din urmă om din acest oraș te privește ca pe un sfânt, dar eu te cunosc cu adevărat. Vrei ceva. Mai mult chiar, vrei ceva de la mine.

— Poate că doar am vrut să-mi văd ilustrul frate mai mare și m-am gândit că singura modalitate de a te determina să vii acasă de Crăciun este să-ți spun că tata este pe moarte.

— Truc ieftin, răspunse Jason cu buzele strânse.

Își duse mâna la buzunar pentru a-și lua o țigară, apoi își aminti că renunțase să mai fumeze cu doi ani în urmă. Dar faptul că se afla într-un bar din orașul în care crescuse, făcea să iasă la

1 Whisky-ul se face din boabe de cereale, de regulă orz.

lumină vechiul băiat din el.

— A fost singura idee care mi-a trecut prin minte, spuse David, ca și cum ar fi încercat să se scuze pentru felul în care procedase.

Își sunase, la New York, fratele cel bogat și mereu ocupat, spunându-i că tatăl lor suferise un atac de cord și că, probabil, nu mai avea multe zile de trăit. În câteva ore, Jason aterizase cu avionul personal pe un aerodrom ce se afla la cincizeci de mile, și o oră mai târziu se afla în camera de zi a casei în care crescuse. Când Jason dădu cu ochii de tatăl său, care bea liniștit bere și juca pocher cu prietenii săi, pentru câteva minute, David se temuse pentru viața sa. Dar îl cunoștea bine pe Jason și știa că acesta mai degrabă latră decât mușcă.

— Nu rămân, spuse Jason.

— Și de ce nu? întrebă David, inocent.

Era o glumă bine cunoscută în familie: David se putea bucura de orice, în timp ce fratele său o încasa pentru paharele sparte. Mai era și felul cum arătau. David avea păr blond, ochi albaștri și o față rozalie. Chiar și la cei treizeci de ani ai lui, avea chipul unui înger. Și când își îmbrăca halatul de doctor și își punea stetoscopul în jurul gâtului, oricine l-ar fi privit ofta ușurat, văzând cu câtă dăruire se ocupă de bolnavi.

Pe de altă parte, pe cât de deschis era David, pe atât de introvertit era Jason, iar tatăl lor îi spusese de multe ori „Tu chiar și când nu faci nimic, arăți ca și cum ai face“, deoarece Jason părea să se fi născut cu acea privire veșnic preocupată care nu-l părăsea nicicând.

— Lasă-mă să ghicesc, spuse David. Ești așteptat de patru săptămâni în Tahiti, unde te vei culca cu trei femei în același timp.

Jason nu spuse nimic, ci doar sorbi din whisky și se uită la

fratele lui cu viclenie.

— Nu, nu-mi spune, zise David. Trebuie doar să ghicesc. Poate ești așteptat la Paris, unde urmează să ai o legătură cu un fotomodel. O tipă dintre acelea înalte, creaturi reci cu sâni din plastic.

Jason își privi ceasul.

— Trebuie să plec. Mă așteaptă Leon.

David știa că Leon era pilotul personal al fratelui său și, uneori, îndeplinea și rolul de șofer. David mai știa și faptul că personalul fratelui său ținea loc de familie de când nu-și mai bătea capul să se întoarcă acasă și, în plus, fusese întotdeauna mult prea ocupat pentru a-și întemeia o familie.

Jason îi aruncă o privire fratelui său, apoi își termină paharul de whisky și se ridică.

— Știi foarte bine cât de mult îmi place să stau aici și să te ascult cum te amuzi pe seama mea, dar am...

— Lasă-mă pe mine să continuu. Ai mult de lucru.

— Într-adevăr, am mult de lucru și știu că deși este Crăciunul, oamenii continuă să se îmbolnăvească, chiar și în încântătorul Abernathy.

— Așa e. Și nici nu încetează să aibă nevoie de ajutor, chiar și în Abernathy.

Aceste cuvinte îl făcură pe Jason să se așeze la loc. David îi cerea ajutorul numai dacă avea cu adevărat nevoie de ajutor.

— Ce-ți trebuie? Bani? întrebă Jason. Orice ai nevoie, spune-mi și te voi ajuta cu tot ce pot.

— Aș vrea să fie adevărat, zise David, privind spre paharul cu bere pe care-l ținea în mână.

Jason făcu semn ospătarului să-i mai aducă un pahar cu whisky și David își ridică privirea spre el cu o expresie gânditoare.

Jason nu avea obiceiul să bea atât. Spunea că băutura îi tulbură mintea și că avea nevoie de o minte limpede când se apuca de treabă. Și, bineînțeles, pentru Jason munca era totul în viață.

— Sunt îndrăgostit, spuse David încet.

Cum Jason nu scoase niciun cuvânt, David își ridică privirea spre el și rămase uimit să-l vadă zâmbind.

— Altceva? întrebă Jason. E cumva din altă clasă socială? Sau toate fetele bătrâne din acest oraș au pus mâna pe arme pentru că prețiosul lor doctor David nu mai este disponibil?

— Mi-aș dori să nu urăști atât de mult acest oraș. Este un loc deosebit, cu adevărat.

— Dacă-ți place gândirea limitată a bigoților, spuse Jason cu voioșie.

— Uite, ce s-a întâmplat cu mama... Nu, nu voi aminti despre asta. Îmi place acest oraș și am de gând să rămân aici.

— Cu noua ta iubită. Deci, care este problema cu această fată, de ce ai nevoie de mine? Ce știu eu despre iubire?

— Știi totul despre întâlniri. Îți văd numele în toate rubricile mondene.

— Hm. Trebuie să mă ocup de o grămadă de acțiuni filantropice... și este bine să am o femeie lângă mine.

— Mai ales că femeile care te însoțesc sunt cele mai frumoase femei din lume.

— Și cele mai avare, spuse Jason, de astă dată cu vocea înmuiată de un sentiment nedefinit. Ai idee cam cât de mult costă carburantul pentru avionul meu personal? Dacă da, atunci explică-mi de ce m-ai mințit și m-ai făcut să vin aici.

— Cred că un astfel de drum te costă mai puțin decât un aparat EKG.

Jason înțelese aluzia.

— Mi-ai zis-o, așa că nu mai căuta tot felul de scuze și spune-mi despre ce este vorba. De cine ești îndrăgostit și care este problema? Vrei să plătesc cheltuielile de nuntă?

— Mă crezi sau nu, spuse David supărat, unii oameni mai vor și altceva decât bani care, se pare, sunt totul pentru tine.

Jason bătu imediat în retragere:

— Scuză-mă pentru o astfel de insinuare. Hai, vorbește-mi despre această femeie și spune-mi cum pot eu să te ajut.

David respiră adânc.

— Este văduvă. Este... își ridică privirea spre fratele său. Este văduva lui Billy Thompkins.

Auzindu-l, Jason scoase un fluierat încet.

— Ea nu este așa. Știu că Billy a avut probleme, dar...

— Da, cam multe probleme: droguri, băutură și mai și conducea.

— Nu l-ai mai văzut în ultimii ani. În cele din urmă s-a potolit. Și-a luat ceva de lucru de cealaltă parte a râului și, după doi ani, s-a întors aducând-o cu el și pe Amy, care era însărcinată în luna a patra. Părea că s-a schimbat. A cumpărat chiar și vechiul Salma.

Jason își arcui o sprânceană.

— Locul ăla încă mai există?

— Oarecum. În orice caz, a cumpărat locul cu ajutorul maică-sii. Ea este coproprietară.

— Dar cine i-ar fi împrumutat bani lui Billy?

— Bună întrebare. Dar nu mai are importanță, deoarece el a murit la patru luni după treaba asta. A intrat cu mașina într-un pom uriaș.

— Era beat?

— Da, era beat, iar soția sa a rămas singură, numai cu Mildred. Ți-o mai amintești? Mama lui Billy.

— Întotdeauna mi-a plăcut, spuse Jason. Merita mai mult decât un fiu ca Billy.

— Deci, ca a rămas cu Amy. Ea este persoana pe care am cunoscut-o.

— Și care este problema ta? Nu cred că Mildred vă stă în cale. Nu-mi spune că tata...

— El ține la Amy aproape la fel de mult ca mine, spuse David, coborându-și privirea spre paharul cu bere din care băuse deja jumătate.

— Dacă nu ai de gând să-mi spui despre ce este vorba, eu plec, îl avertiză Jason.

— Este vorba despre fiul ei. Ți-am spus că Amy era însărcinată când a venit aici cu Billy. Ei bine, a născut un băiat.

— Tu ai asistat-o la naștere? întrebă Jason, arcuindu-și iarăși sprânceana.

— Nu, și nu începe din nou cu prostiile tale. Lucrurile stau altfel când un doctor se îngrijește de sănătatea femeilor.

— Mmm. Și ce este cu fiul ei? Seamănă cu taică-său?

— Billy avea simțul umorului. Copilul este... Trebuie să-l vezi ca să poți înțelege despre ce este vorba. Este sălbatic. Pur și simplu, fără pic de conștiință. Este un monstru mic, cel mai manipulativ și înșelător copil pe care l-am întâlnit vreodată. Nu-ți pot descrie cât de gelos este. O joacă pe degete pe Amy.

— Și ea nu-și dă seama de ce face acest copil, nu-i așa? întrebă Jason, strângându-și buzele.

Fusese și el în situația lui David. Cu ani în urmă cunoscuse o femeie de care se simțise atras mai mult decât fizic. După o întâlnire, începuse să se gândească la faptul că ar putea exista ceva între ei doi. Copilul acesteia era un criminal în devenire. Avea obiceiul să scotocească prin buzunarele hainei lui Jason și să fure

orice găsea în ele. Odată furase cheile de la mașina lui Jason și a fost nevoit să plece fără Jaguar. O săptămână mai târziu, mașina a fost descoperită pe fundul lui Cast River. Bineînțeles că mama băiatului nu a putut crede că fiul ei ar fi în stare să facă așa ceva, așa că s-au despărțit. Ultima oară auzise că lucra pe Wall Street și că era multimilionar.

— Ai avut cumva o experiență asemănătoare? îl întrebă David.

— Cam așa ceva. Nu poți să-ți petreci timpul cu ea decât dacă el este de acord, nu-i așa? Și mama îl iubește ca pe ochii din cap.

În vocea lui Jason se simți o undă de amărăciune.

— Nici nu-ți poți imagina așa ceva. Nu pleacă nicăieri fără el. Am încercat să o conving să mă lase să angajez o bonă, dar este prea mândră pentru a-mi accepta ajutorul, astfel că opțiunile sunt clare: copilul merge cu noi sau nu ne ducem nicăieri. Și este imposibil să stai în casa ei. David se aplecă peste masă. Copilul nu doarme. Vorbesc serios. Niciodată. Este și o anomalie a naturii, dar și ceva necurat, de o răutate demonică. Și, bineînțeles, Amy îi acordă toată atenția cât timp el este treaz.

— Las-o, spuse Jason. Ascultă ce-ți spun. Renunță la ea imediat. Dacă o vei câștiga pe ea, va trebui să trăiești toată viața cu acel copil. Într-o dimineață, te vei trezi cu o cobră în pat.

— Care ar trebui să se lupte cu Max pentru loc.

— Copilul încă mai doarme în pat cu maică-sa? întrebă Jason cu scârbă.

— Când are el chef.

— Las-o baltă!

— Ție îți vine ușor să-mi dai un astfel de sfat. Niciodată nu ai fost îndrăgostit. Cred că m-aș putea descurca cu copilul dacă reușesc să cuceresc inima mamei. Adevărul este, însă, că nu pot rămâne singur cu ea. Spunând acestea, David îl privi pe Jason așa

cum o mai făcuse de o mie de ori până atunci.

— Ah, nu, nu face asta! N-o să mă bagi în treaba asta! Știi foarte bine că sunt extrem de ocupat și am destule obligații.

— Nu este adevărat. De câte ori te-am auzit plângându-te că angajații tăi doresc să aibă liber de Crăciun? Așa că, anul ăsta, poți sta aici să mă ajuți, iar secretara ta va avea și ea zilele libere pe care și le-a dorit mereu. Apropo, cum arată nemaipomenita ta secretară?

— Bine, spuse Jason printre dinți. Deci, ce anume vrei să fac? Să răpesc copilul? Sau poate că ar trebui s-o facem amândoi și apoi să-l omorâm.

— Copilul are nevoie de un tată, spuse David, strâmbându-și gura într-o grimasă de nemulțumire.

— N-ai reușit, nu-i așa?

— Chiar deloc. Niciodată nu am avut astfel de sentimente pentru o femeie și, în plus, am o mulțime de rivali. Toți bărbații din oraș umblă după ea.

— Câți? Umblă cu zece hăndrălăi după ea? Sau bătrânul Johnson a murit?

— Și Ian Newsome umblă după ea.

— Oh? Băiatul care era căpitanul echipei de fotbal și de înot și care, în plus, a dat dovadă de o deosebită îndemânare și a câștigat campionatul la lupte? Băiatul căruia fetele i se aruncau singure în brațe? Nu s-a căsătorit cu Angela, șefa echipei care făcea galerie la meciuri, aia care avea mai mult păr decât creier?

— Au divorțat. El s-a întors în oraș și a preluat afacerea cu Cadillac.

— Înseamnă că face o grămadă de bani, spuse Jason sarcastic. Nu erau prea multe cereri de Cadillac în Abernathy.

— În plus, vinde Mercedes-uri arabilor.

— Ah, spuse Jason. În cazul ăsta ai probleme.

— Tot ce vreau este să petrec ceva timp cu Amy, să fim singuri. Dacă este singură, știu că așa...

— Ai face-o să se îndrăgostească de tine? Nu așa o vei cuceri.

— Bine, dar vreau ca măcar să-mi încerc șansele.

— Singurul lucru pe care îl are Newsome de făcut este să-i trimită un Mercedes roșu decapotabil și femeia va fi a lui. Poate că tu ar trebui să-i oferi...

— Amy nu este așa!

David aproape că strigase. Apoi, când observă că jumătate din cei care se aflau la bar își întorseseră privirile spre el, își coborî glasul.

— Te rog să încetezi cu gluma. Nu cred că vreau să mai trăiesc fără ea, spuse David încet.

Pentru o clipă, Jason privi vârful capului fratelui său. David nu cerea des ajutor și niciodată pentru el. Își plătise singur cursurile de medicină, refuzând banii oferiți de către fratele său. „Nu aș prețui atât de mult ceva ce mi se oferă pe degeaba”, spusese David. Jason știa că David încă mai avea de plătit pentru acele cursuri, dar mai știa și că nu ar fi acceptat niciun ajutor financiar.

Dar iată că, de astă dată, David îi cerea ceva personal, ceva ce nu implica averea lui Jason. Trecuse mult, mult timp de când cineva nu-i mai ceruse și altceva decât bani.

— Am să fac tot ce pot, spuse Jason încet.

David își ridică fruntea.

— Vorbești serios? Nu, nu cred. Nu ai de gând să faci ce am eu în minte.

Jason era de felul lui o persoană prudentă, așa că-l întrebă:

— La ce anume te-ai gândit?

— Să trăiești cu ea.

— Ce? izbucni Jason, făcându-i iar pe cei din jur să se uite la el și la fratele său. Se aplecă spre David. Vrei ca eu să trăiesc cu iubita ta?

— Nu este iubita mea. Oricum, cel puțin nu încă. Dar trebuie să aduc pe cineva în casă care să-l țină pe copil departe de ea. O persoană în care și ea să aibă încredere, altfel nu-i va permite să stea cu băiatul.

— Și mai este și Newsome de care trebuie să te ocupi.

— Da, el și toți ceilalți bărbați care umblă după ea.

— În regulă. O voi suna pe Parker și ea poate să...

— Nu, tu trebuie să fii! Nu secretara ta, nici bucătarul tău șef, nici pilotul tău și nici menajera ta. Tu!

Când Jason se uită la fratele lui, uimit de vehemența cuvintelor sale, David se calmă.

— Acest copil are nevoie de mâna unui bărbat. Știi să te descurci cu copiii neastâmpărați. Uite cum te-ai descurcat cu mine!

Jason nu putu să nu se simtă flatat și era adevărat că fusese pentru fratele său mai tânăr mai mult ca un tată decât ca un frate. Mama lor murise, iar tatăl lor muncea șaiszeci de ore pe săptămână, astfel că nu se aveau decât unul pe celălalt.

— Te rog, spuse David.

— Bine, răspunse Jason fără tragere de inimă.

În New York era cunoscut pentru faptul că niciodată nu se dădea bătut în afaceri, dar David era singurul care avea puterea de a-l convinge. Și, în plus, era ceva în Jason care îl făcea să dorească să ducă din nou una dintre bătăliile din viața sa, o bătălie pe care o pierduse; datorită unui mic monstru, care nu era nimic altceva decât un copil răsfățat, renunțase la una dintre puținele femei despre care credea că le-ar fi putut iubi și, mulți ani de atunci

încoace, regretase faptul că nu rămăsese și nu luptase pentru ea. Chiar cu un an în urmă, o văzuse din nou pe acea femeie. Avea o căsnicie fericită, cu un bărbat cu care Jason făcea afaceri și arăta înfloritoare. Aveau o casă mare în Long Island și aveau încă doi copii. Acum, la vârsta de patruzeci și șase de ani, Jason se întreba care ar fi fost viața lui dacă atunci nu ar fi dat bir cu fugiții și ar fi luptat pentru acea femeie, dacă ar fi avut mai multă minte la treizeci de ani.

— O voi face, spuse Jason liniștit. Voi rămâne și voi vedea ce anume pot face pentru a ocupa timpul copilului atunci când tu ieși cu Amy.

— Nu va fi ușor.

— Vorbești ca și cum ai crede că tot ceea ce fac eu este ușor.

— Nu l-ai întâlnit pe acest copil și nici nu ai cum să-ți dai seama cât de atașată este Amy de el.

— Nu-ți face griji. Mă descurc eu. Timp de o săptămână voi avea grijă de acest copil neastâmpărat și, dacă în acest timp vei cuceri femeia, să te gândești că de fapt nu a fost meritul tău.

În loc să-i mulțumească, așa cum credea Jason că ar trebui, David își coborî iar privirea spre paharul cu bere.

— Acum ce mai este? răbufni Jason. Nu îți ajunge o săptămână?

Mintea îi lucra cu febrilitate. Oare la câte jocuri, în Liga copiilor, putea participa un om fără să înnebunească? Slavă Domnului că existau celularele, căci astfel putea să și lucreze în timp ce avea să stea la peluză. Iar dacă intra în vreo încurcătură, mai avea și posibilitatea de a o chema pe Parker. Ea era în stare să se descurce în orice împrejurare, oricând și oriunde.

— Vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare.

Auzind așa ceva, fața lui Jason se înroși puternic.

— Crezi că nu voi respecta ce ți-am promis?

— Sarcinile tale le vei preda altcuiva.

— La dracu, bineînțeles că așa voi face! izbucni Jason, dar își coborî privirea, astfel încât fratele lui să nu-i vadă ochii.

Dacă omul din New York, cu care făcea afaceri, l-ar fi cunoscut așa de bine cum îl cunoștea fratele său, nu ar mai fi făcut afaceri cu el.

— Voi avea grijă de copil timp de o săptămână, spuse Jason, cu mai mult calm. Voi face tot ce va dori copilul. Îi voi da chiar și cheia de la mașina mea.

— Bați câmpii. Tu nu ai mașină, ai uitat?

— Atunci voi cumpăra o blestemată de mașină și i-o voi da!

David îl făcea să se simtă incompetent.

— Uite ce e, hai să lăsăm lucrurile să meargă de la sine. Cu cât termin treaba asta mai repede, cu atât mai devreme voi putea pleca de aici și mă voi putea întoarce la treburile mele. Când voi întâlni acest model de frumusețe?

— Cuvântul de onoare, spuse David, privindu-l cu seriozitate, dar vocea îi suna ca și cum ar fi fost iar un copil de patru ani care cerea fratelui mai mare să-i promită că nu-l va părăsi.

Jason oftă adânc.

— Pe cuvânt de onoare, murmură, apoi nu se putu stăpâni să nu privească înjur, să vadă dacă cineva din bar îl auzise. În numai treizeci de minute renunțase să mai fie marele om de afaceri pentru a se ocupa de un copil mârșav și, mai mult chiar, își dăduse și cuvântul de onoare. Ți-am spus vreodată că urăsc Crăciunul?

— Cum poți urî ceva la care nu ai participat niciodată? îl întreabă David cu un rânjel satisfăcut, de superioritate. Poate vom avea norocul ca băiețelul să doarmă.

— Trebuie să-ți atrag atenția că este ora două dimineața? Nu

cred că micul tău înger va aprecia faptul că îi picăm pe cap la o astfel de oră.

— Uite ce, vom merge până la casa ei și dacă luminile sunt stinse, vom trece mai departe, dar dacă sunt aprinse ne vom opri și îi vom face o vizită. De acord?

Jason încuviință în timp ce înghițea ultimele picături de whisky, dar era nemulțumit de ceea ce gândea. Ce fel de femeie s-ar căsători cu unul ca Billy Thompkins? Și ce fel de femeie stătea trează toată noaptea? Nu putea fi decât o bețivă.

Când ieșiră din bar și se îndreptară spre sedanul în care șoferul lui Jason aștepta liniștit, Jason începuse să-și formeze o părere despre această femeie care îi momise fratele, astfel încât acesta să vrea să se căsătorească cu ea. În minte i se perindară, cu rapiditate, o mulțime de fapte: un soț bețiv, un copil incorigibil, o viață de noapte. După ce se așeză în mașină, se uită spre fratele lui mai mic și își jură să-l apere de această ticăloasă și, în timp ce mașina se îndrepta spre periferia orașului, începu să-și schițeze în minte un portret al acelei femei. Și-o putea imagina cu părul alb, cu o țigară atârându-i de colțul gurii. Oare era mai în vârstă decât David? El era atât de tânăr și atât de inocent! Nu părăsise orașul Abernathy prea des și nu știa nimic despre lume. Ar fi ușor, pentru o persoană fățarnică și interesată, să obțină avantaje de pe urma acestuia.

Întorcându-se spre fratele său, îl privi cu seriozitate.

— Pe cuvânt de onoare, spuse încet, și David îi zâmbi mulțumit.

Cu toate că de multe ori fratele lui era o adevărată pacoste, întotdeauna avusese puterea de a-l face pe Jason să se simtă ca și cum ar fi fost mai rău decât îi spunea contabilul lui că este.

CAPITOLUL DOI

Vechiul Salma arăta mai rău decât și-l amintea. Nu mai fusese zugrăvit de cel puțin cincizeci de ani, iar pridvorul părea că stă să cadă. Și, din câte putea vedea la lumina lunii, acoperișul avea să devină inutil dacă ploua, căci n-ar putea feri pe nimeni de apa ce s-ar scurge în casă.

— Uite, este așa cum am bănuț, zise David înverșunată, părând să nu ia în seamă decrepitudinea casei. Toate luminile sunt aprinse. Copilul nu doarme niciodată și de aceea mama lui stă trează toată noaptea.

Jason aruncă o privire fratelui său și se gândi că cu cât mai repede îl va îndepărta de această profitoare, cu atât va fi mai bine.

— Haide, spuse David care deja coborâse din mașină și pornise pe drumul care ducea spre un gard pe jumătate căzut. Ți-e teamă? Dacă îți este...

— Dacă îmi este, îți dublez datoria față de mine, de acord? îl întrebă Jason arcuindu-și o sprânceană.

David zâmbi satisfăcut, dezgolindu-și șirul de dinți albi ce străluciră în lumina lunii, apoi, aproape fugind, urcă treptele pridvorului și se îndreptă spre ușa din față a casei.

— Nu călca pe aia, este... Oh, îmi pare rău. Te-ai lovit? Casa are nevoie de câteva reparații.

Frecându-și fruntea în locul în care îl lovise o scândură ce se desfăcuse din lemnăria pridvorului, Jason se strâmbă în timp ce se uită la fratele lui.

— Da, ca și cum Frankenstein ar fi avut nevoie de un butoi frumos în care să locuiască.

David se îndreptă spre ușă, părând să nu fi auzite spusele fratelui său, și bătut încet. În câteva clipe le deschise o femeie

tânăra... Iar Jason rămase cu gura căscată, de parcă nu-i venea să creadă ceea ce vede, căci femeia era departe de ceea ce își imaginase el.

Amy nu arăta ca o sirenă înșelătoare menită să momească bărbații, dar nici ca o femeie care să inspire sonete închinat frumuseții sale. Și nici nu trebuia să se teamă de faptul că bărbații ar îngenunchea în fața ei, plini de dorință. Părul negru, lung, care părea să aibă nevoie de o baie, era strâns la spate, alunecându-i pe ceafă. Nu era machiată și avea pielea de culoarea fildeșului, pe care se vedeau câteva pete albe. Ochii negri erau atât de mari, încât îți lăsau impresia că acoperă aproape întregul oval al feței, dar în mod sigur puneau în umbră gura mică. Era mică de înălțime, trupul îi părea fragil și oasele i se vedeau ușor pe sub îmbrăcăminte, arătând că femeia avea neapărată nevoie de o masă bună. Dar ceea ce atrăgea atenția era pieptul femeii, sânii mari, frumos conturați.

— La naiba! spuse tânăra femeie în timp ce își aruncă o privire asupra felului cum arăta, apoi fugi în casă. Intră, David, și fă-te comod, simte-te ca acasă. Max - slavă Domnului - doarme deocamdată. Ți-aș oferi niște gin, dar nu am, așa că ar trebui să te servești singur din coniacul vechi de cincizeci de ani, din care nu a mai rămas niciun strop.

— Mulțumesc, spuse David zâmbind amuzat. În cazul ăsta voi servi șampanie.

— Toarnă-mi și mie puțină! veni răspunsul din spatele ușii întunecate.

David îi aruncă lui Jason o privire ce părea să însemne „Nu-i așa că este cea mai spirituală persoană pe care ai întâlnit-o vreodată?”

Dar Jason privea în jurul său, cercetând camera. Trecuse mult

timp de când părăsise ceea ce David numea „casa din nori”. „Trăiești prea mult în avioane particulare, în hoteluri particulare, atât de particulare, încât ai uitat cum arată restul lumii în realitate”, îi spunea el de foarte multe ori. De aceea, acum, Jason privea în jurul lui scârbit de ceea ce vedea. Paragină, fii primul cuvânt care îi trecu prin minte. Toate obiectele arătau ca și cum ar fi fost primite prin bunăvoința altora: obiecte desperecheate, nimic nu se potrivea cu altceva, în cameră putu vedea o canapea veche tapițată cu un material uzat, de culoare maro, un scaun vechi ce arăta îngrozitor și care era acoperit cu un material ce părea că fusese imprimat odată cu frunze de floarea-soarelui și banane. Masa pentru cafea era mare, din bucăți de lemn pe care cineva pictase umbra unei flori care semăna cu cercelușul. Se gândi că această casă arăta exact ca un loc în care ar fi putut trăi Billy Thompsons.

David îi dădu un ghiont ușor și îi făcu semn cu capul spre ușă.

— Nu te mai uita așa! spuse în șoaptă, apoi cei doi bărbați își ridicară privirea în clipa în care Amy intră în cameră.

Femeia ieșise din dormitor, purtând o fustă încrețită, iar cea mai mare parte a petelor de pe chipul ei dispăruseră. Când îl văzu pe Jason uitându-se la ea cu atenție, își ridică mâna și șterse și celelalte pete, înlăturându-le, apoi încercă să zâmbească.

— Făină de orez pentru copil. Dacă ar mânca tot atât de mult pe cât reușesc eu să vărs pe mine, ar trebui să arate ca un purcel.

— Acesta este vărul meu, Jason, spuse David. Știi, cel despre care ți-am vorbit. Ți-ar fi cu adevărat recunoscător dacă i-ai putea permite să locuiască aici până ce inima-i rănită se va mai liniști.

Această afirmație îl ului atât de mult pe Jason, încât nu reuși să facă nimic altceva decât să se uite lung la fratele său.

— Da, bineînțeles. Înțeleg, spuse Amy. Veniți aici și luați loc.

Femeia se uită la Jason. Îmi pare rău că Max nu este treaz acum, dar îl vei putea vedea peste vreo trei ore. Poți fi sigur de asta, spuse ea râzând.

Jason începu să bănuiască ceva. Fratele lui mai mic era cel care îl făcu să devină bănuitor. Fratele pe care l-a ajutat să crească. Fratele pe care întotdeauna îl iubise și îl îngrijise. Cel pentru care și-ar fi dat viața. Acel frate care acum părea că tocmai îl juca pe degete.

Cu mult timp în urmă, Jason își închipuise că dacă și-ar ține gura ar afla mai multe lucruri. De multe ori tăcerea lui spusese mai mult decât cuvintele, așa că se așeză pe un scaun și ascultă.

— Doriți un ceai? întrebă Amy. Deși nu vă pot oferi șampanie, în mod sigur îmi pot permite să vă ofer un ceai. Am ceai de zmeură. Nu, acesta este bun numai cu lapte și mă îndoiesc că vreunui dintre voi i-ar plăcea, spuse ea, zâmbindu-i lui Jason, ca și cum acesta ar fi înțeles cum stau lucrurile.

Într-adevăr, Jason începuse să înțeleagă. Începu să observe unele lucruri din cameră pe care nu le privise cu atenție. Pe podea era un tigru împăiat. Nu, nu era tigru din Winnie Prostutul, iar pe marginea scaunului tapițat cu floarea-soarelui se afla o mapă cu mostre de stofă.

— Câți ani are fiul tău? întrebă Jason cu fălcile încleștate.

— Astăzi împlinește douăzeci și șase de săptămâni, răspunse Amy cu prudență. Șase luni.

Jason se întoarse spre David furios.

— Putem ieși afară să discutăm puțin, doar noi doi? apoi își întoarse privirea spre Amy. Te rog să ne scuzi pentru o clipă.

Când văzu că David nu are de gând să se miște, Jason își puse mâinile pe umerii acestuia și îl răsuci, apoi îl împinse spre ușă. Jason se antrena la sala de sport întotdeauna, așa că avea o

condiție fizică excelentă. În schimb, David se gândea că statul în picioare timp de paisprezece ore pe zi era un exercițiu destul de bun, numai că de astă dată avantajul era de partea lui Jason, care aproape că îl luase pe sus și îl scosese din casă.

Afară, Jason își fixă fratele cu privirea și-l întrebă cu un ton calm:

— Ce ai de gând să faci, de fapt? Și să nu îndrăznești să mă minți.

— Nu-ți puteam spune despre ce este vorba, căci ai fi șters-o imediat înapoi cu blestematul ăla de avion. Dar, de fapt, nu te-am mințit. Doar am omis unele amănunte. Și nu ești tu acela care spune mereu că un bărbat nu trebuie să dezvăluie totul?

— Nu-mi răstălmăci cuvintele. Când am făcut această afirmație mă refeream la străini. Nu m-am gândit că propriul meu frate ar... Of, la dracu' cu toate astea! Te duci imediat înăuntru și-i spui bieteii femeii că este o greșeală și...

— Ai de gând să-ți încâlci cuvântul de onoare? Știam că ai fi în stare să faci așa ceva!

Jason închise ochii pentru o clipă, încercând să se liniștească.

— Nu mai suntem elevi de școală elementară. Suntem oameni în toată firea și...

— De acord, spuse David cu răceală, apoi pomi spre mașina parcată în apropiere.

Of, Dumnezeule mare, își spuse Jason în gând. Fratele lui era în stare să-i poarte ranchiună o veșnicie. Într-o clipă îl înhăță de braț și îl opri.

— Trebuie să înțelegi că nu pot respecta această promisiune. Puteam avea grijă de un băiețel, dar acesta este... David, acesta este un *bebeluș* în scutece.

— Și tu ești prea bun pentru a schimba scutece, nu-i așa?

Bineînțeles, marele și bogatul – continuă șuierând printre dinți – Jason Wilding este prea bun pentru a schimba scutecele unui copil. Ai măcar idee de câte ori am golit ploștile bolnavilor? De câte ori am lucrat cu cateterele? De câte ori am...

— Gata, în regulă, ai câștigat. Tu ești Sfântul David și eu sunt încarnarea ticăloșiei. Orice ar fi, nu pot face acest lucru.

— Știam că îți vei încălca cuvântul, murmură David, apoi se întoarce și pomi iar spre mașină.

Jason înălță o scurtă rugăciune spre cer, cerând să i se dea putere, apoi îl prinse iarăși de braț pe David.

— Ce anume i-ai spus? îl întreabă în timp ce și-o imagina pe secretara lui zburind cu avionul spre Abernathy și luând copilul. Nu despre *bebeluș*.

Ochii lui David sclipiră.

— I-am spus că ești vărul meu, că trebuie să-ți revii după o experiență sentimentală care ți-a frânt inima, că este primul Crăciun pe care îl petreci fără iubita ta și că ești singur. Și i-am mai spus că noul tău apartament a fost zugrăvit, așa că nu ai unde să locuiești, timp de o săptămână. I-am mai spus, de asemenea, că-ți plac bebelușii și că ți-ar face o deosebită favoare dacă ar accepta să locuiești cu ea timp de o săptămână și să ai grijă de Max în cursul zilei, în timp ce ea își face treburile. David se opri puțin pentru a-și recăpăta respirația.

Nu era chiar atât de rău pe cât crezuse Jason că este, atunci când fratele lui vorbise despre „inima rănită”.

David putu să vadă cum fratele lui începe să se liniștească.

— Tot ceea ce-mi doresc este să mă pot bucura de puțin timp liber alături de ea, spuse el. Sunt nebun după ea. Poți vedea și singur cât este de frumoasă. Este amuzantă, este curajoasă, este...

— Și are o inimă de aur, știu, spuse Jason cu glas obosit în

timp ce se îndrepta spre mașină.

Leon deja ieșise și deschisese portiera din spate.

— Sun-o pe Parker și spune-i să vină imediat aici, ordonă el.

Faptul că dădea un ordin îl făcea să se simtă bine. David reușise să-l facă să se simtă de parcă era iarăși la grădiniță.

Jason se întoarse spre fratele lui:

— Dacă fac acum acest lucru, niciodată nu-mi vei mai cere ceva. Ai înțeles? Aceasta este cea mai mare și ultima favoare pe care ți-o fac!

— Pe onoarea mea de cercetaș, spuse David, ridicându-și două degete atât de fericit, încât Jason aproape că-l iertă.

Acum că David îl mințise, își putea permite și el să recurgă la mijloace nu tocmai cinstite. David putu citi pe chipul fratelui său că acesta avea de gând să-și respecte promisiunea.

— Nu vei regreta. Îți promit.

— Deja regret, bombăni Jason, în timp ce-l urma pe David în casă.

Lui David nu-i trebuiră decât patru minute pentru a-și cere scuze, spunând că trebuie să plece, deoarece de dimineață urma să se scoale foarte devreme. Apoi îi lăsă pe cei doi singuri.

În acea clipă Jason se simți în încurcătură.

— Eu... ăă, începu el fără a ști ce anume îi putea spune tinerei femei care stătea în picioare și care-l privea fix, ca și cum ar fi așteptat ca el să spună ceva. Ce anume voia de la el? Poate autobiografia? Un document în care să fie enumerate cele cinci sute de companii pe care le deținea, dar care nu spunea nimic despre abilitățile sale - sau despre lipsa acestora - în ceea ce privește schimbarea scutecelor.

Când văzu că Jason nu scoate nicio vorbă, femeia îi zâmbi, apoi îi spuse:

— Îmi închipui că ești obosit. Dormitorul liber este acolo, îmi pare rău, dar patul este îngust. Nu am mai avut musafiri până acum.

Jason încercă să-i întoarcă zâmbetul. Nu era vina ei că fratele lui era îndrăgostit de ea, deși, sincer vorbind, Jason nu vedea ce anume i-ar fi putut face pe ceilalți să se îndrăgostească de această femeie. Personal, îi plăcea ca femeile să fie curate și machiate, îi plăcea acel tip de femeie care își petrecea ziua la coafor, îngrijindu-și părul și tenul.

— Unde-ți sunt bagajele?

— Bagajele? întrebă el, ca și cum nu ar fi înțeles. Ah, da. Bagajele. Le-am lăsat la... la David acasă. Le voi lua mâine dimineață.

Tânăra îl privea cu atenție.

— Credeam că... își mută privirea fără a termina fraza. Dormitorul este în partea aceea, are și o baie mică. Nu este prea mare, dar...

Se întrerupse considerând că nu era cazul să se scuze pentru condițiile oferite.

— Noapte bună, domnule Wilding, spuse ea, apoi se răsuci și ieși pe o altă ușă.

Jason nu era obișnuit să i se dea liber. De fapt, mai degrabă era obișnuit ca ceilalți să se gudure pe lângă el.

— În regulă, murmură. Noapte bună.

Apoi se îndreptă spre camera care îi fusese indicată și intră. Arăta mai rău decât restul casei, dacă acest lucru era posibil. Patul era așezat în mijlocul camerei, acoperit cu o pătură curată și veche, în culori stinse. Singura mobilă care se mai afla în încăpere era o cutie din carton, pusă cu gura în jos, pe care era o lampă, ce părea a fi de pe vremea lui Edison. Camera avea o fereastră mică,

fără draperii, și două uși, una care părea să dea spre o altă cămăruță și cealaltă spre camera de baie. Pereții băii erau acoperiți cu plăci albe, jumătate din ele crăpate.

Zece minute mai târziu, Jason își scoase lenjeria de corp și se băgă sub pătură. Mâine își va trimite secretara să-i cumpere o pătură electrică.

Nu trecuse mai mult de o oră când fii trezit de un sunet. Zgomotul, de parcă cineva răzuia ceva, fu urmat de un altul, un fâșăit de hârtie mototolită. De regulă nu prea avea somn noaptea, dar anii de călătorii făcuseră ca lucrurile să stea și mai rău. Aproape că suferea de insomnie. Încet, desculț, se duse spre camera de zi. Razele lunii erau destul de puternice, încât el să poată distinge conturul mobilierului și să nu se lovească de acesta. Se opri pentru o clipă, să asculte. Sunetul venea dinspre camera femeii.

Ezitând, rămase în fața ușii deschise. Poate că făcea ceva ce o privea numai pe ea, dar când ochii i se obișnuiră cu întunericul, văzu că femeia era în pat și dormea. Simțindu-se penibil, se întoarse, dar chiar atunci sunetul se auzi din nou. Scrutând întunericul, văzu într-un colț ceva ce semăna cu o cușcă. Era un țarc demodat, din lemn, pentru copii, iar înăuntru se afla ceva ce semăna cu un ursuleț.

Jason clipi iarăși, își scutură capul, apoi privi din nou, în timp ce ursulețul își întoarse capul și-i zâmbi. Putu să vadă clar doi dințișori strălucind în lumina palidă a lunii.

Fără a se gândi la ceea ce face, Jason înaintă mergând pe vârfuri și se lăsă în jos când ajunse lângă copil. Se aștepta ca acesta să țipe, dar nu o făcu. Copilul întinse mânuțele, îl prinse de față și începu să-l ciupească, încât lui Jason îi dădură lacrimile de durere. După ce îi îndepărtă mânuța de pe față, Jason duse copilul

în patul îngust din camera sa, îl înveli și îi spuse cu seriozitate.

— Acum încearcă să dormi.

Copilul clipi de câteva ori spre el, apoi se răsuci până ce ajunse de-a curmezișul patului și adormi imediat.

— Nu-i rău, își spuse Jason, încântat de felul cum își îndeplinise sarcina. Nu-i rău chiar deloc. Poate că David avusese dreptate când spusese că fratele lui mai mare avea un fel al lui de a se purta cu copiii. Mare păcat că nu folosisese acel ton ferm și cu acel copil răsfățat pe care îl întâlnise cu atâția ani în urmă. Poate că...

Se opri în clipa în care realizează că acum nu mai avea unde să doarmă. Chiar dacă ar fi mutat puțin copilul, patul era prea îngust pentru amândoi, căci mititelul era dolofan precum un curcan de Crăciun. Nici nu era de mirare că la început avusese impresia că vede un pui de urs.

— Acum, ce fac? se întrebă Jason, uitându-se la ceasul de la mână. Era patru dimineața și la New York încă nu era nimeni la birou, așa că nu se putea ocupa de nicio afacere. Ah, își spuse el, poate că la New York lumea încă dormea, dar la Londra nu.

După ce își puse costumul din lână, pentru a nu-i fi frig, își scoase telefonul mobil din buzunar și se apropie de fereastră, unde avea semnal mai bun, și formă un număr. Cinci minute mai târziu era prins într-o discuție cu șefii unei mari companii pe care Jason o cumpărase de curând. În fundalul sonor, se putea desluși sunetul unei petreceri de Crăciun și putea jura că directorii erau nemulțumiți de faptul că pierdeau distracția, dar pentru Jason nu avea importanță. Afacerile erau afaceri și cu cât mai repede aveau să înțeleagă acest lucru, cu atât mai bine.

CAPITOLUL TREI

Place, gândi Amy în timp ce se băga în pat. Din motive ciudate, Max încă mai dormea. Putea vedea trupul lui masiv așezat în vechiul țarc de copil al lui Billy.

— Nu-mi place, nu-mi place, nu-mi place, spuse ea cu voce tare, apoi privi îngrijorată spre țarc, dar Max nu se mișcase. Ar trebui să-l trezească într-un minut sau două, altfel sânii aveau să-i explodeze de lapte, dar era minunat că putea avea câteva minute de liniște doar pentru ea.

Când David o rugase să-i permită vărului lui homosexual să locuiască la ea timp de o săptămână, Amy spusese imediat nu.

— Ce-i voi da să mănânce? întrebuse ea. Nu am îndeajuns nici pentru mine și Max.

— Păi, ăăă, păi... Lui îi place să gătească. Și, în fine, sunt convins că i-ar plăcea să aibă pe cineva pentru care să gătească. El va cumpăra tot ce ai nevoie, spusese David pe un ton care o făcuse pe Amy să nu-l creadă. Nu, serios, o să gătească. Uite, Amy, știu că abuzez de bunătatea ta, dar Jason și iubitul lui tocmai s-au despărțit și vărul meu nu are unde să stea. Îmi vei face o mare favoare. L-aș primi la mine, dar tu știi ce părere are tata despre homosexuali.

De fapt, Amy îl întâlnise pe Bertram Wilding doar o singură dată, așa că nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce simțea acesta, exceptând crenvurștii cu chilio – de care era îndrăgostit – și fotbalul (pentru care, de asemenea avea o pasiune).

— Nu poți găsi pe altcineva? Tu cunoști pe toată lumea din orașul ăsta, spusese ea aproape plângând.

David fusese atât de bun cu ea. Nu-i ceruse niciun ban nici pentru infecția pe care o avusese Max la ureche, nici pentru

vaccinuri și îi trimisese asistenta să o ajute atunci când avusese gripă trei zile. Nu era ușor să fii o mamă singură care încearcă să se descurce cu puținii bani pe care îi are, dar cu ajutorul lui David reușise să supraviețuiască. De aceea îi era îndatorată.

— Ai un dormitor separat și ai nevoie de vărul meu. Nu ai nimic împotriva homosexualilor, nu-i așa? o întrebase șovăind, de parcă se gândea dacă nu cumva o judecase greșit.

— Bineînțeles că nu. Problema este doar spațiul și... ei bine, banii. Nu-mi pot permite să-i dau de mâncare, așa cum nu-mi pot permite nici să-l plătesc ca bonă și...

— Problemele astea lasă-le în seama mea, spusese David. Jason te va ajuta și îți va face viața mult mai ușoară. Ai încredere în mine.

Așa că avusese încredere în el. Așa cum toată lumea din oraș avea încredere în el. Și cu ce se alesese? Cu un bărbat de un metru optzeci, care zâmbea disprețuitor și care o făcea să dea bir cu fugiții și să se ascundă, cu asta se alesese. Noaptea trecută, sau mai bine zis în această dimineață, la ora două, ora de alăptat, ea trebuise să-și muște limba ca să nu facă vreo remarcă deplasată atunci când îl văzuse cum privea casa și cum buza de deasupra i se strâmba cu dezgust.

Bărbatul purta un costum care arăta minunat și era mai scump decât casa ei și îi mai simțise și disprețul. În acea clipă voise să-i spună lui David să-l ia din casa ei, căci nu i-ar permite acestui om să stea în preajma fiului ei.

Dar imediat își amintise tot ceea ce David îi spusese despre bietul om și despre inima frântă a acestuia. Însă lui Amy i se păruse că bărbatul era mai degrabă furios, decât dărâmat de suferință. Părea furios pe lume, poate chiar și pe ea. Când acesta îi ceruse lui David să iasă afară cu el, Amy aproape că fusese tentată

să pună zăvorul după ce închisese ușa în urma lor și apoi să se strecoare la loc în patul ei cald.

Dar n-o făcuse și acum avea să petreacă o săptămână întreagă în prezența acestui nătărău, își spuse ea. O săptămână întreagă din viața ei, în care avea să-i vadă acel zâmbet disprețuitor. O săptămână...

Își întrerupse gândurile, căci prin peretele subțire al țarcului se auzi un zgomot puternic, de parcă ceva ar fi căzut și imediat izbucni țipătul speriat al lui Max. Amy sări din pat înainte ca chiriașul ei să se apropie și să ia copilul în brațe.

— Pleacă, spuse Amy împingându-i mâinile în timp ce își ridica băiețelul și-l strângea în brațe. Șșș, scumpule, spuse ea ținându-l strâns la piept, în timp ce inima îi bătea cu putere.

Căzuse din pat. Oare se lovise la cap? Era totul în regulă? Comoții? Afecțiune cerebrală? Mâinile căutau cu febrilitate pe corpul copilașului vreo umflătură, urme de sânge sau orice altceva.

— Cred că doar s-a speriat, spuse Jason. A căzut pe pernă și, în plus, are atâtea lucruri pe el, încât ai putea să-i dai drumul de pe o clădire și tot nu s-ar răni, spuse Janson, zâmbind.

Amy se uită la el. Max încetase să mai plângă și își împinse capul înainte spre sânul mamei.

— Ieși, îi spuse lui Jason. Nu te vreau aici.

Bărbatul o privi, ca și cum nu ar fi înțeles.

— Ți-am spus să ieși. Ești concediat. Ia-ți... telefonul și pleacă!

Era clar că stătuse lângă fereastră și vorbise la telefon, lăsând copilașul nesupravegheat pe un pat îngust. Nu avea de gând să-l lase pe Max în grija unei persoane atât de nepăsătoare.

— Niciodată nu am mai fost concediat, până acum, spuse Jason cu ochii mari de uimire.

— Există un început pentru toate. Când văzu că Jason nu se

mişcă, își mușcă buzele. Nu am mașină, așa că, dacă ai nevoie de un mijloc de transport, sună-l pe David. Îți dau eu numărul, dacă nu-l ai.

— Îi știu numărul, spuse Jason liniștit, continuând să stea în picioare și să o privească.

— Atunci folosește-l! spuse ea, în timp ce se întoarse ținând copilul strâns în brațe.

Intră în camera de zi, îl așează pe Max pe două perne, pe canapea, îi puse mâna sub cap și, furioasă, își desfăcu partea de sus a cămășii de noapte, dezgolindu-și sânul. Max începu imediat să sugă, apoi își ridică privirea spre mama lui și continuă să o privească de parcă ar fi simțit că se întâmplă ceva.

— Uite, eu... Oh, scuză-mă, spuse Jason și se întoarse cu spatele la ea.

Amy își dădu seama că se jena pentru faptul că o văzuse cu sânul dezgolit și alăptând bebelușul. Trăgând o pătură de pe canapea o puse în jurul ei, acoperind astfel și copilul.

— Te rog să-mi mai acorzi o a doua șansă, spuse Jason, continuând să stea cu spatele la ea. Am... Părea că nu era în stare să articuleze vreun cuvânt. Am greșit lăsând copilul singur, pe patul acela îngust. Dar, ăăă... dar intenția a fost bună. L-am auzit foindu-se și l-am luat din țarc. Voiam doar să te mai las să dormi vreo două ore, asta-i tot.

Amy își dădu seama că Jason depusese un adevărat efort pentru a articula fiecare cuvânt. Părea că niciodată, până atunci, nu-și ceruse scuze față de cineva. Și, în plus, tonul lui te făcea să te gândești că nici nu greșise vreodată.

— Îmi ceri să-ți dau o a doua șansă, când la mijloc este viața copilului meu? îl întrebă ea cu calm, în timp ce-i privea spatele.

Încet, Jason se răsuci, văzu că se acoperise, apoi se așează pe

scaun.

— De regulă nu sunt atât de... atât de neatent. În general sunt în stare să urmăresc mai multe lucruri în același timp și sunt în stare să mă descurc cu orice problemă care se ivește. De fapt, mă mândresc cu faptul că sunt în stare să mă descurc cu absolut orice.

— Nu trebuie să mă minți. David mi-a spus totul.

Când spuse aceste cuvinte, chipul bărbatului se schimbă căpătând o ușoară tentă vineție, care o făcu să-și dorească din nou să scape de promisiunea pe care o făcuse. Nu-mi place de el, își spuse Amy iarăși.

— Și ce anume ți-a spus doctorul David? întrebă Jason cu glas moale.

Avea în el ceva ce o intimida. Îi era datoare lui David pentru tot ceea ce făcuse pentru ea, dar nu putea să-l răsplătească expunându-și copilul.

— Mi-a spus că ești homosexual și că trebuie să-ți revii după greaua suferință și...

— Ți-a spus că sunt homosexual? întrebă Jason.

— Da. Știu că este un secret și că nu vrei ca lumea să știe acest lucru, dar a fost nevoit să-mi spună. Doar nu crezi că aș permite ca un heterosexual să locuiască aici, cu mine, nu-i așa? îl privi cu coada ochiului. Sau crezi că da? Crezi că sunt o astfel de femeie?

Deoarece el nu răspunse imediat, Amy continuă:

— Cred că ar fi mai bine să pleci.

Niciun mușchi nu tresări pe chipul lui Jason, dar continua să o privească ca și cum ar fi avut de rezolvat o mare problemă. Ea își aminti că David îi spusese că vărul său nu are unde să stea, nu are unde să petreacă Crăciunul.

— Uite, îmi pare rău că lucrurile nu au ieșit cum trebuie. Nu

ești un om plăcut. Sunt sigură că vei găsi...

— Un alt iubit? Întrebă el, arcuindu-și sprâncenele. Acum cred că este rândul meu să te întreb ce fel de om crezi că sunt.

Amy se înroși și își coborî privirea spre Max, care încă mai sugea și ținea ochii deschiși, de parcă ar fi ascultat cu atenție fiecare cuvânt rostit.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Nu asta am vrut să spun. Iartă-mă.

— Numai dacă mă ierți și tu.

— Nu, răspunse Amy. Nu cred că acest aranjament va merge. Eu nu...

Se întrerupse și privi din nou spre Max. Copilul nu mai sugea, dar nu voia să fie îndepărtat de la pieptul mamei.

— Nu ai încredere în mine? Nu vrei să mă ierți? Pentru ce altceva mai negi?

— Ca să-ți spun că nu te plac, răspunse Amy fără să se gândească. Îmi pare rău, dar tu ai vrut să afli.

Cu o singură mișcare șterse gurița copilului, îl desprinse de la sân și se acoperi. Îl puse pe umăr, dar copilul se răsuci să vadă cine mai era în cameră în afară de el și de mama lui.

— Și de ce nu mă placi?

În acea clipă Amy hotărî că datoria față de David fusese achitată.

— N-ai făcut nimic altceva decât să zâmbești disprețuitor, din clipa în care ai sosit aici, spuse ea nemulțumită. Poate că nu-mi pot permite să port costume făcute la comandă și ceasuri de aur, dar fac tot ceea ce pot. Cred că ai uitat ce înseamnă să... să fii unul dintre cei mulți. Când David m-a rugat să te primesc aici și să te găzduiesc, am crezut că ne vom putea ajuta unul pe celălalt, dar înțeleg că te consideri cu mult deasupra văduvei lui Billy Thompsons.

Ultimele cuvinte le rostise cu fălcile încleștate. Nu se dusesese în Abernathy, deoarece cu o săptămână înainte auzise ce anume gândea lumea despre Billy.

— Înțeleg, spuse Jason, continuând să stea nemișcat și privind-o ca și cum nu avea de gând să părăsească nici scaunul pe care ședea și nici casa aceea. Ce anume ar trebui să fac pentru a-ți dovedi că sunt un om capabil? Cum să-ți demonstrez că sunt o persoană de încredere și că pot îndeplini această sarcină?

— N-am idee, spuse ea, în timp ce se lupta cu cele nouă kilograme și jumătate ale lui Max, care încerca să stea în picioare pe genunchii ei, dar nu avea echilibru, astfel că se legăna dintr-o parte în alta.

Dintr-odată Jason se ridică de pe scaun, traversă camera, luă copilul din brațele ei și Max scoase un țipăt de încântare.

— Trădătorule, spuse Amy, trăgându-și suflarea, în timp ce privea cum Jason îl ridică pe copil, apoi îl lăasă în jos și își freacă favoriții de gâtul lui Max. Copilul întinse mânuțele și-i atinse fața și Amy știa cât de mult rău poate face acesta. De două ori îi dăduse sângele când Max încercase să-și arate dragostea față de ea.

După câteva minute în care se jucă astfel cu copilul, Jason se așeză pe scaun și îl puse pe Max pe genunchi. Când acesta începu din nou să se agite, dornic să se țină pe propriile-i piciorușe, Jason îi spuse:

— Stai cuminte. Și copilul se liniști.

Stând în poala lui Jason, Max arăta foarte mulțumit și își ridică privirea spre mama lui.

Amy ura faptul că era o mamă singură, ura faptul că Max nu avea un tată. Nu ieșise așa cum își dorise. Cu toate că Billy avusese multe defecte, fusese totuși un om drăguț și ar fi fost un tată bun. Dar soarta hotărâse altfel și...

— Ce dorești? întrebă Amy obosită, în clipa în care își dădu seama că Jason o privea.

— O a doua șansă. Lasă-mă să-ți pun o întrebare. Nu s-a întâmplat niciodată să cadă în timp ce aveai grijă de el?

Înroșindu-se, Amy se întoarse, astfel încât el să nu-i poată vedea fața. Nu știa cum, dar Max căzuse o dată din pat și o dată în bucătărie. A doua oară căzuse de pe un scăunel special, fără picioare, din plastic subțire, aterizase pe spate și continuase să alunece, arătând ca o broască țestoasă în carapacea sa.

— S-a întâmplat de câteva ori.

— Înțeleg. Ei bine, în această dimineață a avut loc primul și singurul incident de acest fel. Poți fi sigură de acest lucru. Credeam că doarme și deoarece ocupa tot patul nu m-am putut culca, așa că am dat câteva telefoane. Este vina mea, dar nu am fost neglijent intenționat. Ce altceva ți-a mai spus David despre mine?

— Că deocamdată nu ai casă și că ai venit aici ca să te liniștești și să-ți revii, îi răspunse ea.

Max, trădătorul, stătea liniștit pe genunchii lui Jason, jucându-se cu degetele mari ale acestuia, arătând ca un rege care și-a regăsit tronul.

— Nu ți se pare că fiul tău mă place?

— Fiul meu mănâncă și hârtie. Ce știe el?

Pentru prima oară, bărbatul zâmbi cu adevărat, o umbră de zâmbet, dar era ceva neforțat. Aducea puțin cu zâmbetele de pe chipurile celor de pe Muntele Rushmore. Oare fața lui se putea crăpa?

— Pot fi sincer cu tine? întrebă el, aplecându-se spre ea. Nu știu nici măcar o iotă despre îngrijirea unui copil. Niciodată în viața mea nu am schimbat măcar un scutec. Dar îmi doresc să

învăţ şi am nevoie şi de un loc unde să stau. De asemenea, cred că mi-ar plăcea să-ţi schimb părerea pe care ţi-ai format-o despre mine. Pot fi un tip foarte plăcut, atunci când mă străduiesc.

— Asta înseamnă că poţi chiar şi să găteşti?

— David ţi-a spus că pot?

Ea încuviinţă, gândindu-se dacă n-ar trebui să-i ceară să plece în acea clipă, dar se părea că Max îl place. Fiul ei începu să se mişte şi să se răsucescă şi, cu uşurinţă, Jason îl ridică pe Max în picioare, poziţia favorită a copilului. În cărţile de specialitate se spunea că bebeluşii nu pot sta în picioare până pe la vârsta de şase luni, dar Max stătea astfel pe genunchii ei şi încerca să-i tragă mâinile din încheieturi încă de când avea cinci săptămâni şi jumătate. Poate că dacă Jason avea grijă de copil, putea şi ea să-şi facă un duş. Un duş adevărat. Din acelea în care îşi putea şampona părul de două ori, apoi şi-l dădea cu balsam şi aştepta câteva minute ca rădăcina părului să se hrănească. Şi, după aceea, poate că ar fi avut timp să-şi dea şi cu puţină cremă de faţă, căci tenul îi era uscat. Alăptatul aproape că îi secase organismul de grăsimi, aşa că faţa ei arăta acum precum glaspapirul. Poate că avea să-l concedieze mai târziu. După ce îşi va face o baie ca lumea. La urma urmei, nu putea fi chiar atât de rău, din moment ce doctorul David îl recomandase cu atâta căldură.

— Te deranjează dacă mă duc să fac o baie?

— Asta înseamnă că-mi oferi a doua şansă?

— Poate, spuse ea, zâmbind. O să ai grijă ca fiul meu să nu pătească nimic, nu-i aşa?

— Garantez pentru el cu propria-mi viaţă.

Amy dădu să mai spună ceva, dar renunţă şi se îndreptă spre baie şi, o clipă mai târziu, se auzi apa curgând.

CAPITOLUL PATRU

— Ești un om mort, spuse Jason la telefon, în timp ce îl ținea pe Max pe umăr ca pe un sac cu cartofi. Scumpul meu frate mai mic, ești un om mort.

— Uite, Jase, am vreo douăzeci de pacienți care așteaptă să le vină rândul, așa că spune-mi pe scurt despre ce este vorba, ce anume am făcut, încât să-mi pun viața în pericol.

— Homosexual. I-ai spus că sunt homosexual. Ea crede că tocmai m-am despărțit de iubitul meu.

— Nu-i puteam spune adevărul, nu-i așa? pledă David în apărarea sa. Dacă-i spuneam că bogatul și puternicul meu frate, care deține jumătate din New York, a acceptat să mă ajute s-o cuceresc, crezi că ar fi fost de acord?

— Păi, n-ar fi fost de acord, răspunse Jason printre dinți. M-a concediat.

David respiră adânc.

— Te-a concediat?

— Da, dar am făcut-o să-și schimbe hotărârea.

David tăcu pentru o clipă, apoi începu să râdă.

— Înțeleg. Ți-a oferit posibilitatea de a ieși din toate astea, dar tu ești prea mândru pentru a accepta așa ceva, fapt pentru care ți-ai folosit toată puterea de convingere pentru a păstra această slujbă. Problema este că nu știi ce anume ai de făcut, nu-i așa? Spune-mi și mie cum ai reușit să o convingi?

— Copilul mă place.

— Poftim? Nu te aud prea bine. De ce te-ar plăcea copilul ăla răutăcios? aproape că strigă David în telefon. Lui nu-i place de nimeni. Nu te-a mușcat încă? Să nu-mi spui că te lasă să-l ții în brațe. Numai Amy poate face asta, nimeni altcineva.

— În clipa asta îl țin în brațe, spuse Jason cu o voce plină de satisfacție. Și știi ceva, Davy? Cred că și Amy mă place.

Imediat după aceea, închise telefonul. Era satisfăcut că David va avea la ce să se gândească. Apoi Jason privi spre copilul care arăta ca o bocceluță așa cum stătea pe brațul lui.

— Mi se pare mie sau ai început să miroși ca naiba?

Max își răsuci capul și îi zâmbi lui Jason, arătându-i doi dințișori în partea de jos.

— Mama ta este o femeie curajoasă. Acum stai cuminte și nu-ți face griji, într-un minut sau două va ieși de la baie...

Dar Amy nu ieși de sub duș după un minut. Nici după cinci, nici după zece minute. Max începu să se agite. Jason îl puse pe podea, dar copilașul începu să dea din piciorușe și să scâncească, uitându-se fix la Jason.

— Îl voi ucide pe frate-meu, bombăni Jason, de parcă aceste cuvinte ajunseseră un fel de litanie, apoi începu să caute scutece.

Nu că ar fi știut ce trebuie să facă cu acestea, dar văzuse destule filme și urmărise și niște emisiuni la televizor. Oare nu trebuia să existe un dulăpior puțin mai înalt pe care să așeze copilul și în care se țineau scutecele sau orice altceva ar fi avut nevoie copilul? Pe de altă parte, se gândi el, poate că dacă pierde mai mult timp căutând cele necesare, o să iasă și Amy de sub duș.

Dar dușul încă se mai auzea curgând, iar copilul încă mai scâncea privindu-l pe Jason. Dacă arunca jos o pălărie, avea să plângă mai tare? Dar copilul era mai degrabă un luptător și nu ar fi plâns pentru nimic în lume.

— În regulă, puștiule, voi face tot ce pot.

Continuând să caute, văzu un pachet cu scutece învelite în folie din plastic, pus sub masă și își spuse că trebuie să încerce. Acum ori niciodată.

CAPITOLUL CINCI

După ceea ce s-ar fi putut numi cel mai lung duș din lume, Amy își trase pe ea un halat de baie cu pete de culoarea zmeurei și începu să-și frece părul cu un prosop uscat în timp ce porni în căutarea fiului ei. Era convinsă că merita titlul de Cea Mai Rea Mamă pentru simplul fapt că își lăsase copilașul în mâinile unei persoane pe care încercase să o concedieze. Dar poate că Max judeca oamenii mai bine decât o făcea ea, deoarece, inexplicabil, el îl plăcuse pe acest bărbat. Și, având în vedere faptul că lui Max nu-i plăcea niciun bărbat și agreea doar câteva femei, acest lucru o intriga.

Nu-i venea să-și creadă ochilor. Jason, purtând o cămașă de comandă și o pereche de pantaloni eleganți din lână, își dădea toată silința să schimbe scutecul copilului. Și în timp ce Jason se chinuia să înțeleagă ce anume are de făcut, Max stătea liniștit și-l privea cu atenție, fără să se agite și să se zvârcolească, așa cum făcea cu Amy.

Ducându-și mâna la gură să nu râdă, Amy îl urmări un timp cu atenție, apoi se îndepărtă în liniște și se duse în dormitor să se îmbrace.

Să piardă treizeci de minute doar ca să se îmbrace era un adevărat lux pentru Amy, dar nu se grăbi, își pieptănă părul umed și își dădu chiar și cu puțin fard, apoi se duse în camera de zi, unde îl găsi pe Jason pe canapea, pe jumătate adormit, în timp ce Max se juca pe podea. Copilul nici nu striga de foame, nici nu se foia ca să atragă atenția. În schimb, arăta ca o reclamă la Perfect Baby.

Poate că, la urma urmei, nu avea să-l concedieze pe Jason.

— Ți-e foame? îl întrebă ea făcându-l să tresară. Nu am cine știe ce, dar ești bine venit să iei micul dejun cu mine. N-am mai

fost la băcănie de vreo câteva zile. Este destul de greu, pentru că nu am mașină. Vinerea, de regulă, soacra mea trece și mă ia la cumpărături, dar vinerea trecută a fost ocupată, așa că...

Se întrerupse, dându-și seama că vorbea prea mult.

— Nu-ți face griji. Sunt convins că ceea ce ai îmi ajunge, răspunse el.

— În regulă atunci, spuse ea în timp ce îl ridică pe Max, îl duse în bucătărie și îl așează în scăunelul său special, din plastic, pe care îl pusese pe masă. Făcuse tot ce putuse pentru ca masa să arate acceptabil, dar nu fusese ușor, în niciun caz având în mijloc scăunelul copilului, colorat în roșu, albastru și galben, și cu Max care dădea din piciorușe, lovind orice lucru care era pus pe ea.

— Masa este gata, îi strigă ea și el intră în bucătărie. Cei un metru și optzeci de centimetri ai lui făceau ca încăperea să pară și mai mică.

Este homosexual, își spuse. Homosexual. Precum Rock Hudson, nu-i așa?

După ce pregăti terciul cald de cereale pentru Max și îi pisă banana, Amy făcu tot posibilul să-și țină gura. I-ar fi plăcut să flecărească, nu de alta, dar era dornică să mai audă și vocea unui adult, chiar dacă aceasta ar fi fost vocea lui.

— David mi-a spus că-ți cauți o slujbă, spuse bărbatul. Ce pregătire ai?

— Niciuna, răspunse ea veselă. Nu am niciun talent, nicio ambiție, nicio pregătire. Dacă Billy nu mi-ar fi explicat despre ce este vorba, nu aș fi știut nici cum ajunge o femeie să fie însărcinată.

Amy îi zări din nou acea umbră de zâmbet și acest lucru o făcu să continue. Billy îi spunea întotdeauna că ceea ce îi plăcea la ea era faptul că știa să-l facă să râdă.

— Crezi că glumesc, spuse și ridică ceașca cu terci pentru a-i da copilului să mănânce.

Max era mult prea nerăbdător ca să-l poată hrăni cu lingurița așa că, în general, servea micul dejun direct din cană. Bineînțeles că o treime din mâncare i se scurgea pe bărbie și pe hăinuțe, dar mare parte ajungea totuși în stomăcelul lui Max.

— Sincer, nu mă pricep la nimic. Nu pot să dactilografiez, nu pot să stenografiez, nu știu nici măcar cum se deschide un computer. Am încercat să fiu chelneriță, dar am amestecat comenzile în așa hal, încât am fost concediată după o săptămână. Am încercat să vând locuințe, dar am spus clienților că acele case nu merită prețul, așa că mi s-a cerut să plec. Am lucrat într-un magazin, dar mirosul închis îmi făcea rău și le-am spus clienților de unde pot cumpăra haine și încălțăminte mai ieftine. Ei bine, încălțăminte era sub orice critică.

— Ce s-a întâmplat în raionul de încălțăminte? Întrebă Jason în timp ce mânca al doilea bol cu cereale.

— Mi-am cheltuit tot salariul pe tot felul de lucruri care se găseau acolo. A fost singura slujbă la care am renunțat singură. Cheltuiam mai mult decât câștigam.

De astă dată Jason zâmbi cu-adevărat.

— Dar Billy te-a ținut departe de toate astea, spuse el cu ochi sclipitori.

Expresia de fericire de pe chipul lui Amy dispăru și luă în grabă un șervet să șteargă terciul de pe fața lui Max.

— Am spus ceva ce nu trebuia?

— Știu ce gândește lumea despre Billy, dar a fost bun cu mine și l-am iubit. Cum să nu-l fi iubit? El mi l-a dăruit pe Max.

Spunând acestea, privi cu adorație chipul murdar al fiului ei și, drept răspuns, băiețelul scoase un țipăt și se smuci atât de tare,

încât fu cât pe ce să cadă cu scaunul cu tot.

Jason întinse repede o mână și-l echilibra. Încruntându-se, întrebă:

— Nu crezi că ar fi mai bine să aibă un scaun înalt? Unul care să aibă picioare și să fie așezat direct pe podea?

— Da, ai dreptate, răspunse Amy cu fălcile strânse. Ar trebui să aibă un scaun înalt, să doarmă într-un pat mai scund și să aibă o măsuță specială, pe care să-l așezi când îi schimbi scutecele. Dar, după cum știi și tu, pentru Billy banii nu erau o prioritate și... și... Of, drace! spuse ea și se îndepărtă pentru a-și sufla nasul.

— Întotdeauna mi-a plăcut Billy, spuse Jason încet. Era sufletul fiecărei petreceri. Și îi făcea pe toți din jur să se simtă bine.

Amy ridică spre el ochii ce străluceau de lacrimi.

— Da, așa era. Am avut o copilărie liniștită și ferită de griji și nu am știut niciodată de ce era Billy atât de neglijent și...

Se întrerupse brusc. Dar după o clipă începu iarăși să vorbească.

— Soacra mea spune că sunt atât de singură, încât aș putea chema și pe necuratul la masă.

Tăcu din nou.

— Max a fost tot ce mi-am dorit pe lumea asta. Numai că...

— Uneori simți nevoia să stai de vorbă și cu un adult, spuse el cu căldură, în timp ce o privea cu atenție.

— Ești un bun ascultător, domnule Wilding. Pentru că ești homosexual?

Pentru o clipă o privi clipind parcă nedumerit.

— Nu cred. Deci, spune-mi, dacă trebuie să-ți iei o slujbă pentru a te putea întreține, dar nu ai niciun fel de abilități, ce anume ai de gând să faci? Cum intenționezi să te întreții pe tine și

pe copil?

Amy se așeză din nou la masă.

— N-am nicio idee. Tu ai vreo sugestie?

— Du-te înapoi la școală.

— Și cine va avea grijă de Max toată ziua? Cu ce anume să plătesc pe cineva pentru a avea grijă de el? În plus, sunt prea grea de cap pentru a putea merge la școală.

Jason zâmbi din nou.

— Mă îndoiesc. Soacra ta n-ar putea avea grijă de el?

— Are un club de bridge, unul de înot, cel puțin trei cluburi mondene, unde oamenii stau la taclale și trebuie să-și aranjeze părul în permanență, răspunse ea și făcu o mișcare prin păr ca și cum l-ar fi înfocat.

— Da, îmi amintesc că Mildred avea un adevărat cult pentru părul ei.

— Până și războaiele religioase au fost conduse cu mai puțină fervoare. Dar, oricum, ai dreptate și trebuie să-mi găsesc o slujbă. Aveam de gând să mă duc la un interviu în după-amiaza asta.

— Pentru ce post? o întrebă el și intensitatea privirii lui o făcu să se uite la banana pe care o pisa cu furculița.

— Menajeră. Să fac curat în casele altora. Nu te uita așa la mine. Este o muncă bună și onorabilă.

— Dar este și îndeajuns de bine plătită ca să poți angaja pe cineva care să aibă grijă de copil?

— Nu cred. Nu mă prea pricep la cifre și eu...

— Eu mă pricep foarte bine la cifre, spuse el foarte serios. Vreau să văd totul. Vreau carnetul tău de cecuri, încasările, lista de cheltuieli, totul. Trebuie să-ți văd venitul și cheltuielile. Dă-mi-le pe toate și ți le voi pune în ordine.

— Nu cred că ar trebui să fac așa ceva, spuse ea încet.

Lucrurile de acest gen sunt personale.

— Vrei să-l suni pe David și să-l întrebi dacă poți avea încredere în mine? Cred că-ți va spune să-mi arăți toate documentele pe care le ai.

Pentru o clipă îl privi ca și cum l-ar fi studiat. Trecuse atât de mult timp de când nu mai avusese în preajmă un adult și părea că trecuseră ani de când nu mai avusese alături un bărbat. Billy nu avea niciodată grijă de finanțe. Dacă aveau bani, el îi cheltuia, dacă nu, găsea el o modalitate de a face pe cineva să-i dea un împrumut.

— Nu am prea multe, spuse ea încet. Am un carnet de cecuri, dar nu completez prea multe și...

— Dă-mi să văd ce anume ai. Ai grijă de Max și eu mă voi ocupa de cifre.

— Întotdeauna dai ordine celor din jurul tău? întrebă ea. Întotdeauna dai buzna în viața oamenilor și te porți ca și cum aceștia nu ar fi în stare de nimic, ca și cum tu ai ști totul?

O privi surprins.

— Cred că da. Nu m-am gândit la asta până acum.

— Sunt sigură că nu ai prea mulți prieteni.

Jason o privi din nou, la fel de mirat ca mai înainte și pentru o clipă o studie cu atenție, ca și cum atunci o vedea pentru prima dată.

— Întotdeauna ești așa de directă cu oamenii?

— Da. Mă face să economisesc timpul. Este mai bine să-i cunoști pe oameni așa cum sunt în realitate, decât să-ți faci o impresie greșită despre ei.

Una dintre sprâncenele lui Jason se arcui.

— Și bănuiesc că știai totul despre Billy, înainte de a te căsători cu el.

— N-ai decât să râzi de mine cât dorești și, fie că mă crezi sau

nu, da, știam totul despre el. Când l-am întâlnit prima oară, nu știam despre droguri și alcool, dar știam că avea nevoie de mine. Eram ca apa pentru un om însetat și acest lucru mă făcea să mă simt... Ei bine, mă făcea să mă simt importantă. Are sens așa ceva?

— Într-un fel, are. Și acum... Unde sunt chitanțele tale?

De astă dată Amy fu cea care îl privi, uimită de felul abrupt în care încheiase discuția. Ce anume ascunde? se întrebă ea. Orice secrete ținea ascunse în el, nu avea de gând să le dezvăluie nimănui. După ce-i aduse lui Jason cutia cu toate actele și vechile carnete de cecuri, își petrecu o oră făcând curățenie în bucătărie și având grijă de copil. Dacă exista vreo margine mai ascuțită, în mod sigur că Max ar fi făcut lotul ca să se lovească de ea.

— Poți să vii puțin? se auzi glasul lui Jason din spatele ușii, făcând-o pe Amy să se simtă ca un elev chemat la cancelarie.

Când intră în camera de zi, el îi făcu semn să ia loc pe canapea, în timp ce Max încerca să i se cațăre pe genunchi.

— Sincer vorbind, doamnă Thompkins, situația dumitale financiară este un adevărat dezastru. Ai un venit cu mult sub nivelul minim național și, din câte știu, nu ai posibilitatea de a îmbunătăți acest lucru. M-am hotărât să-ți acord un, să-i spunem, un credit permanent, astfel încât să-ți poți crește copilul și să poți...

— Un ce?

— Un credit permanent. Adică nu va trebui să restitui suma. Vom începe cu, să zicem, zece mii de dolari și...

Se întrerupse deoarece Amy se ridicase de pe scaun cu o iuțeală uimitoare, deschise ușa și spuse:

— La revedere, domnule Wilding.

Jason rămase nemișcat, uitându-se la ea. Nu era obișnuit ca oamenii să-i refuze banii. De fapt, primea o sută de scrisori în

fiecare zi de la oameni care îl rugau să le trimită bani.

— N-am nevoie de mila ta, spuse Amy printre buzele strânse.

— Dar și David îți dă bani. Chiar tu mi-ai spus asta.

— El mi-a acordat tratament gratuit pentru fiul meu, este adevărat, dar, în schimb, i-am făcut curat în casă, în cabinetul medical și în mașină. Nu primesc pomană de la nimeni.

Pentru o clipă o privi zăpăcit, deoarece niciodată nu-i fusese dat să audă așa ceva.

— Îmi cer scuze, spuse el încet. Credeam că...

— Credeai că dacă sunt săracă, atunci voi accepta să primesc de pomană. Știu că trăiesc într-o casă care are mare nevoie de reparații. Ea ignoră expresia de pe chipul lui spunându-și că totul era o neînțelegere. Dar oricum aș trăi eu, nu este treaba dumitale. Sunt convinsă că Dumnezeu ne va ajuta cu ceea ce eu și copilul meu avem nevoie.

Pentru câteva clipe Jason rămase mut de uimire.

— Doamnă Thompkins, nu știi că la ora actuală oamenii gândesc că ar trebui să iei tot ceea ce poți lua și să nu-ți pese de ceea ce se întâmplă cu restul lumii?

— Și ce fel de mamă aș fi dacă mi-aș învăța copilul să gândească astfel?

Jason făcu câțiva pași și îl luă pe Max din brațele lui Amy, deoarece copilul se zbătea să se desprindă din brațele ei. Ca și mai înainte, copilașul se răsuci spre Jason și, imediat ce acesta îl luă în brațe, se strânse la pieptul lui.

— Îmi cer scuze, nu mi-am dat seama că ești unică în lume.

Amy zâmbi.

— Mă îndoiesc că ai dreptate. Cred doar că nu ai avut ocazia să cunoști decât prea puțini oameni. Și acum, dacă vrei într-adevăr să dai o mână de ajutor, ai grijă de Max în după-amiaza asta, în

timp ce eu mă duc la interviu.

— Ca să faci curat în casele altora, spuse el strâmbându-se.

— Găsește tu o altă slujbă pentru care să fiu calificată.

— Nu știu ce fel de slujbe se găsesc în Abernathy, spuse el încet, continuând să o privească de parcă ar fi venit de pe altă planetă.

— Nu sunt prea multe, îți garantez. Acum, să-ți spun ce ai de făcut, apoi trebuie să mă pregătesc de plecare.

— Mi-ai spus că interviul este după-amiază. Mai sunt câteva ore până atunci.

— Nu am mașină, așa că va trebui să merg pe jos și am de parcurs vreo opt kilometri. Nu! Nu mă privi astfel! Pe fața ta se vede la ce te gândești. Parcă stă scris „îți voi plăti un taxi”. Vreau să fac o impresie bună la acest interviu deoarece mi-au spus că îl pot lua pe Max cu mine, dacă stă singur în țărcul pentru copii. Dacă obțin această slujbă, toate problemele noastre vor fi rezolvate.

Jason nu îi întoarse zâmbetul.

— Pentru cine vei lucra?

— Pentru Bob Farley. Îl cunoști?

— Da, l-am întâlnit de câteva ori, minți Jason.

Îl cunoștea foarte bine pe Bob Farley și știa că Amy va fi angajată, deoarece era tânără și frumoasă și pentru că Bob Farley era cel mai mare afemeiat din trei comitate.

— Voi avea grijă de copil, spuse Jason cu căldură. Du-te să te îmbraci.

— Bine, dar trebuie să-ți spun despre mâncarea lui Max.

Apoi se lansă într-un lung monolog despre ceea ce Max putea sau nu putea să mănânce și despre faptul că nu trebuia să folosească niciun strop de sare sau de zahăr. Totul trebuia fiert, nu

copt, și bineînțeles că niciun aliment nu trebuia să fie prăjit. Pentru prânzul lui, Jason putea găsi ceva în frigider, mai era și o salată verde, dacă îi plăcea. Continuă apoi, spunându-i că lui Max nu-i place mâncarea solidă, deoarece încă mai este alăptat.

— Așa că nu trebuie să-ți faci griji dacă nu mănâncă mult.

Jason nu era prea atent, doar atât cât să o asigure că totul va fi în regulă.

Treizeci de minute mai târziu Amy ieșea pe ușă, iar Jason puse mâna pe telefon să-l sune pe fratele lui.

— Nu-mi pasă câți pacienți ai în sala de așteptare. Vreau să știu ce se întâmplă.

— Amy este bine, nu-i așa?

— Este... deosebită. Așteaptă o clipă.

Îl pusese pe Max pe podea și copilul pe jumătate târându-se, pe jumătate încercând să meargă, ajunsese la cea mai apropiată priză și acum încerca să tragă de ștecherul unei lămpi. După ce Jason luă copilul de lângă priza și îl așeză pe podea, în mijlocul camerei, reveni la telefon.

— Femeia asta, începu Jason, trăiește dintr-o mică poliță de asigurare pe viață lăsată de soțul ei și nu are niciun fel de mijloace de trai. Știi la cine se duce pentru a da un interviu pentru o slujbă? La Bob Farley.

— Ah, spuse David.

— Sună-l pe afemeiatul ăla bătrân și spune-i că dacă o angajează îi vei face o injecție cu antrax, îi ordonă el lui David.

— Nu pot face așa ceva. Știi și tu că un medic depune jurământul lui Hypocrate. Dacă nu te-aș cunoaște atât de bine, aș putea spune că vocea ta aduce puțin cu cea a unui soț gelos, Jason. Mai ești la telefon?

— Scuză-mă. Max se băgase sub măsuta de servit cafeaua.

Așteaptă! Acum mănâncă hârtie. Așteaptă un minut.

Când Jason reveni la telefon, David îi spuse nervos:

— Știi ceva, frate mai mare? Eu nu ți-am spus să te implici în problemele ei. Trebuie doar să ai grijă de copil pentru ca cu să mă pot întâlni cu Amy. Asta este tot ce trebuie să faci. În clipa în care o voi convinge pe Amy că are nevoie de mine, mă voi ocupa eu de întreținerea ei și nu va fi nevoită să muncească. De ce nu încerci să-i spui lucruri frumoase despre mine?

— Dacă știe că intenționezi să ai grijă de ea pentru tot i estul vieții, s-ar putea să nu se căsătorească cu tine. Mai mult decât orice, are mândrie. Și îmi poți spune și mie de ce mâncarea unui copil nu trebuie să conțină sare sau zahăr sau orice alt gen de condiment?

— Teoretic, se spune că dacă unui copil i se dau dulciuri, acestea vor deveni pentru el o necesitate pe tot parcursul perioadei de creștere, astfel că, dacă le elimini din alimentație încă de când este doar un bebeluș, va fi cu mult mai sănătos atunci când va fi adult.

— În cazul ăsta nu mă mai mir că micuțul vrea doar să sugă și nu vrea să mănânce prea multă mâncare solidă, bombăni Jason, apoi lăsă iar telefonul jos pentru a-l lua pe Max de lângă ușa care se balansa și care îl putea lovi.

Reveni la telefon și reluă discuția cu fratele lui.

— Crezi că îmi va permite să-i ofer un cadou de Crăciun?

— Ce-ți trece prin minte? Să-i cumperi o afacere și să o pui să o conducă?

Nu răspunse, deoarece chiar la așa ceva se gândise. În plus, Max începuse să mestece pantoful lui Jason, așa că se aplecă și luă copilul în brațe. Max începu să-l tragă de buza de jos, ca și cum ar fi vrut să-i ia pielea de pe ea.

— Uite ce e, Jason, sunt prea ocupat și trebuie să te las, spuse David. În loc să te folosești de banii tăi, de ce nu îți pui mai bine mintea la contribuție pentru a găsi o altă rezolvare pentru problema asta? Amy nu va primi pomană de la tine, indiferent sub ce formă o vei prezenta.

— Eu unul n-aș fi chiar atât de sigur, spuse Jason, în timp ce se uita în cealaltă parte a camerei, la floarea sădită într-o oală așezată pe un ziar împăturit.

— Tu sună-l pe Farley. Aș face-o eu, dar nu vreau să știe că sunt aici și spune-i orice vrei tu, numai să n-o angajeze. Ai înțeles?

— Am înțeles. Ce mai face monstrul ăla mic?

Tresărind, Jason îndepărtă degețelele copilului de la gura sa.

— Bine.

— Bine? Copilul ăsta este un dezastru ambulant. Ce se aude acolo?

Max apucase cu putere amândoi obrajii lui Jason, îi trăsese mai aproape și își pusese gurița umedă pe unul dintre ei.

— Nu sunt sigur, dar cred că tocmai m-a pupat, îi spuse Jason fratelui său și închise telefonul, înainte ca acesta să poată răspunde.

Pentru o clipă, Jason rămase pe canapea, ținându-l pe Max pe genunchi. Puternic copil, își spuse el, și nu arată rău. Mare păcat că trebuia să poarte lucruri vechi pe care le primise de la altcineva, care la rândul său le primise de la un alt copil. Credea că fiecare copilaș din Abernathy purtase salopetă și bluză decolorată. Oare un copilaș inteligent, așa cum este Max, n-ar putea avea ceva mai bun decât atât? Oare cum putea face acest lucru?

În acel moment îi atrase atenția ziarul de pe masă și, în clipa următoare, se chinuia să țină mânuțele lui Max pentru a putea forma un număr de telefon.

— Parker, spuse el în clipa în care secretara lui răspunse la telefon.

Nu folosise niciun fel de introducere. Era secretara lui particulară de doisprezece ani, așa că nu era necesar să se prezinte. Timp de câteva minute vorbi cu ea spunându-i ce avea de gând. Femeia nu se plânse de faptul că era Crăciunul și el îi cerea să-și lase casa și familia – în cazul în care avea una, Jason nu știa nimic despre viața ei particulară ci doar îl întrebă:

— Aveți vreun tipograf în Abernathy?

— Nu. Și nici nu vreau să fac treaba asta aici. Fă-o în Louisville.

— Aveți vreo preferință cu privire la culoare?

Jason își coborî privirea spre Max, care mesteca o bucată de lemn ce probabil aparținuse tatălui său.

— Albastru. Pentru un băiețel curajos. Fără iepurași colorați în alb și roz. Și mai adaugă toate felurile de clopoței și fluiere.

— Înțeleg. Întregul lot.

— Totul. De asemenea, cumpără-mi o mașină, ceva obișnuit ca...

— Toyota? întrebă Parker.

— Nu, o mașină americană.

Din câte știa, Amy era împotriva mașinilor străine.

— Un jeep. Și vreau ca mașina să arate foarte murdară. Atât de murdară, încât să fiu nevoit să angajez pe cineva să o curețe. Și cumpără-mi și mie niște haine.

Deoarece toată garderoba lui Jason era făcută de comandă, era firesc ca Parker să-l întrebe dacă dorea ceva anume.

— Nu, nu vreau nimic special. Haine normale. Denim. Blue jeans.

— Cu sau fără tiv?

Pentru o clipă Jason rămase pe gânduri. În doisprezece ani de când lucra cu Parker, nu o auzise făcând o glumă. Oare aceasta era prima? Pe de altă parte, se întrebă dacă femeia măcar avea simțul umorului.

— Fără tiv. Simplu și normal. Haine de provincie, dar nu prea scumpe. Nu de la *Holland and Holland* sau *Savile Row*.

— Înțeleg, răspunse Parker, cu un glas lipsit de orice nuanță.

Chiar dacă ar fi fost curioasă, nu lăsa să se vadă acest lucru.

— Acum sună-l pe Charles și spune-i să vină aici și să facă ceva bun de mâncare pentru copilaș.

Nu primi niciun răspuns, ceea ce nu era firesc din partea doamnei Parker, care întotdeauna era de acord cu ceea ce spunea el.

— Mă întrebam dacă Charles ar putea rămâne. Cred că va dori să aibă echipamentul corespunzător.

Având în vedere că bucătarul particular al lui Jason era un snob, pe măsura geniului în domeniul bucătăriei, spusele doamnei Parker erau justificate.

Max se chinuia să se ridice în picioare prinzându-se de un capăt al feței de masă decolorate. Dacă reușea să tragă fața de masă, aveau să-i cadă în cap trei vase cu flori.

— Ocupă-te de tot! spuse pe un ton repezit, apoi închise telefonul și se duse să-l salveze pe Max. Era a cincea sau a șasea oară când copilul se pusese singur în pericol în numai o oră?

— În regulă, puștiule, spuse Jason în timp ce-i desprindea mânuțele cu care se prinsese de fața de masă, apoi îl luă în brațe. Să mergem să vedem ce putem pregăti pentru prânz. Un prânz fără zahăr, fără sare, fără unt, fără cereale.

În acea clipă Max mai depuse un sărut pe obrazul lui Jason, care consideră că acest lucru este chiar plăcut.

CAPITOLUL ȘASE

— Ai primit slujba? întrebă Jason imediat ce Amy intră în casă.

— Nu, răspunse ea cu un ton reținut, apoi se repezi nerăbdătoare spre Max. Îmi curge laptele.

Se trânti obosită pe canapeaua veche și roasă, își descheie rochia, își trase brațele și începu să-l alăpteze pe Max care imediat începu să sugă cu poftă.

— Ce avem diseară la cină? întrebă el. Plata mea.

— Ah! spuse Amy, apoi își lipi degetele de gurița lui Max făcându-l să-i elibereze sânul. Dinții, spuse ea. Știi? înainte să-l nasc, am citit toate cărțile despre alăptat. Credeam că trebuie să fie ceva drăgălaș și plăcut, și chiar este, dar în același timp este și...

— Dureros? întrebă el, apoi îi întoarse zâmbetul când ea îi surâse.

— Cred că mi-aș fi dat seama că ești homosexual, chiar dacă David nu mi-ar fi spus acest lucru. Ești foarte receptiv și de aceea arăți atât de sever și lipsit de sentimente, dar de fapt ești un nătărău, nu-i așa?

— Nu mi-a mai spus nimeni așa ceva, spuse Jason și se privi în oglinda umbrită și ciobită ce atârna în dreapta lui.

Oare chiar arăta sever și lipsit de sentimente?

— Ce năzdrăvăanii a mai făcut Max cât timp am fost plecată?

Jason zâmbi și simți o dorință nemaipomenită de a inventa o poveste amuzantă despre timpul petrecut cu Max.

— Cred că de Crăciun îi voi da un set de cuțite, ceva cu care să se poată răni mult mai ușor. În prezent, se chinuie prea mult pentru a-și putea lovi fața și a-și sparge capul. Cred că cuțitele i-ar

face viața mai ușoară.

Amy râse și spuse:

— Cuțite cu panglici, să nu uiți de astea, altminteri nu va avea cu ce să se sufoce când va încerca să le înghită.

— Ah, da. Panglicile. Și cred că îl voi duce în vizită la o fabrică de hârtie. Îl voi așeza în mijlocul teancurilor de hârtie și îl voi lăsa să mănânce cât pofteste.

Amy îl mută pe Max ca să poată suga de la celălalt sân, iar Jason îi așează o pernă sub braț, astfel încât capul lui Max să nu-i mai atârne atât de greu pe mână.

— Și să nu uiți de sertare, ca să aibă unde să-și prindă degețelele.

Acum râdeau de-a binelea și Jason își dădu seama că era pentru prima oară, după mulți ani, când o femeie râdea, cu sinceritate, de glumele lui.

— Ce zici de o pizza? întrebă el brusc.

Amy păru că ezită.

— Nu cred că lui Max i-ar plăcea lapte cu aromă de usturoi.

— Se pare că italienii nu-și fac probleme în această privință, răspunse Jason.

— Este adevărat, spuse Amy, apoi îi zâmbi. Pizza să fie. Dar numai dacă îmi plătesc partea.

Fără să se gândească, Jason spuse:

— Ești prea săracă pentru a plăti, apoi închise gura, șocat de ceea ce spusese.

— Adevărat, spuse Amy, fără a trăda vreo umbră de supărare. Poate că în timpul cinei ne vom gândi ce anume pot face pentru viitorul meu. Ai vreo idee?

— Absolut niciuna, spuse el zâmbind. Te-ai putea căsători cu un doctor tânăr și niciodată nu va trebui să muncești.

— Doctor? Oh, te referi la David. Pe el nu-l interesează persoana mea.

— Este nebun după tine, răspunse Jason.

— Glumești. David este îndrăgostit de toate femeile din oraș. De aceea este atât de popular. În plus, eu nu sunt o aventurieră care se folosește de un bărbat bogat și nu vreau să trăiesc pe spinarea nimănui. Vreau să fac ceva, dar nu știu ce anume aș putea face. Măcar dacă aș fi avut vreun talent, dacă aș fi avut voce sau aș fi cântat la pian.

— Mie mi se pare că ai talentul de a fi mamă.

Amy își ridică părul într-o parte.

— Ești foarte drăguț, știai? Poți să comanzi pizza la telefonul mobil?

— Bineînțeles, spuse el zâmbind.

Mai târziu, în timp ce Max dormea pe canapea, cei doi aprinseră sfeșnicele și începură să discute. El îi ceru să-i vorbească despre viața pe care o dusesese cu Billy. La început refuză, dar apoi Amy începu să vorbească și, în curând, își dădu seama că de fapt simțea nevoia de a vorbi.

În timp ce ea îi povestea, Jason începu să-l vadă pe bețivul orașului într-o altă lumină. Billy Thompkins fusese ținta glumelor celor din oraș încă de la vârsta de paisprezece ani, când se apucase de băutură. Distrugea mașinile imediat ce se urca în ele. Părinții lui își ipotecaseră casa pentru a plăti cauțiunea și a-l scoate de fiecare dată din închisoare. Dar Amy văzuse în sufletul lui ceva ce ceilalți nu fuseseră în stare să vadă.

Jason comandase o pizza uriașă și, în timp ce vorbea, Amy nu-și dădu seama că deja mâncase trei sferturi. Jason uitase de mult timp cum era să consideri pizza ca fiind o mare tratație.

Imediat după ce dispăru și ultima bucătică de pizza, Amy

scoase o exclamație când văzu că se făcuse deja nouă seara. Jason îi spuse să se ducă la culcare. Ridicându-se de pe canapea, Amy se aplecă să-l ia pe Max, dar Jason o dădu la o parte, apoi ridică copilul în brațe fără să-l trezească.

— Ești un tătic talentat, spuse Amy somnoroasă, în timp ce se îndrepta spre dormitor.

Zâmbind, Jason îl așază pe micul Max în vechiul ȕarc care ținea loc de pătuț pentru copil, apoi părăsi camera în liniște. Destul de ciudat, și el era somnoros. În general nu se culca înainte de ora două dimineața, dar solicitările la care îl supusese Max, făcându-l să alerge aproape tot timpul pentru; i-l feri de lovituri, îl obosiseră.

Se duse în dormitorul lui, își scoase pantalonii și se băgă în pat fără a-și mai scoate indispensabilii și cămașa. Dormi liniștit până când auzi ȕipetele ascuțite ale lui Max. Se dădu repede jos din pat și se duse în bucătărie, unde îl găsi pe Max așezat în scăunel și pe Amy, care îi dădea să mănânce. Amândoi erau complet îmbrăcați, deși afară era încă întuneric.

— Cât este ceasul? întrebă Jason, clipind din ochi.

— În jur de șase și jumătate. Max a dormit mai mult în dimineața asta.

— De ce ȕipă?

— Bănuiesc că exersează. Îi place să ȕipe. Nu crezi că ar trebui să te îmbraci?

Jason se uită în jos.

— Da, desigur.

Apoi privi spre chipul aprins al lui Amy. Ea își dezgolise sânii în fața lui, cu toate acestea era jenată de felul în care Jason era îmbrăcat, mai mult decât dacă l-ar fi văzut în costum de baie? Când Amy își întoarse capul, Jason zâmbi și simți un fior de plăcere gândindu-se că ea se simțea atrasă de el.

David, își spuse el imediat. David. David este îndrăgostit de Amy.

— Asta era de dimineată în fața ușii. Mai este și o mașină afară, spuse ea dând din cap spre ziarul împăturit de pe masa din bucătărie.

Ignorând felul în care încerca să-l facă să se îmbrace, el începu să desfacă banda cu care era legat ziarul și scoase un plic în care se aflau niște chei. Mesajul era dactilografiat și comunica faptul că hainele se aflau în spatele mașinii și că celelalte probleme fuseseră rezolvate. Urma să fie contactat.

— Sună ca mesajul din partea unui spion, spuse Jason încet, apoi își ridică privirea spre Amy, întrebându-se dacă îl auzise.

Dar ea nu auzise nimic, însă părea neliniștită, iar Jason se gândi că ceva nu era în regulă cu Max. Dar copilul continua să mănânce încântat, așa că se uită din nou la Amy.

Arătând ca un mim, stătea privind, fără să scoată o vorbă, spre ziarul ce rămăsese desfăcut pe masă. Era un articol de două pagini ce prezenta un magazin cu lucruri pentru copii, situat cam la șaisprezece kilometri de Abernathy. Proprietarul adunase toate articolele pentru bebeluși, inclusiv mobilierul necesar și pătuțurile și vindea întregul set cu două sute cincizeci de dolari. Amy se uita fix la fotografia în care erau prezentate un pătuț, un scăunel gen balansoar, o masă de schimb și un scăunel pentru mașină care părea să aibă pictat pe el cowboy și cai.

Poate că pusese stăpânire pe el un soi de malițiozitate drăcească, dar nu se putu abține să nu o tachineze. Luă ziarul și îl deschise ca pentru a citi.

— Se pare că prețul aurului este în scădere. Poate că ar trebui să cumpăr și eu.

Ținea ziarul astfel încât Amy să poată vedea articolul cu

magazinul.

În cele din urmă ea își recăpătă glasul. Ignorându-l, Amy spuse:

— Crezi că îmi pot permite? Pot? Tu ce crezi? Poate ar trebui să-l sun pe David și să-i cer să-mi împrumute niște bani. Oh, nu, ar trebui să fim acolo la ora nouă, când se deschide magazinul. Cum să ajung? Poate că David...

Auzind-o, Jason lăsă jos ziarul și ridică cheile zdrăngănindu-le pe sub nasul ei.

— Mergem să-l vedem pe David, spuse ea în grabă. Îți voi plăti benzina. Uită-te în partea de jos a articolului. Mă întreb dacă și îmbrăcămintea este inclusă în prețul setului de lucruri pentru copii. Oh, Dumnezeule, dar Max nu a avut niciodată îmbrăcămintă nouă, numai din cea purtată de alții. Pot împrumuta telefonul tău ca să-l sun pe David?

— Îți împrumut eu banii, spuse el dorind să fi inclus și hăinuțele în dispozițiile pe care le dăduse secretarei sale.

— Nu, lui David îi pot plăti datoria făcându-i curățenie, dar tu nu ai nevoie de nimic.

Jason își încruntă sprâncenele, fără a ști sigur de ce anume o făcea. Oare nu era mai bine dacă se împrumuta de la David? În definitiv, ideea era de a-i face pe David și pe Amy să petreacă mai mult timp împreună. Și pentru că acesta fusese scopul, acum se întreba de ce oare David nu venise în vizită noaptea trecută?

— Du-te și uită-te la mașina mea, spuse Jason. Pe urmă vino și spune-mi cât îmi ceri ca să o faci curată.

Amy ieși în grabă pe ușă. Zece minute mai târziu se întoarse în casă.

— O sută de dolari, spuse ea zâmbind satisfăcută. Cum poți fi atât de porc?

Singurul răspuns din partea lui Jason fu un rânjet parșiv. Oare Parker depășise măsura?

— Și încă o sută cincizeci de dolari ca să scot la lumină lucrurile din spate. Sincer, domnule Wilding, nu credeam că ești atât de neglijent.

— Păi... eu... începu el simțindu-se ca un băiețaș pe care îl muștruluia mama.

— Du-te și îmbracă-te, pe urmă vino să iei micul dejun. Și nu uita că vreau să ajung la magazin când se deschid ușile. Acolo scrie că nu sunt decât opt seturi de vânzare. Știi, fac pariu că treaba asta are de-a face cu un divorț. Cred că din cauza asta preferă să vândă mobilierul la un preț mic, decât să o lase pe nevastă-sa cu banii. Unii oameni nu au pic de conștiință. Mă întreb dacă există și copii în toată treaba asta. Ce stai și te uiți la mine? Du-te și îmbracă-te. Pierdem timpul.

Clipind surprins de uimitoarea poveste pe care Amy tocmai o imaginase, Jason se duse în dormitor, făcu un duș, apoi își îmbracă hainele murdare și șifonate. Oare cum de știuse Parker să umple mașina cu îmbrăcăminte murdară, care să aibă nevoie de atenția lui Amy?

Când se duse în bucătărie pentru a-și servi bolul cu cereale, Amy arăta precum pisica ce furase smântâna. Se gândea la ceva, dar Jason nu-și putu da seama la ce anume.

— Am împrumutat telefonul tău, spuse ea cu drăgălășenie. Sper că nu este nicio problemă.

— Desigur, spuse el, apoi își coborî privirea spre conținutul bolului din fața sa. Nu puteai să mai aștepți puțin înainte să-l suni pe David?

Vorbele îi scăpaseră fără a se gândi.

— Oh, nu! Am sunat doar câteva prietene. Dar mi-e teamă că

două dintre convorbiri au fost mai scumpe, deoarece a trebuit să sun în afara localității. Îți voi plăti... găsesc eu o modalitate de-a o face.

— Am un apartament, spuse el, și amândoi izbucniră în râs, când Amy suspină, gândindu-se cam cum arăta acel loc pe care ar trebui să-l scoată la lumină.

Făcură în așa fel încât plecară de acasă la șapte și jumătate. Când Jason deschise ușa de la mașină rămase îngrozit. Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplase cu mașina asta? Interiorul era plin cu noroi care se scursese în fiecare spațiu liber. Se îndoia că ferestrele pot fi deschise, deoarece noroiul se scursese între geam și suportul de la portieră. Ca să cureți mașina, ar fi trebuit ca geamurile să fie desprinse. În spate se afla un teanc de rufe care fuseseră supuse aceluiași tratament.

Deoarece văzuse deja mașina, Amy pregăti o bucată de material și o așeză pe scaunul din față, apoi se așeză, ținându-l pe Max în poală.

— Nu trebuie să-mi spui, zise ea moale, imediat ce închise ușa. Înțeleg că iubitul tău s-a răzbunat băgându-ți mașina și hainele într-un lac, nu-i așa?

— Cam așa ceva, bombăni Jason, gândindu-se că avea să-i spună vreo două secretarei lui.

Când el îi spusese murdar, se gândise că poate va folosi niște cutii cu apă minerală și niște pungi cu cartofi pai cu sos de roșii.

— Este ciudat că motorul nu s-a înfundat și el cu noroi, spuse ea în timp ce mașina porni încet. Oh, nu!

În timp ce Jason scoase ușor mașina în stradă, se uită la Amy cu o privire întrebătoare.

— A umplut mașina cu noroi, nu-i așa?

— Putem să nu discutăm despre viața mea personală? întrebă

Jason printre dinți.

Era sătul până peste cap de discuțiile despre acest iubit al său.

Pentru o clipă, Amy nu scoase un cuvânt, regretând că-l supăraseră.

— Sper să aibă și un scaun pentru mașină, spuse el privind-o și ea îi zâmbi.

— Ai ceva bani gheață la tine? Eu nu...

— Destul de mulți, răspunse el, mulțumit că momentul jenant trecuse.

— Ce alte slujbe ai mai încercat, în afară de menajeră? o întrebă pe Amy care îl ținea pe Max strâns în brațe.

Dacă îi oprea poliția, sigur îi va aresta, deoarece Max nu era prins cu centura de siguranță. Jason refuză să-și închipuie ce ar fi pățit Max în cazul în care ar avea un accident... Fără să se gândească, întinse mâna spre mânuța lui Max și i-o strânse ușor. Fu răsplătit cu un zâmbet știrb.

Părea că Amy nu observase nimic, căci îi vorbea lui Jason despre serviciile pe care fusese angajată să le efectueze și pe care le pierduse dintr-un motiv sau altul.

— De două ori a trebuit să-mi dau demisia deoarece șeful... Ei bine...

— Te-a alergat în jurul mesei?

— Exact. Și este atât de greu să găsești o slujbă în împrejurimi. M-am gândit că aș fi un bun aromoterapeut. Ce crezi?

Jason nu mai fu nevoit să răspundă acestei întrebări, deoarece magazinul se vedea chiar în față. Dar fu șocat de ceea ce văzu. În fața magazinului Paradisul copiilor erau în jur de cincisprezece femei cu cărucioare pentru copii, așteptând ca magazinul să se deschidă.

— Oh, Doamne, spuse Amy. Eu nu am sunat decât șapte prietene. Probabil că acestea și-au sunat prietenele și, oh, nu, mai vin și alte mașini, tot mai multe și toate vor opri la Paradisul copiilor, sunt convinsă, deoarece niciun alt magazin nu mai deschide înainte de ora zece.

— Tu ai chemat toată lumea asta?

— Mi-era teamă că nu vor vedea anunțul și că vor rata această ocazie. Știi, este ciudat că nu a venit mai multă lume. Ce zici despre ceilalți, cei care au citit anunțul din ziar? Poate că ei știu că este vorba despre o păcăleală, că anunțul nu este real. Poate că proprietarul a mai făcut acest lucru și altă dată și de fapt nu există nicio marfa. Poate...

Înainte ca ea să se poată lansa într-o nouă poveste, Jason ieși din mașină, îi deschise ușa și o ajută să coboare.

— Vino, hai să dăm un ocol prin spate și să vedem dacă putem intra cu câteva minute mai devreme.

— Crezi că-i cinstit?

Cu spatele la ea, Jason își dădu ochii peste cap.

— Probabil că nu. Dar facem asta de dragul lui Max, nu-i așa? spuse el în timp ce-i lua copilul din brațe. În plus, este mult prea frig pentru a aștepta aici, iar magazinul deschide abia peste treizeci de minute.

Amy îi dăruî un zâmbet orbitor.

— Știi cum să aranjezi lucrurile, nu-i așa?

În timp ce Jason se îndepărtă, Max se cuibări confortabil în brațele lui. Nu-și putu înfrâna zâmbetul gândindu-se că Amy avea un fel al ei de a-l face să se simtă ca și cum ar fi avut cel puțin trei metri înălțime. Când împinse ușa din spate și o deschise, Jason rămase uimit să-l vadă pe directorul său executiv din New York așteptând în picioare, purtând o salopetă cenușie și ținând în mână

o mătură.

— Vrei să iei ceva marfa mai devreme? întrebă bărbatul, ca și cum nu ar fi fost absolvent al Facultății comerciale de la Harvard.

Uimit, Jason nu putu decât să dea din cap. Nu-i plăcea când salariații lui făceau ceva, fără să fi avut mai întâi aprobarea lui. Chiar și când Amy îl prinse scurt de braț și îl strânse, Jason nu se liniștise.

După ce trecură prin depozitul din spate și intrară în magazin, Jason deveni și mai nemulțumit, căci dădu cu ochii de doi dintre vicepreședinții săi, amândoi îmbrăcați în salopete și aranjând mobilierul pentru copii.

— Sunteți primul nostru client, așa că puteți alege tot ce doriți, se auzi o voce feminină și cei doi clienți se întoarseră pentru a vedea o femeie extraordinară, stând în picioare, în spatele lor. Bineînțeles că nu era altcineva decât secretara lui, doar că nu era îmbrăcată ca de obicei în costum de la Chanel. Ceva îi spunea lui Jason că îl cumpărase de la Kmart, iar părul ei roșu și lung era strâns într-un coc ridicat în vârful capului. În coc avea trei creioane galbene. Chiar și așa, nu putea ascunde faptul că avea aproape un metru optzeci și un mers extraordinar, de parcă ar fi fost model.

Parker nici nu clipi în fața muțeniei lui Jason și a lui Amy.

— Ce anume vă place? întrebă ea. Albastru? Roz? Verde? Galben? Sau ați dori să vedeți setul creat de designer-ul nostru?

— Oooohhh, Amy oftă din adâncul sufletului, apoi o urmă pe Parker de parcă ar fi fost în transă.

Secretara vorbea de parcă ar fi revărsat un șuvoi de cuvinte în timp ce mergea.

— Se face o lichidare de stoc. Toate produsele sunt noi, dar marfa este desperecheată. Sper că nu vă deranjează faptul că acestea sunt produse create pentru piața de anul trecut.

— Nu, spuse Amy cu o voce surprinzător de ridicată și pițigăiată. Nu, nu ne deranjează. Nu-i așa, domnule Wilding?

Nu mai așteptă răspunsul lui Jason, deoarece se afla în fața unui model de cameră și chiar și el trebui să admită că secretara să se depășise pe sine. Putea simți mirosul tapetului proaspăt pus pe perete și se gândi că secretara lui trebuise să muncească toată noaptea pentru a face așa ceva, dar fu nevoit să recunoască faptul că realizase o cameră nemaipomenită. Și, cu privirea formată a comerciantului, își dădu seama că mobilierul era de cea mai bună calitate. Parker cumpăraseră toate aceste lucruri din New York și le aduseseră în Abernathy cu avionul lui personal.

Era o cameră pentru un băiețel, cu tapet colorat în albastru și alb, iar pe margine erau desenate vase ce navigau pe o mare agitată. Patul arăta ca o nouă versiune a unui pat săniuță, cu bare de siguranță și cu margini coborâte. Toate personajele din Winnie-Ursulețul erau așezate într-un colț. Lenjeria era brodată cu mici animale și plante și Jason știa că îi vor plăcea lui Max. Pentru a-și testa teoria, îl așeză pe Max în pat, iar acesta începu imediat să se întindă, agățându-se de partea mobilă până ce reuși să prindă capul calului cu mânuța.

Și restul mobilierului era de aceeași calitate. Mai era un scaun balansoar, o măsuță de schimb pentru copil, un scăunel pentru mașină, un scaun înalt, o cutie pentru jucării ce fusese decorată de către americanii băștinași, iar în colț se aflau o mulțime de cutii albe.

— Lenjerie de schimb și niște accesorii, spuse Parker urmărind privirea lui Jason. Sunt și câteva hăinuțe, dar nu știam mărimea exactă... spuse ea apoi se îndepărtă.

— Toate astea costă mai mult decât am, spuse Amy și aproape că-i dădură lacrimile.

— Două sute cincizeci de dolari întregul lot, spuse Parker imediat.

Amy se uită cu ochi mari la femeie.

— Lucrurile astea sunt cumva furate? Există o piață de desfacere pentru lucruri furate?

— Cred că într-un fel da, sunt furate, spuse Jason în grabă. Dacă aceste lucruri se află în magazinul proprietarului, el trebuie să plătească taxe, care se aplică la valoarea produselor. Dar dacă le vinde în pierdere, el poate scădea pierderea și atunci taxa va fi aplicată la suma încasată, ceea ce este o nimica toată. Am dreptate? întrebă el adresându-i-se lui Parker.

— Întru totul, spuse Parker, apoi se întoarse spre Amy. Poate că nu vă place această cameră. Avem și altele.

— Nu, este perfectă, spuse Amy și înainte de a mai adăuga ceva Jason interveni:

— O cumpărăm. Livrați-o astăzi.

În timp ce spunea acestea, privi lung spre cei doi executivi ai săi care se proptiseră de coada măturilor și care urmăreau scena cu un zâmbet de satisfacție. Mâine, toți angajații lui vor ști despre asta.

— Și cred că va trebui să trimiteți și pe cineva care să pună tapetul pe perete.

Auzindu-l, Amy scoase un sunet, ca și cum ar fi scâncit, care arăta că era convinsă că spusele lui Jason o vor determina pe femeie să anuleze înțelegerea.

— Bineînțeles, domnule, spuse Parker fără să zâmbească, apoi se întoarse spre Max care era încă în pătuț.

Copilul stătea acum pe spate și încerca să lovească marginile, făcând ca zgomotul să se audă în întregul magazin.

— Ce copil frumos, spuse ea, și întinse mâinile, ca și cum ar fi

intenționat să-l ridice pe Max.

Băiețelul scoase un strigăt care făcu să se zgâlțâie patul. Imediat Amy se apropie și îl luă pe Max în brațe.

— Îmi pare rău, murmură ea. Nu se prea împacă cu persoane necunoscute.

În timp ce Amy își cerea scuze, Max întinse mâinile și se aruncă în brațele lui Jason.

Jason nu avea de gând să privească spre cei doi vicepreședinți ai săi, știa că aceștia își imaginau că Max era copilul lui. Cum ar fi putut să le explice că pentru copil nu era nimic altceva decât un străin?

— Voi plăti în timp ce tu te mai uiți pe aici, spuse Jason și o urmă pe Parker în sens opus, spre un spațiu aflat în apropiere. Creioanele sunt oribile, izbucni el, imediat ce se aflară la o distanță destul de mare, încât Amy să nu-l poată auzi.

— Da, domnule, spuse Parker în timp ce și le scotea din păr.

— Și ăștia doi, ce caută aici?

— Pentru a face tot acest aranjament a trebuit să cumpăr magazinul. Am considerat că nu sunt autorizată să negociez pentru o asemenea sumă.

— Cât de mult ar putea să coste un magazin atât de mic?

— Proprietarul mi-a spus că se numește Harry Greene și că veți înțelege despre ce este vorba.

Jason își ridică privirile spre tavan. Când era la liceu îi furase iubita lui Harry, cu o zi înainte de balul de absolvire.

— Ai aranjat să cumperi magazinul pe o sumă ce are mai puțin de șapte cifre?

— Aproape. Domnule, ce facem cu oamenii care așteaptă afară? Ziarul în care a apărut anunțul este doar al dumneavoastră, dar nu știu cum...

— Sunt prieteni de-ai lui Amy.

Pentru o clipă se uită în jur să vadă ce face Max, care încerca să apuce telefonul de pe birou și o văzu pe Amy plimbându-și mâna peste mobila pentru copil cu o privire plină de tandrețe.

— Fă-le aceeași ofertă. Vinde totul în pierdere. Asigură-te că le veți vinde tot ceea ce îți permit. Împărțiți tot ceea ce se află în celelalte camere, astfel încât fiecare femeie să ia ceea ce are nevoie.

Se uită la Parker care îl privea fix, cu gura căscată.

— Trimite-i pe cei doi la New York, după ce pun tapetul pe perete.

— Da, domnule, răspunse Parker moale, privindu-l de parcă nu l-ar mai fi văzut până atunci.

Jason desprinse mânuțele lui Max de perdeaua ce atârna de partea de sus a leagănului.

— Și, Parker, mai adaugă niște jucării la lotul pe care trebuie să-l livrezi. Mai bine nu, spuse el parcă încleștându-se. Nu adăuga nimic. Voi cumpăra eu jucăriile.

— Da, domnule, spuse Parker liniștită.

— Charles a venit?

— A venit cu mine. Stă în casa tatălui dumneavoastră, ca noi toți de altfel.

După cum arăta, părea să fie extrem de șocată.

— Acum închide gura și deschide ușa pentru clienții noștri, spuse el în timp ce desprinse din nou mânuțele lui Max de pe perdea și se întoarse la Amy.

CAPITOLUL ȘAPTE

Jason era gelos.

— Nu-i așa că este minunat? întreba Amy aproape fără să respire, cu un entuziasm pe care nu-l mai văzuse la o femeie încă de când terminase liceul. Nu este cea mai frumoasă cameră pe care ai văzut-o vreodată? Niciodată nu mi-am imaginat că voi adora departamentul de taxe și impozite, dar de când acest lucru a făcut posibil ca Max să aibă aceste lucruri minunate, aș putea ajunge să-l iubesc, chiar. Nu crezi că am dreptate, domnule Wilding? Nu crezi că această cameră este minunată?

— Da, răspunse Jason îmbufnat, în timp ce își zicea că era mai bine că găsise o cale de a-i dăruia aceste lucruri, sub anonimat, decât să i le fi dat direct, ca fund un cadou din partea lui. Dar aproape că își dorea ca Amy să-l privească cu ochi strălucitori, așa cum privea toate aceste lucruri noi.

Jason respiră adânc.

— Este frumoasă. Camera arată nemaipomenit. Crezi că îmbrăcămintea i se va potrivi?

— Dacă nu i se potrivește acum, fii sigur că va fi tocmai bună peste o săptămână, răspunse ea râzând. Vezi, ți-am spus eu că Dumnezeu are grijă.

Înainte ca Jason să-i dea un răspuns cinic cu privire la ceea ce gândea despre cât anume costaseră de fapt acele câteva piese de mobilier, având în vedere că fusese nevoit să cumpere magazinul, se auzi un ciocănit puternic în ușă.

Dintr-odată chipul lui Amy se albi.

— Au făcut o greșală și acum au venit să ia totul înapoi.

Expresia bosumflată a lui Jason se risipi într-o clipă și-și trecu brațul în jurul umerilor lui Amy pentru a o încuraja.

— Te asigur că totul îți aparține. Poate că Moș Crăciun a venit mai devreme.

În timp ce Amy încă mai șovăia, Jason îl ridică pe Max din pătuț, unde încerca să mănânce picioarele unei broscuțe din pânză, apoi deschise ușa și fu întâmpinat de un brad.

— Ho, ho, ho! se auzi vocea lui David care încerca să-și facă loc pentru a se strecura în casă. Crăciun fericit! Jase, bătrâne, nu vrei tu s-aduci cutiile pe care le-am lăsat afară?

— David! scoase Amy un strigăt de încântare. Nu trebuia să te deranjezi.

În frigul de afară, cu Max stând fericit în brațe, Jason bombăni, astfel încât să nu fie auzit, cu voce schimonosită într-un *falseto* menit să o imite pe Amy: „Oh, David, nu trebuia să te deranjezi”. Am plătit numai Dumnezeu știe cât pentru o grămadă de mobilă și ea mulțumește, nici mai mult nici mai puțin, decât departamentului de taxe și impozite. Iar David vine cu un pom de treizeci de dolari și este „Oh, David”. Femeile!

Max râse, își înfipse unghiile în obrazul lui de parcă dorea să se prindă bine, apoi îi atinse obrazul încercând să-l sărute.

— De ce nu faci așa și cu divinul doctor David? îl întreabă Jason, zâmbind băiețușului, în timp ce ridică un carton mare și roșu, pe care îl vârî sub braț și apoi intră în casă.

— Nu poți face asta, îi spunea Amy lui David, în timp ce-l privea cu adorație.

— Noi nu avem nevoie de pom de Crăciun. Nu suntem decât doi burlaci vârstnici și nu avem nevoie de ace de brad peste tot, așa că atunci când un pacient mi-a dat pomul, m-am gândit la podul plin de ornamente și că Max va fi încântat de beculețe. Nu crezi că-i vor plăcea?

— Oh, da, sunt sigură că așa va fi, dar nu cred că...

David o întrerupse și se îndreptă spre Jason întinzând brațele spre Max.

— Hai, Max, vino și dă-mi o îmbrățișare.

Spre marea satisfacție a lui Jason, Max scoase un strigăt ce făcu să se scuture câteva ace din pom.

— Se pare că nu te prea place, nu-i așa? spuse Jason cu o nuanță de satisfacție în glas. Hai, băiete, să încercăm câteva din hăinuțele cele noi.

— Hăinuțe noi? întrebă David încruntându-se. Despre ce este vorba?

— Oh, David, n-o să crezi ce s-a întâmplat. În dimineața asta am fost la un magazin unde un om vindea totul foarte ieftin, ca să poată plăti taxele pentru acele produse și domnul Wilding i-a făcut pe cei de la magazin să vină și să pună tapetul, să aranjeze mobilierul și... și... Oh, trebuie să vezi ca să poți crede că este adevărat!

După ce aruncă o privire spre Jason, David o urmă pe Amy prin vechea casă cu pereți scorjiți și cu tapet pătat de umezeală. O ajunse în momentul în care ea deschisese ușa unei uluitoare camere pentru copil. Nu-i trebui prea mult pentru a-și da seama că tot ceea ce vedea era marfă de calitate. Lenjeriile, mobilierul, micile și frumoasele picturi de pe perete, dulapul de haine pictat în care erau rânduie frumos câteva articole extraordinare pentru copii, toate fiind cele mai fine lucruri ce se puteau găsi pe piață.

— Înțeleg, spuse David. Și cât a trebuit să plătești pentru tot ce este în camera asta?

— Două sute cincizeci de dolari, cu taxe incluse, spuse Amy cu mândrie.

David își trecu mâna peste o broderie ce atârna pe o parte a pătuțului pentru copil. Dacă nu se înșela, văzuse ceva asemănător

într-un catalog, la prețul de trei sute de dolari fiecare bucată.

— Grozav, spuse David. În comparație cu toate aceste lucruri, pomul și vechile ornamente pe care le-am adus par să fie un nimic.

— Ce prostie, spuse Amy și-l prinse de braț. Darul tău vine din inimă, pe câtă vreme celelalte lucruri se datorează măsurilor pe care le ia departamentul de taxe și impozite.

Auzind-o, David aruncă un zâmbet triumfător fratelui său mai mare, în timp ce o conducea pe Amy în camera de zi.

— Și eu am adus cina, spuse David cu voioșie. Un pacient al meu foarte recunoscător mi-a oferit o cină gratuită, pentru două persoane, de la un restaurant din Carlton, dar l-am convins pe șeful localului să aranjeze ca masa să fie pentru trei persoane. Cred că mâncarea mai este încă fierbinte, spuse el, în timp ce-și ridică privirea spre fratele lui. Cutiile cu mâncare sunt pe scaunul din față, în mașină. Oh! și sper că nu te deranjează, dar v-am desemnat pe tine și pe Max drept cobai pentru a testa noua mâncare pentru copii.

Spunând acestea, începu să scoată din buzunare borcănele cu mâncare pentru copii, pe care erau lipite etichete scrise de mână și Jason recunoscuse scrisul îngrijit al secretarei sale.

— Friptură de miel cu sos din vișine uscate și boabe de piper verde, citi Amy. Și bucăți de somon cu sos *cilantro*. Sună prea pretențios pentru un bebeluș și nu cred că ar trebui să-i dau boabe de piper.

— Cred că firma încearcă să ajungă printre cele de vârf care există pe piață. Și tocmai își pregătește lansarea noilor produse, așa că, dacă nu vrei să fii una dintre persoanele care sunt dispuse să le încerce, aș putea să i le dau Marthei Jenkins.

— Nu, spuse Amy, luând borcanele pe care David le scosese pentru ea. Sunt sigură că lui Max îi vor plăcea. Dar în vocea să se

simțea îndoiala.

— Cine este producătorul?

— Charles and Company, răspunse David, făcându-i cu ochiul lui Jason, care rămăsese lângă ușă, continuând să-l țină în brațe pe Max și să se încrunte.

— Hai, bătrâne, vino încoace, nu mai sta acolo de parcă ai fi prins rădăcini. Hai să aducem tot ce am în mașină ca să putem mânca, iar apoi să începem să împodobim pomul.

Jason îi dădu lui Amy copilul, apoi ieși, urmându-și fratele.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este cu tine? îl repezi David imediat ce se îndepărtară de ușă.

— Nimic, îl repezi și Jason la rândul său.

— Urăști locul ăsta, nu-i așa? Urăști zgomotul și casa asta veche care pare să cadă dintr-o clipă în alta, iar Amy ți se pare plictisitoare în comparație cu femeile cu care ești obișnuit. Nu aveai tu o iubită cu doctorat în antropologie, care salva tigri și cine mai știe ce?

— Salva specii oceanice și balene și mirosea a alge marine. Nu este nimic cu mine. Deci, Charles a pregătit cina pentru noi și mâncarea pentru copil?

— Asta te macină? Că sunt apreciat pentru ceea ce de fapt ai plătit tu? Uite, dacă vrei îi spunem adevărul chiar acum. Putem să-i spunem și că ești multimilionar, sau ești deja miliardar? Și că îți poți permite să plătești din propriul buzunar camere mobilate pentru bebeluș. Asta vrei să faci?

— Nu, spuse Jason încet, în timp ce David îi umplu brațele cu șase cutii pline cu ornamente de Crăciun. Erau cutiile pe care le văzuse în tot timpul copilăriei lui și știa fiecare piesă care se afla înăuntru.

Dintr-odată David se opri și se uită cu ochi mari la fratele lui.

— Doar nu începe să-ți placă de ea, nu? Vreau să spun... că noi doi nu vom concura pentru o femeie, nu-i așa?

— Nu fi ridicol. Amy nu este genul meu. Și nici nu are vreo idee cu privire la ceea ce ar trebui să facă în viitor. Nu știu cum anume crede că va întreține copilul cu puținii bani lichizi pe care îi primește. Nu are nicio pregătire sau măcar o idee despre ceea ce poate face. Nu știe să facă nimic altceva decât curățenie. În ciuda situației în care se află, este mai mândră decât orice altă persoană pe care am întâlnit-o până acum. Dacă i-ai spune cine sunt, m-ar da afară și, fără nicio îndoială, va arunca mobila afară în stradă după mine. Și-a petrecut toată după-amiaza frecând la mașina pe care mi-a adus-o Parker, astfel încât să-mi returneze datoria de două sute cincizeci. Dacă ai ști...

Se îndreptau spre casă și mai aveau puțin, dar Jason continuă să vorbească.

— Dacă aș ști ce? îl întrebă David cu căldură.

— Femeia cu care mi-am dat întâlnire mi-a cerut cinci sute de dolari doar ca să lase bacșiș la toaletă. Îmi dăduse întâlnire doar pentru a mă determina să fac o donație pentru balenele ei.

— Atunci, ce-i cu tine? îl întrebă David. De ce ești așa de ursuz?

— Pentru că fratele meu mai mic m-a păcălit să-mi petrec timpul în orașul ăsta obscur, să mă duc la magazine pentru copii și să cumpăr ornamente pentru Crăciun. Ține de ușă, dacă vrei. Nu așa, invers. Trebuie să tragi spre tine, apoi să răsucești minerul. Telefonul tău sună sau al meu?

— Al meu, răspunse David imediat după ce intrară în casă. Alo, da, spuse David deschizând telefonul. A, da, bine. Voi fi acolo cât de repede pot. Apoi închise telefonul și privi cu regret spre Amy, Jason și spre copilaș.

— Nu pot rămâne. Este vorba de o urgență...

— Îmi pare rău, spuse Amy. Să nu poți rămâne după tot ceea ce ai făcut.

— Da, este rușinos, spuse Jason în timp ce-i deschidea ușa fratelui său. Dar când te cheamă datoria, trebuie să te duci.

Încruntându-se, David se îndreptă spre ușă.

— Poate că vom putea aranja pomul împreună, mâine. Tare mi-ar plăcea să văd expresia de pe chipul copilului când va vedea, pentru prima dată, luminile beculuțelor.

— Vom filma momentul, îi șopti Jason. Acum cred c-ar fi mai bine să pleci înainte ca vreun pacient să moară.

— Da, bine, spuse David după ce mai aruncă o privire plină de regret spre Amy. Ne vedem... dar nu reuși să-și ducă fraza până la capăt, deoarece Jason îi închise ușa în nas.

— Nu te-ai purtat prea frumos cu el, spuse Amy, încercând din răspuțuri să se încrunte la Jason, dar el putu zări umbra unui surâs tremurând pe buzele ei.

— Oribil, spuse Jason fiind de acord cu ea. Dar acum avem mai multă mâncare pentru noi doi. Și, în plus, mă pricep să decorez pomul de Crăciun mult mai bine decât el.

— Chiar așa? Va trebui să te străduiești ca să mă depășești pe mine. Am decorat brazi care l-au făcut pe Moș să plângă.

— Eu am decorat un brad atât de frumos, încât Moșul nu mai voia să plece din casă și a trebuit să-l împing să iasă afară în zăpadă și când am văzut că tot nu voia să plece a trebuit să-i conduc sania și să împart toate cadourile pe care le avea în sac.

Amy râse.

— Ai câștigat. Hai să vedem ce avem în cutiile astea.

— Da' de unde. Mai întâi mâncăm. Vreau ca Max să testeze mâncarea pentru copii și să aflu dacă-i place. Vatra asta

funcționează?

— Mai bine decât un cuptor, răspunse Amy.

— Te mai întreb o dată, vatra asta funcționează?

Amy chicoti.

— Dacă deschizi ușița larg și pui lemnele cât mai aproape de perete, în spate, totul este în regulă. Dacă nu, atunci o să iasă mult fum.

— Te pricepi la asta, nu-i așa?

— Să spunem doar că am avut niște bucăți de carne de porc în frigider și că am încercat să fac un foc aici și să gătesc, dar am obținut ceva ce mirosea a șuncă afumată.

Fu rândul lui Jason să râdă și începu și Max să râdă dându-și cu mânuțele peste picioare cu atâta putere, încât fu cât pe ce să o dărâme pe mama lui.

— Crezi că este amuzant, nu-i așa? îl întrebă Jason, continuând să râdă în timp ce ridică băiețelul și-l răsuci în aer.

Max era atât de încântat, încât scoase tot felul de sunete stridente până ce-l apucă sughițatul, apoi Jason îl gâdilă și copilul începu iar să râdă fericit.

Când Jason se opri, îmbrățișând cu putere copilul, Amy se uită la el cum nicio altă femeie nu-l mai privise până atunci.

— Ești un om drăguț, domnule Wilding. Un om foarte drăguț.

— N-ai vrea să-mi spui Jason?

— Nu, spuse ea, și se îndepărtă. Voi încălzi cina în timp ce dumneata vei aprinde focul în cămin.

Din anumite motive refuzul ei de a-i spune pe numele de botez îi făcu plăcere. Îl puse pe Max pe podea, apoi începu să se ocupe de foc. Îi luă ceva timp, deoarece la fiecare trei minute trebuia să-l tragă pe Max de lângă ceva ce prezenta un pericol pentru el. Dar în cele din urmă reuși să aprindă focul fără a face prea mult fum.

Max deveni interesat de ceasul său Breitling (care niciodată nu mai avea să fie la fel), iar Amy intră în cameră ducând o tavă foarte mare plină cu mâncare. Pe tavă mai erau o sticlă cu vin și două pahare.

Jason ridică unul dintre pahare și privi culorile cristalului. Era Waterford.

— David știe să trăiască, nu-i așa?

— Mă simt vinovată că vom mânca fără el, spuse Amy. De fapt, îndemânarea lui ca doctor este cea care l-a făcut să câștige această masă.

— Putem împacheta o porție și pentru el, o punem la frigider, așa că o poate mânca și mâine.

Amy privi spre mâncarea gustoasă, aranjată frumos pe tavă. Era o salată din lăptuci și legume, miel la grătar, cartofi...

Își ridică privirea spre Jason.

— Nu am nicio bucată de folie pentru împachetat.

— Asta lămurește lucrurile. Vom mânca noi tot.

— Cred că ai dreptate, spuse Amy cu seriozitate.

Apoi izbucniră amândoi în râs și începură să se servească.

Max stătea pe genunchii lui Jason, purtând o babetică în jurul gâtului și mânca tot ce i se dădea. Copilul dădu gata un borcan de carne de miel cu boabe de piper, după care începu să mănânce din cartofii pisați cu usturoi ai lui Jason.

— Credeam că bebelușilor le place mâncarea dulce, spuse Amy uimită.

— Nimănui nu-i place mâncarea necondimentată, spuse Jason aproape fără să respire.

Treizeci de minute mai târziu, Amy se ocupă de Max până ce acesta adormi cu un zâmbet angelic pe chip.

— Crezi că datorită mâncării sau din cauza camerei arată așa?

întrebă Amy, în timp ce privea cu adorație spre fiul ei ce dormea în pătuțul nou.

— Cred că este fericit, deoarece are o mamă care îl iubește atât de mult, spuse Jason și zâmbi spre Amy, ai cărei obraji se înroșiseră.

— Domnule Wilding, dacă nu aș fi știut cum stau lucrurile cu dumneavoastră, aș crede că flirtați cu mine.

— Cred că s-au întâmplat lucruri ciudate, spuse el. Apoi, când îi văzu expresia nedumerită, spuse:

— Hai, femeie, avem de împodobit un brad.

Gândindu-se la viața sa de până atunci, Jason își dădu seama că niciodată nu se distrase mai mult decât în această seară decorând un pom de Crăciun. Copii fiind, el și David se plânseseră de fiecare minut pe care trebuiseră să-l petreacă îndeplinind această sarcină. Trăiau fără o femeie în casă, nu se simțea miros de prăjituri, nu se auzea muzică, iar tatăl lor era îmbufnat, ca de obicei. El aducea un pom de Crăciun, altminteri sora lui l-ar fi sâcâit tot restul anului, spunând că ea ar trebui să crească copiii, nu fratele ei cel leneș.

Acum, în timp ce Jason înșira becuțele pe care Amy le scotea din cutie și le desfăcea, se trezi că-i vorbește despre copilăria lui. Nu-și pierdu timpul explicându-i de ce trăise la un loc cu David, când ea știa că este doar un văr al acestuia și nici ea nu întrebă. Amy îi povesti și ea despre copilăria ei. Fusesse singurul copil al unei mame părăsite de bărbat și atunci când își întrebase mama cine era tatăl ei, aceasta îi spusese că nu era treaba ei.

Povestirile amândurora erau triste și pline de singurătate, dar când și le împărtășiră unul celuilalt începuseră să glumească și Amy pomi o adevărată dispută pentru a stabili care dintre părinții lor fusese mai țăfnos. Mama lui Amy fusese o femeie ordonată,

aproape fanatică și urâse Crăciunul din cauza mizeriei care se făcea. Tatăl lui Jason îl ura pentru simplul fapt că îi strică tabieturile.

Începură să-și imagineze cam cum ar fi fost o căsătorie între cei doi, cu tatăl lui Jason jucând pocher și scuturând scrumul țigării prin toată camera și cu mama lui Amy purtând mereu, pe brațul drept, o cârpă pentru a șterge în urma acestuia. Apoi continuară imaginându-și ce fel de copii ar fi putut avea cei doi și stabiliră că ei doi, Jason și Amy, erau exemplul perfect a ceea ce s-ar fi întâmplat dacă cei doi părinți s-ar fi căsătorit. Jason era atât de serios, încât chipul păru să i se dezmembreze în clipa în care începu să râdă împreună cu Amy, care trăia într-o casă ce ar fi făcut ca inima mamei ei să se oprească.

— Este frumos, spuse Amy în cele din urmă, stând și privind spre pomul împodobit pe jumătate.

— Îmi doresc să fi avut un aparat foto cu mine, spuse Jason. Acest pom merită să fie immortalizat.

— Eu nu am un aparat, dar pot să... se întrerupse și îi aruncă un zâmbet înfumurat. Tu termină de pus beteala, în timp ce eu îți pregătesc o surpriză. Nu, nu te întoarce, rămâi acolo unde ești.

O auzi fugind spre dormitor, apoi revenind și așezându-se pe scaunul cel urât și vechi, pictat cu floarea-soarelui. Murea de curiozitate să vadă ce anume făcea, dar nu se întoarse. Nu o făcu până când nu agăță și ultima beteală, iar ea îi spuse să se întoarcă.

Când se întoarse spre ea, văzu că ținea pe genunchi o bucată de hârtie, un creion și o carte. Ridică hârtia și o privi. Era o schiță minunată care-l înfățișa pe el luptându-se cu un șir lung de beculețe, cu pomul chiar în spatele lui. Desenul era bizar, amuzant și, în același timp, pătrunzător, ca și cum ar fi pus toată dragostea în ceea ce făcea.

Jason se așeză pe canapea, ținând desenul în mână.

— Dar este reușit.

Amy râse.

— Ai spus-o de parcă ai fi surprins.

— Sunt. Dacă nu mă înșel, mi-ai spus că nu ai niciun talent, spuse Jason cu seriozitate.

— Niciun talent pentru care să pot căpăta o slujbă. Nimeni nu angajează pe cineva care face desene amuzante.

Jason nu răspunse la remarca ei.

— Dacă mai ai astfel de desene, caută-le și adu-mi-le.

— Da, domnule! spuse Amy ridicându-se în picioare și salutându-l.

Amy dorise ca acest răspuns să sune voios, dar se grăbi să îndeplinească ordinul primit și, în câteva secunde, se întoarse și îi întinse un plic vechi, legat cu o panglică, burdușit cu astfel de desene.

Jason era conștient de faptul că Amy aproape că își ținea respirația în timp ce el se uita la fiecare dintre desene și nici nu avu nevoie să o întrebe dacă le mai arătase și altcuiva, deoarece știa că n-o făcuse. Cu tot curajul de care încerca să dea dovadă, viața cu un bețiv ca Billy Thompkins trebuie să fi fost dificilă.

— Sunt bune, spuse el în timp ce scotea desenele pe rând. Aproape toate îl prezentau pe Max, de la naștere și până în prezent și erau destul de reușite, surprinzând toate acțiunile copilășului. Într-unul dintre desene surprinsese expresia de curiozitate de pe chipul fiului său în timp ce privea în sus, spre un balon, cu brațele întinse pentru a-l prinde.

— Îmi plac, spuse el în timp ce le puneă, cu grijă, la loc în plic.

Omul de afaceri din el dorea să discute cu ea despre

publicarea lor și despre plată, dar reuși să se abțină. Jason se gândi că în acea clipă nu trebuia decât să o laude.

— Îmi plac foarte mult și îți mulțumesc că mi le-ai arătat.

Amy îi dăruie un zâmbet ce amenința să i se întindă pe întreaga față.

— Ești singurul care le-a văzut vreodată. Cu excepția mamei mele, care mi-a spus că nu fac nimic altceva decât să pierd timpul.

— Și ce anume dorea să faci?

— Să devin avocată.

La început Jason se gândi că glumește, dar apoi îi văzu strălucirea din ochi.

— Te și văd apărând un criminal: „Vă rog, domnule judecător, acuzatul promite că nu va mai face așa ceva. Își dă cuvântul, să mor dacă mint. Niciodată nu va ucide mai mult de douăzeci și două de bătrânele, ceea ce deja a făcut. Vă roooooog”.

Imitase atât de bine tonul vocii lui Amy, încât aceasta ridică o pernă și o aruncă spre el, privindu-l cum imită o rață, ca și cum ar fi fost rănit de obiectul zburător.

— Ești un nesuferit, spuse ea râzând. Aș fi fost o avocată excelentă, să știi.

— Da, extraordinară, dar ai tendința de a-i iubi pe învinși.

— Dacă n-aș face așa, tu n-ai avea unde să-ți petreci Crăciunul, replică ea scurt.

— Asta așa este, spuse el cu un zâmbet forțat. Și îți mulțumesc pentru acest lucru.

Când își coborî privirea spre ea, își dădu seama că simte o dorință arzătoare de-a o săruta. Dorea să o sărute, așa cum își dorea să trăiască.

— Cred că mai bine mă duc să mă culc, spuse ea încet, ridicându-se de pe canapea și îndreptându-se spre dormitorul ei.

Max se trezește devreme și sunt multe de făcut mâine.

Când aproape să intre în cameră se întoarse spre el.

— N-am vrut să sune ca și cum ți-aș face o favoare lăsându-te să locuiești aici. Adevărul este că ai făcut ca acest Crăciun să fie minunat pentru Max și pentru mine. Amândoi ne bucurăm foarte mult de prezența ta.

Tot ceea ce putu Jason să facă, fu să dea din cap în semn de mulțumire. Nu-și putea aminti ca cineva să îi mai fi spus vreodată că se bucura de prezența lui.

— Noapte bună, spuse el, apoi se așeză și stătu mult timp în fața focului, gândindu-se unde se află și ce anume are de gând să facă.

CAPITOLUL OPT

Jason fu trezit de un miros. Era un miros cunoscut, dar nu putea să-și dea seama despre ce este vorba. Era ceva ce venea din timpuri de demult, și-l amintea vag. Urmând mirosul, se dădu jos din pat, își puse pantalonii șifonați și se îndreptă spre locul de unde venea lumina. O găsi pe Amy în bucătărie, cu Max așezat pe scaunul cel înalt, cu fața plină de mâncare și cu hainele ude. Bluzițe, pantalonași, scutece atârnavu întinse peste tot în bucătărie. Și în mijlocul acesteia, Amy stătea aplecată deasupra unei mese de călcat folosind un fier care și-ar fi putut găsi locul într-un muzeu.

— Cât e ceasul? întrebă Jason somnoros.

— În jur de cinci, cred, răspunse Amy. De ce?

— De cât timp te-ai sculat?

Ea întoarse cămașa pe care o călca, încât să se vadă mânecile șifonate.

— Am stat trează mai toată noaptea. Micului ștrengar îi place să amestece nopțile și zilele.

Căscând și frecându-și ochii cu mâinile, Jason se așeză la masă, lângă scaunul înalt al lui Max și îi întinse copilului o piersică uscată. Fără îndoială, îl impresionase prezența lucrurilor ude atârând în jurul camerei. Trecuse mult timp de când fusese copil, iar tatăl lui înșira hăinuțele lor ude la uscat, dar acel miros nu putea fi uitat.

— Ce s-a întâmplat cu uscătorul?

— S-a stricat cam cu un an în urmă și nu am avut bani să-l repar. Dar spălătorul merge nemaipomenit.

Stând în picioare în spatele ei, își puse mâinile pe umerii ei micuți, îi strânse ușor, apoi se strecură pe la spatele lui Amy și scoase fierul de călcat din priză.

— Trebuie să termin de călcat. Trebuie să fie...

— Du-te la culcare, spuse Jason liniștit. Nu, nu vreau să aud niciun protest. Du-te la culcare. Dormi.

— Dar, Max... Și lucrurile, și...

— Du-te, îi ordonă Jason cu voce liniștită și pentru câteva clipe crezu că Amy avea să plângă.

Zâmbind, îi făcu semn cu capul spre dormitor și Amy, recunoscătoare, intră în cameră și închise ușa după ea.

— Și acum, bătrâne, spuse el, hai să vedem dacă ne amintim cum se face treaba asta.

După această scurtă conversație cu Max, Jason băgă fierul în priză și îl ridică.

La ora opt dimineața, celularul lui Jason sună. Îl luă și și-l puse la ureche sprijinindu-l cu umărul, în timp ce termina de călcat o cămașă.

— Te-am trezit? îl întrebă David.

— Bineînțeles, spuse Jason. Doar știi cât de leneș sunt. Nu! Max, lasă aia în pace! Ce vrei?

— Vreau să fiu singur cu Amy. Îți amintești? Despre asta este vorba. Vreau să o scot din casă în noaptea asta și mâine. Am cumpărat și două bilete la Balul Clopotarilor.

Jason știa foarte bine că Balul Clopotarilor era cel mai așteptat eveniment social ce se ținea în jumătatea de vest a ținutului Kentucky – și era aproape imposibil să faci rost de bilete.

— Să înțeleg că a trebuit să omori pe cineva pentru a-i lua biletele?

— Nu am omorât pe nimeni, am salvat pe cineva. Am salvat viața președintelui unui comitet oarecare. Oricum, el mi-a dat biletele. Pentru Ajunul Crăciunului. Am de gând să o cer în căsătorie. Jason? Jason? Mai ești la telefon?

— Scuză-mă, spuse Jason imediat ce reveni la telefon. Max trăgea de firul unei lămpi și mai avea puțin și se lovea de ea. Ce voiai să-mi spui?

— Ți-am spus că mâine am de gând să-i cer să se căsătorească cu mine. Jason? Mai ești la telefon? Ce-a mai făcut Max de astă dată?

— Nimic, spuse Jason printre dinți. Este băiat mare și nu face nimic rău.

David tăcu pentru o clipă.

— Nu voiam să insinuez că ar face ceva rău. Spuneam doar că este la vârsta la care copiii au tendința de a pune mâna pe toate lucrurile din jur. Este o manifestare normală și naturală în procesul de creștere și copiii...

— Nu este cazul să iei tonul ăsta de doctor atunci când stai de vorbă cu mine, bombăni Jason.

— Doamne, văd că în dimineața asta ești în toane proaste. Oricum, unde este Amy?

— Nu că ar fi treaba ta, dar este în pat și doarme în timp ce eu am grijă de Max. Și calc rufe, adăugă el, știind că David aproape c-ar fi leșinat dacă ar fi auzit una ca asta.

— Ce faci?

— Calc rufe. Parker a turnat noroi peste hainele pe care mi le-a trimis, așa că Amy le-a spălat, iar acum eu le calc. Vezi ceva anormal în acest lucru?

— Nimic, răspunse David încet. Habar n-aveam că știi să calci rufe, asta-i tot.

— Cine crezi tu că-ți călca rufele când erai copil? îl întreabă Jason scrâșnind din dinți. Tata? Ha! El trebuia să câștige bani ca să avem ce mânca, așa că cu a trebuit să... nu contează. Ce anume voiai să-mi spui? Așteaptă o clipă, trebuie să-l iau pe Max.

— Jason, dragul meu frate, spuse David după câteva minute. Cred că ar fi mai bine să vorbesc cu Amy, personal. Vreau să iasă cu mine în seara asta și mâine-seară și cred că ar trebui să discut direct cu ea.

— Este ocupată.

— Se întâmplă ceva despre care ar trebui să știi? întrebă David. Tu și Amy nu sunteți...

— Nu, nu suntem! spuse Jason repede. Ultimul lucru de care aș avea nevoie în viața mea ar fi o femeie aiurită, cu capul în nori, așa ca ea. Este o minune că își poate încheia pantofii. Nu este în stare să se hrănească pe ea, cu atât mai puțin pe Max și...

— Bine, bine, îmi pot imagina. Deci, tu ce crezi?

— Ce cred despre ce?

David oftă adânc.

— Crezi că totul va fi în regulă dacă o invit pe Amy în seara asta și mâine-seară? Poți să stai cu copilul?

— Pot sta cu Max mereu, răspunse Jason furios. Bineînțeles că o poți invita pe Amy. Sunt convins că va fi mai mult decât încântată să meargă.

— Cred că ar trebui să o întreb eu, personal.

— N-am de gând s-o trezesc doar ca să stea de vorbă la telefon. La ce oră trebuie să fie gata?

— La șapte.

— În regulă. Acum, dă-mi-o pe Parker la telefon.

— Păi, ea... încă nu s-a sculat.

Jason fu atât de șocat de un astfel de răspuns, încât puse fierul de călcat pe spatele unei cămăși și îl lăsă acolo până ce simți mirosul de pârlit.

— La dracu'! spuse el ridicând repede fierul de călcat. Trezește-o, ordonă Jason. Rămase uimit că secretara sa răspunse

aproape imediat la telefon.

După o clipă de care avu nevoie pentru a-și reveni, Jason îi ceru lui Parker să mai facă rost de încă două bilete pentru Balul Clopotarilor.

— Știți că acest lucru este aproape imposibil, spuse ea, și Jason amuți din nou de uimire.

Pentru numele lui Dumnezeu, oare ce se întâmplase cu secretara lui? Imposibil nu era un cuvânt pe care să-l folosească ea.

— Fă rost de ele, spuse el enervat.

De fapt, oare ce se întâmpla cu toți? Mai întâi, doi dintre vicepreședinții lui se implicaseră în problemele lui personale, fără să aibă permisiunea sa, iar acum Parker îi spunea că ceva ce el dorea avea să fie dificil de îndeplinit. Dacă ar fi avut nevoie de cineva care nu putea face ceea ce era imposibil, nu i-ar fi plătit salariul atât de mare pe care i-l dădea ei.

— Am nevoie de smochingul din apartamentul meu din New York, continuă el să spună, și Amy va avea nevoie de ceva ce poate fi purtat la acest bal. Cum îi spune magazinului de pe Fifth Avenue?

— Dior, răspunse prompt Parker.

— Așa este. Dior.

— Și pe cine să aduc pentru a vă însoți? întrebă ea.

— Partenera... Oh, da, partenera mea, spuse el, și își dădu seama că nu se gândise absolut deloc la așa ceva.

Nu se mai gândi la asta sau poate că se întreba ce anume căuta el la bal, când ar fi trebuit să stea acasă și să aibă grijă de copil. Cine avea să-i poarte de grijă lui Max, dacă amândoi, și el și Amy, se duceau la bal?

— Cred că sunt destule femei care vor fi dispuse să te

însoțească, spuse Parker în felul ei eficient și fără echivoc.

Pentru o clipă Jason se gândi la femeile disponibile pe care le cunoștea. Și când se gândi la ele își dădu seama cât de răutăcioase ar fi fost ele față de Amy... și cât de multe întrebări ar fi pus.

— Cumpără-ți o rochie Parker. Tu vei fi partenera mea.

Fu rândul ei să fie șocată și aproape că îl făcu pe Jason să zâmbească în clipa în care auzi șovăiala din glasul ei.

— Da, domnule, spuse ea în cele din urmă.

— Oh, și nu uita să aduci coafeza și cosmeticiana pentru Amy. Scornește tu ceva ca să nu afle că este un cadou din partea mea.

— Da, domnule, spuse Parker încet. Altceva?

Jason își coborî privirea spre Max, care mesteca fericit coada unui rățoi galben de jucărie. După felul cum arăta acea jucărie, probabil că și tatăl băiatului se jucase la fel cu ea cu treizeci de ani în urmă și Jason se întrebă ce mai rămăsese din vechea culoare.

— Totul este în regulă acasă?

— Scuzați-mă domnule. Ce ați spus? întrebă Parker.

— Te-am întrebat dacă tu și Charles vă simțiți bine în casa tatălui meu.

— Oh, da, spuse ea șovăind. Mă scuzați, domnule, de regulă nu puneți întrebări de ordin personal, dar, da, ne simțim bine. Acum.

— Ce vrei să spui? Acum?

— Charles a trebuit să facă uncie modificări, dar acum totul este în regulă. Va ajunge destul de curând la dumneavoastră. Și tatăl dumneavoastră vă amintește că împreună cu doamna Thompkins și copilașul trebuie să veniți aici pentru cina de Crăciun. Ora trei după-amiaza vă convine?

Jason ignoră în mare parte spusele secretarei, dar reveni asupra uneia dintre afirmațiile ei la care voia neapărat o lămurire.

— Ce fel de modificări?

— Bucătăria trebuia... mărită.

— Parker! o avertiză el.

— Charles a dat jos peretele din spatele casei și a adăugat ceea ce este în momentul de față o bucătărie pentru un mic restaurant. I-a plătit pe oameni de trei ori mai mult ca să lucreze douăzeci și patru de ore pe zi, pentru a termina treaba foarte repede. Apoi a cumpărat destul echipament pentru a mobila camera și, ei bine, tatăl dumneavoastră dă o adevărată petrecere la ora cinei în fiecare noapte și...

— Nu vreau să aud mai mult. Vom veni acolo la ora trei în ziua de Crăciun și nu uita să cumperi hainele despre care am vorbit.

— Bineînțeles că nu voi uita, domnule, spuse Parker în timp ce Jason închidea telefonul.

Zece minute mai târziu, Amy intră în bucătărie, arătând ca cea mai recunoscătoare femeie de pe pământ... până în clipa în care văzu că Jason terminase de călcat.

— Cum voi putea să te plătesc acum pentru acest serviciu?

Începu ea să se plângă, în timp ce se așeză pe un scaun șubred, de bucătărie.

Max era fericit să stea în noul scaun înalt, iar fața îi era murdară de parcă ar fi folosit o jumătate de duzină de tuburi de acuarele.

— Am promis să murdăresc totul astăzi, astfel încât să ai mai multe de spălat mâine, spuse Jason zâmbind, fără să-și facă griji de felul în care ea urma să se achite de datorie. Acum pot să te rog să ai grijă de Max, în timp ce eu fac un duș? Umblu cu cămașa asta de câteva zile și mi-ar plăcea să o schimb.

— Da, desigur, murmură ea în timp ce-l ridică pe Max.

Imediat ce își văzuse mama, copilul începuse să scâncească și să se agite, dînd să fie luat în brațe.

Pentru o clipă, Jason se opri în cadrul ușii. Nu avea să se întîmple nimic rău în următoarele cincisprezece minute, nu-i așa? se întrebă el, apoi mai aruncă o privire spre Amy și spre copil, după care părăsi camera.

CAPITOLUL NOUĂ

— Domnule Wilding, spuse Amy entuziasmată în clipa în care el reveni în bucătărie, treizeci de minute mai târziu. Vreau să vi-l prezint pe Charles.

Imediat ce dădu cu ochii de gălăgiosul său bucătar, Jason știu că ceva nu era în regulă. Charles avea înjur de un metru cincizeci, era un tip atrăgător, precum o stea de cinema și de-a dreptul devastator pentru femei. Flirta fără pic de jenă și Jason era sigur că mulți dintre invitații săi la cină erau cucerți de farmecul acestuia. Dar Jason nu întreba niciodată; știa că era mai bine să nu cunoască detalii despre viața particulară a bucătarului. Oricum, bărbatul îl însoțea mereu pe Jason oriunde s-ar fi dus și îi pregătea cea mai delicioasă mâncare ce se putea imagina. În schimb, Jason îi trecea cu vederea unele metehne.

Dar acum, văzându-l pe Charles stând pe scaunul de lângă Amy, ținând-o de mână, simți nevoia de a-i spune să iasă afară și să nu se mai întoarcă niciodată.

— Acesta este omul căruia îi datorez toate mulțumirile pentru minunata mâncare ce-i place lui Max atât de mult. Se pare că David ne-a înșirat câteva minciuni. Nu este vorba chiar de o companie ce intenționează să intre pe piață cu mâncare pentru copii, dar Charles încearcă să intre în afacere. Și locuiește chiar aici, în Abernathy. Nu este uimitor?

— Da, într-adevăr, spuse Jason în timp ce încerca să scoată un fir electric din gura lui Max.

— Și îl încurajez să-și deschidă propria-i afacere. Nu crezi că ar putea face asta?

Charles se uită cu ochi strălucitori spre patronul său, bucurându-se, evident, de toată această mascaradă.

— Am auzit că are o bucătărie pe care o poate folosi ca pe o societate de catering, spuse Jason privind fix spre bucătar. Numai cineva de valoarea lui Charles ar putea face așa ceva.

— Oh, da, spuse Charles cu vocea pe care o folosea în compania femeilor.

În bucătăria lui folosea cu totul alt ton, unul de comandă, ce nu admitea nici cea mai mică urmă de nesupunere, dar acum, pur și simplu, părea că toarce în fața lui Amy.

— Am cea mai minunată bucătărie. Vase Copper aduse din Franța, o mașină de gătit la fel de mare ca primul meu apartament. Trebuie să vii să o vezi.

— Mi-ar plăcea foarte mult, spuse Amy dorind să vadă cu ochii ei ceea ce îi descrisese Charles. Poate vei putea să-mi dai și câteva lecții de gătit.

— Îți voi da orice dorești, spuse Charles cu glas seducător, în timp ce-i ridică mâna și i-o sărută.

Dar chiar în clipa în care Charles își apropie buzele de mâna catifelată a lui Amy, Jason se lovi din greșeală de scaunul înalt al lui Max și zăngănitul o făcu să sară. Max se sperie de zgomot, așa că începu să țipe, iar Amy îl ridică de pe podea.

După ce reuși să-l liniștească, se întoarse spre Jason.

— Deci, ce părere ai despre ideea ca Charles să-și deschidă propria afacere? I-am spus că tu ai fi în măsură să-i dai un sfat bun.

Cum Jason stătea fără să scoată o vorbă, Amy se uită la Charles cu o oarecare nervozitate și continuă să vorbească:

— Mda, ei bine, cred că este o idee bună. În ultimele zile Max a mâncat mai multă mâncare decât în toată viața lui până acum. Dacă vrei să faci mai multe teste, îți pot recomanda câteva femei cărora să le furnizezi mâncare pentru copii și care să fie cobaii tăi. Și cu toții îți vom da scrisori de recomandare.

Jason zâmbi cu un aer de superioritate auzind o astfel de propunere. Charles și mâncarea pentru copii! Ideea era de-a dreptul hilară. Charles era atât de snob, încât se plângea și de felul în care se comportau cei care mâncau din mâncarea preparată de el: „Femeia aia a pus bucățele de biscuiți în supa mea“, spusese el o dată, apoi refuzase să mai gătească pentru persoana respectivă, spunând că timpul său era prețios și nu avea de gând să-l piardă. După o vreme, Jason avusese ocazia să se convingă că Charles avusese dreptate: femeia era o aventurieră avidă de bani.

Dar acum, Jason putea vedea că Charles începuse să rumege ideea lui Amy, de a intra în afaceri. Ceea ce însemna că avea toate șansele să-și piardă bucătarul.

— Nici nu știi cât de greu este să gătești pentru copilași, spuse Amy. Dacă gătești un dovlecel cu unt de nuci, îți ajunge pentru șase porții și cine crezi că ar vrea să mănânce așa ceva o săptămână întreagă.

— Înțeleg. Este într-adevăr o mare problemă. Nu am gustat niciodată, până în săptămână aceasta, mâncare pentru copii ambalată în borcane. Este groaznică. Nici nu este de mirare faptul că aproape toți copiii americani detestă mâncarea obișnuită și preferă să mănânce hamburgeri și hotdogi.

— Exact. De aceea...

Se întrerupse, deoarece Jason făcu un pas și se puse între ei.

— Cred că trebuie să ne pregătim, așa că mai bine pleci, îi spuse el lui Charles.

— Dar abia începusem să discutăm. Aș vrea să aud mai multe despre ideea cu privire la mâncarea pentru copii. Poate că aș putea să...

— Poate că nu ai putea să, spuse Jason, trăgând scaunul astfel încât Charles să se ridice.

Dacă își pierdea bucătarul din cauza acestui real fiasco provocat de David, avea de gând să...

— De dragul tău, frumoasa mea doamnă, spuse Charles, voi trimite, gratuit, trei porții pentru cină în fiecare zi a următoarelor două săptămâni. Și s-ar putea să vă trimit și masa de prânz.

— Oh, dar eu n-am făcut nimic ca să merit un astfel de cadou, spuse Amy, și se înroși fermecător, în timp ce Charles îi ridică din nou mâna să i-o sărute.

Dar Jason se așeză iarăși între ei și, în următoarea clipă, Charles ieși pe ușă.

— Aș fi putut locui la cel mai scump hotel din lume pentru mai puțin decât m-a costat această călătorie, murmură Jason în timp ce se rezema de ușă.

— Ai fost de-a dreptul grosolan cu el, spuse Amy încruntându-se. De ce?

Deoarece nu găsi nicio explicație care să-i justifice comportamentul, îl ridică pe Max în brațe și se îndreptă spre camera de zi.

— Cred că astăzi ar trebui să mergem la cumpărături, îi spuse el peste umăr. Numai dacă nu cumva tu ți-ai făcut deja cumpărăturile pentru Crăciun.

— Oh, nu, nu le-am făcut. Eu, uf, da, voi fi gata într-o clipă, spuse ea, apoi dispăru în dormitorul ei.

— Lecția numărul unu, bătrâne, spuse Jason, ridicând copilul deasupra capului. Dacă vrei să distragi atenția unei femei, vorbește-i despre cumpărături. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi acela că va trebui să petreci o zi întreagă într-un magazin mare, dar este mult mai bine decât să răspunzi la întrebări incomode.

Charles a fost iubitul tău? îl întreabă Amy imediat ce urcară în

mașina lui Jason.

Mașina era mult mai curată acum, după ce ea pierduse câteva ore ca să o curețe, dar interiorul, inclusiv tapițeria, se stricase.

— Ce anume să fie? întrebă Jason, în timp ce întorcea mașina pentru a ieși în stradă.

— De ce te eschivezi de câte ori te întreb despre viața ta particulară? Tu știi totul despre viața mea, dar eu nu știu nimic despre tine. Ce anume a însemnat Charles pentru tine? Este evident că îl cunoști foarte bine.

— Nu chiar atât de bine pe cât crezi tu, spuse Jason, uitându-se în oglinda retrovizoare la Max, în timp ce acesta își sugea degetele și privea uimit prin geam. De la cine ai primit hăinuța pe care o poartă Max?

— De la Mildred, răspunse Amy repede. Ce este cu Charles? Crezi că nu ar trebui să primesc mâncarea de la el?

— Charles este un bucătar strălucit, așa că bineînțeles că trebuie să primești mâncarea pe care o gătește el. Crezi că o să-i rămână în gât lui Max?

Deodată, Amy se răsuci în scaun să se poată uita la Max peste spătar, să vadă dacă nu băgase ceva în gură.

— Bănuiesc că atitudinea ta înseamnă că nu trebuie să discutăm despre acel aspect al vieții tale, spuse ea cu greu în timp ce se răsuci la loc.

Jason nu-i răspunse, ci continuă să-și țină privirea ațintită la drumul pe care-l străbătea - și în mintea lui își imagina diferite modalități de a-și ucide fratele mai mic.

— Te-ai gândit vreodată să mergi la un terapeut? îl întrebă Amy încet. Nu este nimic rușinos în a fi homosexual, știi și tu.

— Unde crezi că ar trebui să parcam mașina? întrebă Jason, în timp ce oprea în apropierea mallului.

Deoarece mai erau doar două zile până la Crăciun, erau prea puține locuri în parcare.

— Se pare că va trebui să mergem pe jos, spuse Jason cu voioșie, deoarece găsise un loc de parcare la aproape un kilometru de locul unde se aflau magazinele.

Amy continuă să stea, fără se se clintească. Atunci când Jason deschise portiera din spatele ei pentru a-l lua pe Max, rămase nemișcată pe locul ei.

— Vii cu noi? o întreabă Jason, oarecum satisfăcut că era nemulțumită de faptul că el refuza să discute despre viața lui particulară.

— Da, bineînțeles, răspunse Amy, coborând din mașină, apoi așteptă în spatele lui Jason, în timp ce acesta îl ridică pe Max din scaunelul făcut special pentru mașină și îl puse apoi în căruț.

— Poate că mă voi putea schimba, spuse Jason, când Max fu așezat bine în cărucior. Poate că voi găsi fata potrivită care să mă facă să mă schimb.

Spunând acestea, începu să-l împingă pe Max spre magazine.

— Bine, spuse Amy, în timp ce alerga în urma lor. Și mâine mai este o zi.

— S-ar putea, spuse Jason. Cred că s-au întâmplat niște lucruri ciudate. Și acum, cu ce începem?

— Nu am nici cea mai vagă idee, spuse Amy, privind la mulțimea de oameni ce trecea dintr-un magazin în altul, cu brațele pline de sacoșe. Nu sunt obișnuită să merg la cumpărături.

Amy se simțea ca și cum el ar fi umilit-o și ura din tot sufletul felul în care râdea de ea de fiecare dată când îi puneă întrebări personale.

— Cred că Max are nevoie de o hăinuță nouă, așa că... unde este cel mai bun magazin?

— Sincer, habar n-am, spuse ea cu răceală, întorcând capul pentru a privi mulțimea care trecea.

Deoarece Jason nu spusese nimic, se întoarse spre el și îl văzu privind-o de parcă ar fi spus: Nu cred nici măcar un cuvânt din ceea ce spui.

— Este un magazin pentru copii...

— De unde ți-ar plăcea să cumperi hăinuțe pentru Max? Banii nu sunt o problemă.

Pentru o clipă Amy ezită, apoi scoase un oftat și începu să-i explice.

— În josul aceluia pasaj, la a doua intersecție faci la stânga, al patrulea magazin pe partea dreaptă. Dar nu are rost să mergem acolo. Îmbrăcămintea costă mult prea mult.

— Nu crezi că ar trebui să mă lași pe mine să-mi fac griji în privința banilor?

Pentru o clipă, Amy se uită la el cu coada ochiului.

— La fel îi dădeai ordine și iubitului tău? Din cauza asta ți-a dat papucii?

— Ultimul meu iubit m-a amenințat că se sinucide dacă-l părăsesc. Acum ai de gând să îmi arăți unde mergem ca să te urmez?

— De ce?

— Pentru că nu cred că, prin mulțimea asta, ne putem deplasa unul lângă altul, răspunse el.

Era atâta gălăgie în jur, încât Jason fusese nevoit să vorbească aproape de urechea ei pentru a se face înțeleș.

— Nu, n-ai înțeleș la ce mă refeream. Te-am întrebat de ce te-a amenințat că se sinucide?

— Nu putea suporta să trăiască fără mine, răspunse Jason, apoi se mai gândi puțin și adăugă: și fără banii mei. Nu vrei să

continuăm discuția asta mai târziu? În curând i se va face foame lui Max, sânii tăi aproape că vor exploda de lapte, iar mie mi-ar plăcea să urmăresc partida de fotbal din după-amiaza asta.

Cu un oftat, Amy renunță, apoi se îndreaptă spre magazinul pentru copii.

Jason se uita cum se mișcă în fața lui și a lui Max și se simți mai bine decât se simțise în ultimele săptămâni, poate chiar ani. Nu era sigur ce anume îl făcea să se simtă atât de bine, dar acesta era adevărul.

Le luă destul timp pentru a-și croi drum prin mulțime și a ajunge la micul magazin care se afla în capătul intersecției cu artera principală ce ducea spre mall și, imediat ce văzu locul, Jason își dădu seama că Amy avea gusturi bune. Dacă visase vreodată să-i cumpere ceva fiului ei, acum putea să o facă; aici erau lucruri de calitate.

Pereții erau plini cu rafturi duble în care erau așezate hăinuțe frumoase, cele pentru băieți într-o parte, cele pentru fete în cealaltă parte. Lucrurile erau prezentate în costumașe complete – cămășuță, pantalonași, căciuliță, ghetuțe și o jachetică asortată. În momentul în care Jason își făcea loc să intre în magazin, Amy admira deja un set scump, cu ochi strălucitori, de parcă ar fi avut stele în ei. În timp ce intra, o văzu întinzând raâna să atingă o jachetă albastră, mică, dar și-o retrase, deoarece știa că nu își poate permite o astfel de plăcere.

— Deci, ce anume îți place? întrebă Jason, strecurându-l pe Max printre rafturile cu lucruri.

— Totul, spuse Amy repede. Acum, că am văzut ce au, putem pleca.

Jason n-o luă în seamă.

— Îmi place ăsta, spuse el ridicând un set cu galben și negru,

care avea și o manta de ploaie asortată.

Ghetuțele galbene aveau ochi pe ele și știa că lui Max i-ar fi plăcut să-i bage în gură.

— Ce mărime poartă fiul tău?

— Cea pentru copiii între nouă și douăsprezece luni, spuse Amy repede. Trebuie să plecăm...

— Ce înseamnă asta? întrebă Jason, deoarece văzu dispărând culoarea din obrajii lui Amy.

— Hai afară! Acum! spuse ea aproape sufocându-se, apoi încercă să se ascundă după el.

Jason găsi că îi place atingerea mâinilor ei pe pieptul lui și felul în care se ascunsese în spatele său, dar când ridică privirea, nu văzu decât o femeie, ducând în brațe un copil de vârsta lui Max, intrând în magazin.

— Este Julie Wilson, șuieră Amy din spatele lui. Soțul ei ține magazinul lui John Deere și are cai.

Jason nu înțelesese pentru ce i se oferise această informație.

— Am mers împreună la cursurile prenatale, spuse Amy, apoi îl prinse strâns pe Jason și începu să-l tragă spre ieșirea magazinului, folosindu-se de trupul lui să se ascundă de acea femeie.

— Nu cumva uiți ceva? șopti Jason spre ea, arătând spre Max, care reușise să tragă opt cutii cu pantofi de pe etajeră și acum era ocupat să mănânce șireturile de la doi pantofi desperecheați.

— Dumnezeule mare, nu sunt o mamă bună, șuieră Amy, apoi se lăsă în jos și se strecură spre locul în care se afla fiul ei.

— Bună ziua, doamnă Wilson, se auzi vocea plină de importanță a vânzătoarei. Am primit comanda dumneavoastră înapoi. Dacă mă urmați, vom vedea imediat ce putem găsi, astfel încât să se potrivească pentru micuța Abigail.

Jason recunoscu tonul vocii, deoarece îl auzise de multe ori. Acel ton dădea de înțeles că vânzătoarea o cunoștea pe femeie și știa că aceasta își putea permite să cumpere orice și-ar fi dorit din magazin. Mica vânzătoare snoabă nu le acordase prea multă atenție lui Jason și lui Amy atunci când aceștia intraseră în magazin și nu-i întrebaseră dacă au nevoie de ajutorul ei, astfel încât Jason bănuia că fata o cunoștea pe Amy. Abernathy era un ținut mic și, chiar dacă mallul se afla la câțiva kilometri de oraș, Jason înțelese că era cunoscut faptul că Amy nu își putea permite să cumpere din acest magazin, așa că fusese ignorată.

— Hai să mergem, spuse Amy, când femeia dispăru în spate.

— Nu am intenția să plec de aici, spuse Jason și în vocea lui se simțea mocnind furia.

— Nu înțelegi, spuse Amy de parcă ar fi fost gata să plângă. Julie s-a căsătorit cu cel mai bogat băiat din oraș, în timp ce eu m-am căsătorit cu...

— Cu cel mai fermecător băiat din școală, spuse Jason repede și imediat îi văzu ochii plini de lacrimi de mulțumire. S-a căsătorit cumva cu Tommy Wilson?

— Da. Ți-am spus, tatăl lui...

— Când vom ajunge acasă îți voi povesti o grămadă de lucruri despre Tommy și despre tatăl lui și după aceea nu te vei mai ascunde de nicio femeie care a avut ghinionul să se căsătorească cu vreunul dintre cei doi. Acum, dă-mi o mână de ajutor, spuse Jason și începu să scoată de pe rafturi lucruri pentru Max, așezându-le pe braț.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? întrebă Amy cu voce gâtuită. Nu poți să...

— Pot să cumpăr acum toate lucrurile pe care le vreau și să le restitui mai târziu, nu-i așa?

— Cred că da, spuse Amy șovăind, apoi, gândindu-se la spusele lui Jason, luă un set complet de îmbrăcăminte care avea în față un ursuleț albastru. Țsta îmi place foarte mult.

— Gândește-te doar la cantitate și nu lua în seamă ce anume alegi.

Amy chicoti, apoi se dezlănțui și începu să scoată, de pe rafturi, hăinuțe pentru copii, pe care le așeza lângă vânzătorul care făcea calculul. Erau salopete cu baveta brodată cu o girafa roșie, o cămășută roșie, o jachetică cu roșu și galben asortată cu o pereche de sandale adorabile colorate tot în roșu și galben. Pentru prima oară în viața ei, Amy nu se uită la etichetele cu preț, în timp ce înghesuia lucrurile pentru a se face socoteala.

Când vânzătoarea reveni din spatele magazinului, cu Julie Wilson în spatele ei, se opri atât de busc, încât căruciorul copilului îi lovi picioarele.

— Domnule, spuse ea cu o voce plină de severitate, apoi începu să vorbească informându-l pe Jason că nu apreciază ceea ce fac.

Dar Jason scoase un card American Express și încruntarea femeii se pierdu într-un zâmbet.

— I-ai văzut fața? îl întreba Amy în timp ce lungea înghețata din cornet.

Ea și Jason stăteau pe o bancă din apropierea fântânii arteziene de la mall, în timp ce Max ședea în căruțul așezat între ei. În jurul lor se aflau o mulțime de sacoșe pline cu hăinuțe pentru Max.

— Bineînțeles, când voi returna toate cumpărăturile va trebui să ascult întreaga vorbărie a micuței vânzătoare cu voce înțepată, dar a meritat să văd expresia șocată de pe fața lui Julie. Ai fost minunat.

Amy își balansa picioarele în față și în spate ca un copil, lungea înghețata înainte ca aceasta să se topească de tot și zâmbea în timp ce-l privea pe Jason împărțind porția lui cu Max.

— S-a purtat mizerabil cu tine la cursuri?

— Mai rău decât îți poți imagina, spuse Amy cu voioșie. Nu se putea stăpâni să nu-mi spună toate lucrurile urâte pe care Billy le făcuse în timpul școlii. Nu că ea ar fi fost la școală, dar a fost soțul ei. Dumnezeu, asta înseamnă că este de aceeași vârstă cu tine.

În fața unei asemenea afirmații, Jason se uită la ea și își încruntă o sprânceană.

— Mi-e greu să cred că-mi bate moartea la ușă, spuse el cu viclenie.

— Chiar așa, spuse Amy râzând. Oh, ai fost minunat. Dar nu trebuia să-i spui că noi doi suntem împreună. Nu mai știi cum este în Abernathy. În numai două ore, întregul oraș va gândi că trăiesc cu un barosan viril și nu vor avea nici cea mai vagă idee despre adevăr.

— Și care este adevărul?

— Adevărul este că ai avut o relație cu Charles, bineînțeles.

— N-am spus că...

— Dar nici nu ai negat. Hei! Ce faci?

— Îi pun o cămășuță nouă lui Max, nimic altceva. M-am săturat să-l văd îmbrăcat cu scutecele astea vechi și roase.

— Dar trebuie să le înapoiem și... Se întrerupse pentru a se uita la el. Nu ai nici cea mai mică intenție de a le înapoia, nu-i așa?

— Nu.

— Îmi doresc să te pot înțelege. De ce accepți să stai cu Max și cu mine în casa mea cea veche și dărăpănată, în care plouă?

— Pentru a-i da o șansă lui David în legătură cu tine, spuse Jason cu simplitate.

— Nici nu credeam că îmi vei spune adevărul. Haide, Max, să mergem și să vedem dacă nu cumva ai făcut pe tine.

Apucă mânerul căruciorului în care Max stătea mulțumit și începu să-l împingă, îndreptându-se spre toaleta femeilor.

Rămas singur, Jason privi spre mall. Cu două săptămâni în urmă, nici nu ar fi crezut că și-ar putea petrece sărbătorile de Crăciun astfel. De regulă își sărbătorea Crăciunul într-unul dintre localurile extravagante și scumpe, dăruind femeii cu care era o pereche de cercei cu diamante. Cadoul pe care i-l făcea ea era o noapte petrecută în pat într-un mod mai mult decât interesant. Poate că începea să îmbătrânească, dar uneori își dorea ca femeia să-i cumpere o pereche de șireturi sau o pereche de șosete.

— Începi să îmbătrânești, Wilding, murmură el, apoi se ridică, pentru a oferi locul de pe bancă unei femei însărcinate, care arăta de parcă urma să nască gemeni. Luă sacoșele și începu să se plimbe prin fața unor magazine, în timp ce o aștepta pe Amy și văzu, într-una din vitrine, un costum ce i-ar fi venit perfect pentru întâlnirea ei cu David din seara asta. Era alcătuit din două piese – un pulover fin cu mâneci scurte de culoarea lavandei, cu vestă asortată, și o fustă dreaptă de un purpuriu închis, pe care erau imprimate mici lalele.

Jason nu ezită nicio clipă, intră în magazin și imediat se apropiară de el trei vânzătoare drăguțe, gata să îi vină în ajutor, în cinci minute, le spuse ce anume dorește și le ceru ca alături să pună o pereche de ciorapi, o pereche de pantofi și bijuterii, lotul asortat cu îmbrăcămintea.

Cea mai înaltă dintre femei, cu părul de un roșu țipător, nici măcar nu clipi.

— Lenjerie de corp?

Jason dădu din cap scurt.

— Mărimea este ca cea a doamnei de acolo, spuse el arătând spre o clientă.

Câteva minute mai târziu plăti nota și părăsi magazinul având totul împachetat într-o sacoșă.

— Se murdărise rău de tot, spuse Amy în clipa în care îl văzu pe Jason. Îmi pare rău că a durat atât de mult. Ce ai mai cumpărat? Jason rânji cu satisfacție.

— Ți-am cumpărat ceva să îmbraci pentru diseară.

— Tu... Oh, înțeleg. Homosexualii se pricep la asta, nu-i așa? Adică, vreau să spun că îți place să alegi haine de damă, nu-i așa?

Jason se aplecă spre ea până când vârfurile nasurilor lor aproape că se atinseră.

— Cunoști cuvântul mulțumesc? Sau, mai degrabă te interesează să ascuți despre lucrurile care sunt dovada orientării mele sexuale?

— Îmi pare rău, murmură Amy. Numai că...

Vocea i se frânse și rămase cu ochii larg deschiși, în timp ce privea spre ceva ce se afla în spatele lui Jason.

În clipa următoare îl dădu la o parte, își desfăcu brațele și strigă:

— Sally! Și o femeie tânără, nu foarte înaltă și foarte atrăgătoare, alergă spre Amy.

Jason rămase deoparte, în timp ce le urmărea cu privirea pe cele două femei care se îmbrățișară și începură să vorbească repede și tare parcă acoperindu-se una pe cealaltă, cuvintele lor părând a se rostogoli precum o cascadă.

— De cât timp...

— Când ai...

— De ce nu ai...

— Acesta este Max, spuse Amy în cele din urmă, apoi se dădu

un pas înapoi pentru ca prietena sa să-i poată vedea fiul.

Dar femeia se uită doar pentru o clipă spre băiețel, deoarece atenția îi fu atrasă de bărbatul splendid care își ținea mâna, cu degete lungi și frumoase, pe mânerul căruțului.

— Cine este? șopti ea cu glas pierdut și Jason se simți nemaipomenit de bine că era privit ca un bărbat arătos. Amy nu părea să observe acest lucru!

— Acesta este domnul Wilding și este homosexual, spuse Amy cu voce plină de răceală.

— Dar am de gând să mă schimb, spuse Jason aproape torcând.

— Poți să exersezi cu mine, spuse femeia și se uită la Jason cu ochi fierbinți.

— Max este bine? întrebă Amy cu voce tăioasă. Domnul Wilding este dădaca lui Max. Homosexualii se pricep foarte bine la astfel de treburi, știi tu.

— Mă gândeam să fac un copil, spuse Sally fără să-și ia privirea de la Jason și mă gândesc că voi avea nevoie de o dădacă.

— Și ce părere ai despre alăptat? întrebă Jason în șoaptă.

— Scumpule, am nevoie de un donator.

— Sally, n-ai putea să nu mai încerci să-mi vrăjești dădaca, ca să putem merge să bem ceva? Poți să te ocupi singur de Max pentru un timp, nu-i așa? îl întrebă ea pe Jason, cu buzele strâns lipite de furie, în timp ce se uita la el.

— Ar fi cazul să pot fi în stare de așa ceva, spuse Jason continuând să o privească pe Sally, ca și cum ar fi fost femeia visurilor lui. Voi două puteți să vă vedeți de treburi. Max și cu mine vom duce toate aceste bagaje la mașină, după care va trebui să fac și unele cumpărături pentru mine.

Vocea insinuantă dădea de înțeles că intenționa să-și cumpere

ceva sexy și mătăsos.

Înainte ca prietena ei să poată spune ceva, Amy o prinse de braț cu fermitate și o conduse spre un fel de restaurant din apropiere cu specific englezesc și se propti de cea mai apropiată masă goală.

— Vreau să știu tot ce este de știut despre el, spuse Sally cu nerăbdare.

— Deci, ce anume te aduce în Abernathy în preajma Crăciunului și de ce nu mi-ai spus că ai de gând să vii aici?

— Am venit la mall, nu în Abernathy, și mă aflu aici pentru că locuiesc la vreo zece kilometri de Abernathy, spuse Sally încet. Ai de gând să-mi spui ce anume se întâmplă? Ești combinată cu el? Sau doar te uiți la el ca și cum ar fi o operă de artă?

— Vrei să afli totul despre fiecare bărbat cu care faci cunoștință? o întreabă Amy printre dinți, în timp ce apucă meniul și începu să-l citească. Ți-e foame?

Când Sally nu răspunse, își ridică privirea spre ea.

— Încetează, spuse Sally. Vreau să știu totul despre el.

— Ți-am spus deja totul. Este homosexual, nu îl interesez ca femeie și discutăm ca două găini bătrâne. Asta-i tot.

— Vreau detalii, spuse Sally în timp ce-i cerea chelnerului să le aducă două cești cu cafea.

— Nu, mie îmi aduceți un pahar mare cu suc de portocale. Știi, este vorba de influența asupra laptelui.

Sally fu străbătută de un fior.

— Nu, nu știu și nici nu vreau să știu. Acum, continuă să-mi vorbești despre el. Ești sigură că barosanul este homosexual?

Lui Amy nu-i trebui mult pentru a trece peste neobișnuita reticență ce o încerca și aproape că se supără pe sine pentru faptul că reacționase ca și cum ar fi fost geloasă pe Sally pentru

atitudinea acesteia față de domnul Wilding „al ei”.

— Cred că fostul lui iubit a fost la noi în casă în dimineața asta, spuse ea, apoi începu să descrie cum decursese întâlnirea dintre Jason și Charles. Și-a tot dat ochii peste cap atunci când Charles mi-a sărutat mâna. Sunt convinsă că există ceva între ei. Și cu o zi înainte, la magazinul pentru copii, domnul Wilding s-a uitat lung la doi dintre bărbații care erau angajați acolo. Nu a acordat niciun fel de atenție vânzătoarei, care arăta nemaipomenit, în schimb toată atenția sa era îndreptată spre cei doi bărbați.

— În regulă, deci unde l-ai găsit?

— El m-a găsit pe mine. Nu a trebuit decât să deschid ușa și să-l văd în fața casei. David l-a adus cu el și mi l-a dat mie.

— Ca un fel de cadou de Crăciun? Asta vrei să spui?

— Cam așa ceva, dar nu te gânde la nimic altceva. Este, într-adevăr, homosexual.

— Nu arată deloc ca și cum ar fi homosexual.

— Nu există niciun fel de tipar pentru a-ți da seama de așa ceva. Și cam cum anume crezi că ar trebui să arate un homosexual? Întrebă Amy dând impresia că s-ar fi retras în defensivă.

— Hei! Nu te repezi la gâtul meu. Doar întrebam, atâta tot. Homosexual sau nu, este nemaipomenit și vreau să știu tot ceea ce se poate despre el.

— Sincer vorbind, nu știu multe lucruri. David a insistat că vărul lui are neapărată nevoie de un loc unde stea și unde să aibă liniștea necesară pentru a-și reveni după cele suferite, așa că l-am primit să stea la mine.

— Ar putea să-și refacă inima suferindă oricând dorește, în patul meu.

— Citești prea multe romane de dragoste. Nu este nimic între

noi doi și nici nu va fi. Îți spun clar: tipul este homosexual. În plus, mai este și foarte elegant, nu-i așa? Când l-am întâlnit prima oară, purta un costum care probabil costa mai mult decât casa mea.

— Amy, cafeaua asta este mai rea decât o cursă de prins șoarecii din casa ta. Are un gust groaznic.

— Nu-i chiar așa de rea.

— Este și mai rea. Spune-mi mai multe despre el.

— Este un tip ciudat, cu adevărat ciudat. Nu spune prea multe, dar... Amy își ridică privirea spre prietena ei. Îmi poartă noroc. Nu este oare ciudat faptul că gândesc astfel despre cineva? Dar este adevărat, ne aduce noroc și mie și lui Max. De când a venit în casa noastră, s-au întâmplat o mulțime de lucruri minunate.

— De pildă, ca și cum ar avea de gând să cadă în genunchi și să-ți spună că nu poate trăi fără tine și...

— Încetează să mai visezi. Înainte de toate, Max îl adoră.

— Hm... Altceva?

— Nu știu cum să ți-l descriu. Adevărul este că nu cred că-l înțeleg nici eu. Este ca și cum... Amy își ridică fruntea. Este precum o broască țestoasă. Sau ca un tatu. Are o carapace rezistentă care îi acoperă exteriorul, dar cred că înăuntrul său este un om cu adevărat tandru. Nu cred că își dă seama, dar îl adoră pe fiul meu la fel de mult cum acesta îl adoră pe el.

Pentru o clipă Sally își propti spatele de marginea mesei și se uită lung la prietena ei.

— Ești îndrăgostită de el?

— Nu fi ridicolă. Este un bărbat frumos și ne amuzăm împreună, dar se poartă exact ca o femeie. Îi place să facă cumpărături, să gătească și tot ceea ce unui bărbat nu-i place să facă.

— Adică ceea ce lui Billy nu-i plăcea să facă. De fapt asta vrei să spui, nu-i așa? Uite, Amy, știu c-ai fost singura fată virgină la terminarea liceului și mai știu că te păstrai așa pentru soțul tău. Mai știu și că te-ai dăruit unui nenorocit de alcoolic. Nu te uita așa la mine. Știu că Billy avea și părțile lui bune, dar eu sunt realistă. Te-ai culcat cu un singur bărbat, ai trăit cu un singur bărbat și cunoști doar genul de bărbat care nu știe nici măcar cum să deschidă frigiderul. Pe lumea asta mai sunt și altfel de bărbați și știi acest lucru.

— De ce oare încerci întotdeauna să faci din orice întâmplare un adevărat roman de dragoste? Nu eu am ghicit că bărbatul este un homosexual. Mi s-a spus acest lucru. David mi-a spus.

— Doctorul David? Ceva nu este în regulă. Domnul Wilding al tău îmi amintește de el.

— Sunt veri.

— Aha, înțeleg. Și ce mai urmează? Ai de gând să locuiești în continuare cu acest tip dubios și nemaipomenit pe care nu-l poți avea sau îl lași să plece după Crăciun?

— N-am nici cea mai mică idee.

Auzind-o, Sally izbucni în râs.

— Amy, nu te-ai schimbat deloc. Numai tu ai putea să trăiești cu un bărbat și să n-ai habar despre scopul șederii sale și despre cât anume va mai locui la tine.

Amy își coborî privirea spre paharul gol fără a comenta spusele prietenei sale.

— Bine, hai s-o lăsăm baltă. Ce poți să-mi spui despre bărbații din viața ta? Ce s-a întâmplat cu frumosul vânzător de mașini?

— Oh, Ian. Are propria-i firmă. Vinde mașini Cadillac. Bănuiesc că este foarte bogat.

Amy oftă.

— Îmi dau seama cât de plictisitor îl consideri. Bietul de el, nu este decât un tip arătos și bogat, așa că de ce te-ar interesa?

— Îl interesează mai mult propria-i persoană decât oricine altcineva. Bănuiesc că i se părea că îmi face o mare favoare conducându-mă în fiecare seară. Continua să mă numească „văduva lui Billy Thompkins”, ca și cum ar fi spus că sunt de neatins.

— Bun venit în viața unui mic oraș. De ce nu pleci de aici? De ce nu te duci în altă parte, într-un loc unde nimeni nu a auzit niciodată de Billy Thompkins și de problemele lui?

Dar înainte ca Amy să poată răspunde, Sally tresări de parcă a fi înțepat-o un ac.

— Cât e ceasul?

Amy privi în jur să vadă dacă poate zări vreun ceas, dar nu văzu niciunul.

— Trebuie să plec, spuse Sally grăbindu-se, în timp ce-și aduna lucrurile și începu să se îndepărteze de masă. Apoi văzu expresia de pe fața lui Amy. Să nu-mi spui că nu știi.

Când Amy dădu din cap, Sally zâmbi cu un aer satisfăcut.

— N-ai văzut semnele? Sunt puse peste tot în mall. Știi Candlelight Gowns? Magazinul ăla din Carlton care își lichidează afacerea?

— Nu este de mine, spuse Amy terminându-și sucul și alăturându-se lui Sally. Niciodată nu mi-am permis nici măcar să mă apropiu de vitrină.

— Nimeni nu-și permitea să intre în acel loc. Habar n-am cum de se așteptau să vândă toată îmbrăcămintea aia atât de elegantă în partea de est a ținutului Kentucky, dar au făcut-o. Oricum, toată lumea știa că nu aveau să reziste, dar se pare că un cumpărător misterios din New York, nici mai mult nici mai puțin, a cumpărat

locul și la inaugurarea noului magazin oferă, prin concurs, o rochie Dior drept cadou.

Cum Amy nu spuse nimic, dar continuă să meargă alături, Sally îi spuse:

— Hei! Am spus Dior. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

— Nu, eu sunt mult mai interesată de Pampers și Huggies. De ce și-ar dori cineva o rochie Dior?

— Biata de tine, spuse Sally. Știi, eu una am o teorie cum că atunci când se naște, bebelușul ia în jur de cincizeci de puncte din indicele de inteligență al mamei. Cred că mama și le recuperează abia când copilul merge la școală, dar până atunci ea este idioată.

Amy râse.

— Tu numai crezi așa ceva. Eu, de pildă, chiar știu că este așa. Deci, pentru ce anume îți dorești o rochie Dior?

Sally își dădu ochii peste cap, ca și cum ar fi înțeles că nu mai avea nicio speranță cu privire la Amy.

— Haide, trebuie să înceapă tragerea la sorți și trebuie să intri în concurs.

— Eu?

— Da, și dacă vei câștiga va trebui să-mi dai mie rochia.

— Bine, spuse Amy, așa să fie.

Dar înainte de toate, Amy trebuia să îi găsească pe Jason și pe Max și, o oră mai târziu, toți trei stăteau în fața fântânii din centrul mallului așteptând desfășurarea concursului. În clipa în care a fost extras numele lui Amy, aceasta nu fu deloc surprinsă. În ultimele zile se părea că avea parte numai de noroc.

— Sally va fi atât de fericită, spuse Amy, în timp ce mulțimea privea în jur curioasă să vadă câștigătoarea.

— De ce? întrebă Jason zâmbindu-i, în timp ce-l ținea pe Max în brațe.

— I-am promis că dacă voi câștiga îi voi da ei rochia.

Jason o prinse de braț și o răsuci spre el.

— Ce-ai făcut?

— Eu n-am nevoie de o astfel de rochie. Unde aș putea s-o port?

— Oh, am uitat să-ți spun. David a luat bilete pentru mâine, la Balul Clopotarilor, și vrea să mergi cu el.

Pentru o clipă se uită la el clipind din ochi, ca și cum nu înțelegea despre ce anume vorbește. Apoi se strâmbă și spuse:

— Sper ca pe Sally să n-o deranjeze că va avea o rochie care a fost purtată o dată și, în clipa următoare, se urca pe podium pentru a primi premiul.

Nu fu surprinsă când descoperi că rochia avea măsura ei și că, pe lângă acest cadou, urma să se bucure de serviciul unui coafor și al unui cosmetician, trimiși de domnul Alexander din New York, pentru o noapte pe care o alege ea. Când le spusese că va avea nevoie de aceste servicii în seara următoare, nu fu deloc surprinsă să afle că domnul Alexander avea să fie mâine în împrejurimi.

Când îi povesti lui Jason toate acestea, el îi spuse:

— Poate că domnul Alexander este Joe de la magazinul de cosmetice din localitate. A fost o dată în New York, așa că acum se comportă ca și cum ar fi de acolo.

— Încă... începu Amy, mi se întâmplă multe lucruri de când...

Își ridică privirea spre el.

— De când a început David să-ți facă curte?

— David? Să-mi facă mie curte? Ți-ai pierdut mințile?

— Cred că-ți lipsește ceva dacă nu ești în stare să vezi ceea ce oricine altcineva vede. Doctorul David este îndrăgostit de tine și vrea...

— Termină, este ridicol ceea ce spui. Uite, este aproape ora mesei și trebuie să-l alăptez pe Max, așa că mai bine plecăm acasă.

Jason nu-i răspunse, dar îi puse mâna pe spatele frumos și delicat și o împinse într-un restaurant italianesc. Mai întâi li s-a servit pâine cu un fel de ulei dintr-o sticlă pe a cărei etichetă se putea vedea câțiva căței de usturoi. Acel sos era mult prea iute pentru ei, dar Max linse fără probleme trei felii de pâine.

După masa de prânz, s-au dus într-un magazin de jucării și, în mijlocul protestelor lui Amy, care deveneau tot mai slabe, Jason cumpără un sac plin cu jucării pentru Max. În mașină, în timp ce se întorceau spre casă, Amy începu să se plângă:

— Cum voi putea să-ți dau banii înapoi? Va trebui să returnezi toate lucrurile și să duci înapoi toate jucăriile. Nu ai nimic care să fie îndeajuns de murdar și de care să mă ocup, astfel încât să pot câștiga banii de care am nevoie pentru a-ți plăti...

— David vine să te ia într-o oră, așa că mai bine grăbește-te să fii gata.

— Să mă grăbesc? întrebă Amy cu un ton de parcă nu ar mai fi auzit acel cuvânt până atunci.

— Mmm, fu tot ce răspunse Jason în timp ce cotea pe stradă. Trebuie să îl alăptezi pe Max înainte de a pleca, altminteri vei avea de suferit toată noaptea și...

— Scuză-mă! spuse ea enervată. Socotesc că știu mai multe despre laptele meu decât știi tu.

Voise de fapt să-i spună că ar trebui să se pună în locul ei, dar, în schimb, nu reușise decât să vorbească despre sine ca despre o vacă. Deoarece el nu scoase o vorbă, îl privi dintr-o parte și-i spuse:

— Poate că ar trebui să dau un anunț la ziarul local, cum că am nevoie de o slujbă, dar imediat izbucniră amândoi în râs.

În clipa în care coborî din mașină, Amy spuse:

— Nu mă pot duce cu David la bal. Nu am nimic decent de îmbrăcat pentru a putea merge cu un doctor, dar Jason îi puse imediat în brațe o sacoșă mare de un verde-închis. Amy desfăcu sacoșa doar cât să-și dea seama că înăuntru era ceva nemaipomenit de frumos.

— De unde ai știut că îmi place culoarea lavandei? îl întrebă încet.

— Intuiția. Acum du-te să-l hrănești pe Max și pleacă.

— Domnule Wilding, ești zâna mea cea bună, spuse ea zâmbindu-i, apoi își acoperi gura cu palma, dându-și seama că folosisese cuvântul „zână”. Oh, n-am vrut să spun...

— Hai, pleacă! îi ordonă Jason. În clipa asta.

Luându-l pe Max din brațele lui, fugi în casă, dar toți trei zâmbeau.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Imediat după ce Amy pleacă cu David, Jason își luă telefonul și sună acasă la tatăl său. Când acesta ridică receptorul, Jason tresări auzind zgomotul din fundal.

— Ce se întâmplă? întrebă el aproape strigând.

— Cred că stau de vorbă cu fiul meu transformat de curând în homosexual, spuse Bertram Wilding. Deci, cum este scena cu tipul homosexual?

Jason își ridică privrile spre cer și se gândi din nou că ar dori să-și strângă fratele de gât.

— Tată, n-ai putea să încetezi cu gluma asta și să-mi dai secretara la telefon?

— Cherry?

— Ce? Nu te prea aud. Nu, nu vreau o plăcintă cu vișine. O vreau pe Parker.

— Cherry Parker, bătrâne.

— Ah. Bine. Știam asta.

Și, într-adevăr, știa, își spuse el. Vag, își aminti că Cherry era numele vechi al unei femei reci, așa ca Parker.

— Poți să mi-o dai la telefon?

— Bineînțeles. Cred că este la bucătărie cu Charlie.

Lăsă telefonul jos și Jason îi putu auzi pașii îndepărtându-se pe podeaua din lemn. „Cherry?“, se întrebă Jason în șoaptă.

— Charlie?

— Da, domnule, spuse Parker după ce ridică telefonul și Jason se gândi că „Cherry” nu i se potrivește. Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule?

Cum Jason nu spuse nimic, femeia continuă:

— Scuzați-mă, domnule. Am petrecut prea mult timp în

Kentucky.

— Da, bine, murmură Jason, neștiind ce să răspundă. Am nevoie să faci ceva pentru mine.

— Îmi imaginam. Nu m-am gândit nicio clipă că ar fi un telefon de complezență.

Pentru o clipă Jason îndepărtă receptorul de ureche și se uită lung la el. Când totul se va termina și se va întoarce la New York, le va trage o săpuneală zdravănă pentru a-i aduce la realitate, să se comporte așa cum o făceau înainte.

— Îți voi dicta o listă de jucării pe care vreau să le cumperi, apoi vreau să le ambalezi în hârtie de mătase albă și să le legi cu panglică roșie sau verde. Pe cadouri să pui etichete pe care să scrie că sunt din partea lui Moș Crăciun. Ai înțeles?

— Destul de ușor, spuse Parker.

Jason se strâmbă din nou. Secretara lui devenise de-a dreptul obraznică.

— Vreau să le trimiți acasă în Ajunul Crăciunului. Pune-le sub brad.

— Înțeleg. Și cum voi intra în casă?

— Îți voi lăsa o cheie sub preșul din fața ușii.

— Ah, plăcerile și siguranța vieții din micile orașe. Cât de mult îmi lipsesc aceste lucruri!

— Parker, când voi avea nevoie de părerile tale personale, ți le voi cere.

— Da, domnule, spuse ea, dar tonul ei nu părea să exprime vreun regret pentru felul cum vorbise mai înainte. Mai aveți și altceva să-mi spuneți?

Pentru o clipă Jason se simți vinovat pentru felul cum o repezise. Doar că în lumea lui lucrurile erau atât de clare, de ordonate, încât reacționa nepotrivit când se confrunta cu situații ce

i se păreau nefirești.

— Ți-ai luat o rochie pentru mâine-seară? întrebă el sperând ca vocea să fi sunat mai puțin dictatorială.

— Mi-ați cumpărat dumneavoastră una de la Oscar de la Renta, destul de scumpă.

— Bine, spuse el. Apoi, nemaștiind ce altceva să mai spună, auzind și râsetele din fundal, închise telefonul fără a spune la revedere.

În clipa următoare mai dădu un telefon și făcu o invitație.

— Ia te uită, ia te uită, spuse Mildred Thompkins în clipa în care Jason îi deschise ușa ținându-l pe Max în brațe. Deci tu ești cel pe care Amy îl consideră ca fiind un înger. Nu mai sta așa în ușă și dă-mi voie să intru, este prea frig afară.

— Nu-i vei spune, nu-i așa? o întrebă Jason de parcă ar fi fost un băiețel care o ruga să nu îl spună mamei lui.

— Să-i spun lui Amy că îngerul ei păzitor homosexual este unul dintre cei mai bogați oameni din lume?

— Nici chiar așa. Înainte să mă întrebi tu, te informez că nu sunt miliardar.

— Vino la mine, scumpule, spuse ea nepotului ei și copilul o ascultă imediat. Deci, ai de gând să-mi spui ce anume se întâmplă aici? De ce joci toată mascarada asta cum că ai fi homosexual, când, din întâmplare, știu foarte bine că ai fermecat toate fetele din Abernathy pe vremea când erai la liceu și câte case ai în lumea întreagă?

— După cum văd, nu te-ai schimbat deloc, spuse Jason zâmbind și privind fascinat spre masa de păr de pe capul lui Mildred. Șuvițele îi erau răsucite în toate părțile, prinse într-o rețea pe care nici măcar o furtună nu ar fi reușit să o desfacă. La fel de băgăcioasă ca întotdeauna.

— Mă interesează soarta lui Amy, spuse Mildred cu simplitate. Nu vreau decât ce-i mai bun pentru ea.

— Deoarece Billy nu mai este aici ca să facă acest lucru? întrebă Jason.

— Asta a fost o lovitură sub centură și o știi foarte bine. Poate că fiul meu a avut defectele lui, dar a făcut un singur lucru bun în viața lui: s-a căsătorit cu Amy și acum îl avem pe fiul lui.

Îl îmbrățișă cu putere pe Max, apoi îl sărută, îi îndepărtă mânuțele de ochelari și spuse:

— Nu, nu numai atât. A mai făcut un lucru bun. În noaptea în care a murit, Billy era beat și conducea cu aproape o sută de kilometri la oră pe vechiul River Road, care este un drum destul de prost. Dar a fost destul de conștient – și destul de bun la suflet – încât a preferat să intre cu mașina într-un copac, decât să lovească un grup de copii care se întorceau de la un joc cu mingea.

— Întotdeauna mi-a plăcut Billy.

— Știu că spui adevărul și întotdeauna ai fost bun cu el. De aceea am venit aici să văd cum stau treburile cu tine și cu Amy. Amy este cea mai bună fată. Ea nu vede decât partea bună a oamenilor și nu mă înșel. Nu este una dintre acele idioate care consideră că fiecare persoană care are un drept de moștenire este o persoană bună. Vreau să spun că Amy poate vedea partea bună a unei persoane, în timp ce alții nu sunt în stare de așa ceva. Și faptul că ea crede în aceste persoane, le determină și pe acestea să încerce să fie mai bune. Poate că dacă Billy nu ar fi murit, ea ar fi reușit să scoată ceva bun din el. Ar... Oh, este mai bine să nu vorbim despre morți. Billy a lăsat în urma lui o soție frumoasă și pe Max.

Femeia își scutură capul încet, ca pentru a goni gândurile triste.

— Și acum... Ai de gând să-mi spui despre ce e vorba și de ce locuiești în casa asta dărăpănată, împreună cu nora mea?

Jason n-o luă în seamă.

— Vrei să fii dădacă mâine? Va trebui să plec undeva.

Femeia îl privi cu ochii îngustați.

— Știi, s-au întâmplat multe de lucruri ciudate, de pildă cineva a cumpărat Paradisul copiilor și Candlelight Gowns și...

— Ce? Cineva a cumpărat un magazin de îmbrăcăminte?

— Da. Magazinul din Carlton care astăzi a avut o loterie pentru o rochie marca Dior. Acum, om fi noi doar niște simpli orășeni din ținutul Kentucky, dar știm că un magazin precum Candlelight Gowns nu putea face cadou o rochie Dior. Știi cât costă o astfel de rochie?

— Cred că îmi vei spune tu. Spune-mi, ai auzit cumva numele celui care a cumpărat acest magazin?

Mildred îi zâmbi în timp ce-l sărută zgomotos pe Max.

— Tot ce știu este că tipul este din New York. Știi că tipul care deținea magazinul este un fost rival de-al tău la fotbal? Parcă îmi amintesc o partidă în care te pregăteai să-i pasezi mingea, dar nu ai făcut-o. În schimb ai fugit cu ea și ai reușit un eseu care a dus la câștigarea partidei. Care era numele băiatului ăluia?

— Lester Higgins, spuse Jason cu greutate.

— Așa e. S-a căsătorit cu fata proprietarului și Lester s-a chinuit mulți ani ca să facă magazinul să meargă bine, dar nu a reușit.

Mildred zâmbea insinuant, în timp ce privea cu atenție expresia de pe chipul lui Jason.

— Acum, poate că a găsit pe cineva să-l scape de magazinul ăla. Pe cineva care să-și poată permite așa ceva.

— Nu te uita așa la mine. Oi fi eu bogat, dar de când am venit

în vizită în Abernathy am probleme cu resursele financiare.

— Oare nu poți obține un profit cu un magazin de haine în Kentucky nici chiar dacă ai da îmbrăcăminte de douăzeci de mii de dolari ca să-ți faci reclamă?

Jason rânji spre ea:

— Încă mai ești cea mai enervantă vorbăreață din patru state. Vrei să fii pe post de dădacă mâine?

— Ca să te poți duce la Balul Clopotarilor? Am auzit că i-ai plătit o sumă atât de mare lui Jessie Green pentru terenul pe care îți ții avionul personal, încât acesta se gândește să iasă la pensie.

Jason bombăni nemulțumit.

— Bine, ai câștigat. N-ai decât să flecărești cât vrei, dar am nevoie de cineva care să aibă grijă de Max mâine. Ne-am înțeles?

— Bineînțeles. Poți să suni și să comanzi o pizza, în timp ce mă duc să aduc sticla de bourbon din mașină. Este inutil să caut vreuna în casa lui Amy. Probabil că se teme ca nu cumva Max să bea din vin.

— Nu te-ai schimbat, Mildred. Absolut deloc.

— Nici tu, spuse Mildred zâmbind. Și întotdeauna ai fost favoritul meu.

— La fel ca toți ceilalți băieți din oraș, murmură el zâmbind în timp ce luă telefonul.

— Și ar trebui să-l vezi jucându-se cu Max! spunea Amy. Este în stare să-și piardă douăzeci de minute încurajându-l pe Max să meargă de-a bușilea. Are o răbdare nesfârșită. Și tot ce este bine se întâmplă când este și el prezent. Câștig obiecte, găsesc lucruri minunate la prețuri reduse și... ți-am spus că m-a trimis la culcare și a călcat rufe!

— De două ori, spuse David privind spre salata din fața lui.

— Oh, scuză-mă. Mă manifest astfel doar pentru că niciodată

nu am trăit cu cineva atât de lipsit de egoism. Nu am vrut să spun că trăiesc cu el, nu în sensul în care s-ar înțelege, știi tu...

Se întrerupse și începu să-și plimbe furculița prin salată, întrebându-se ce anume mâncau, domnul Wilding și Max, la cină.

— Amy, vrei să mergi acasă? o întrebă David aplecându-se ușor peste masă.

— Nu, bineînțeles că nu. Mă distrez de minune. Este ceva deosebit pentru mine să pot ieși din casă.

— Arăți minunat. Culoarea asta ți se potrivește.

— Domnul Wilding mi-a cumpărat-o, spuse fără să se gândească. Gata. Promit să nu-i mai pronunț numele. Spune-mi, ai mai salvat și astăzi vreo viață?

— Cel puțin o jumătate de duzină. După ce terminăm masa vrei să mergem să dansăm?

— Nu pot, spuse ea umplându-și gura cu salată și încercând să recupereze timpul pierdut, deoarece David aproape terminase, în timp ce ea mai mult vorbise decât mâncase. Laptele, murmură ea.

— Poftim?

Amy luă o gură de suc.

— Laptele. Trebuie să-l alăptez pe Max. I-am spus că ar trebui să-mi găsesc de lucru cu ziua, deoarece nu pot avea o slujbă nicăieri.

— Ce i-ai spus lui Max?

— Nu, uf, i-am spus lui...

— Jason. Înțeleg.

Pentru o clipă, David nu mai scoase o vorbă, apoi își ridică privirea spre Amy.

— Ți-a spus despre balul de mâine?

— Da, dar numai după ce am câștigat o rochie Dior.

— Ai câștigat o rochie? Nici mai mult, nici mai puțin decât una marca Dior. Trebuie să-mi povestești.

Amy nu se putu abține să nu-i spună despre tot ce se petrecuse în acea zi, începând cu faptul că Jason călcase rufe, apoi despre întâlnirea cu Julie Wilson în mall și cum Jason i-a cumpărat lui Max toate lucrurile acelea noi.

— Bineînțeles, va trebui să le returneze, spuse ea, și o va face, cu toate că încă nu a făcut-o. Va trebui să discutăm despre treaba asta.

— Ce-i cu rochia?

— A, da, rochia.

Amy îi povesti despre întâlnirea cu Sally de la care aflate de magazinul din Carlton care ieșea din afaceri. Magazinul fusese cumpărat de un nou proprietar, astfel că dădeau ca premiu o rochie.

— Și am câștigat-o. Și, în plus, serviciile unui cosmetician, deoarece mâine trebuie să arăt foarte bine.

— Tu întotdeauna arăți foarte bine, spuse David, dar se părea că Amy nu remarcase complimentul.

— În ceea ce mă privește, mă bucur că rochia este fără cordon, deoarece pot umbla mai ușor cu ea.

Dorise ca afirmația ei să pară o glumă, dar când îl văzu pe David privind-o cu intensitate, se făcu roșie la față.

— Scuză-mă, am uitat unde mă aflu. Totdeauna glumesc pe seama alăptatului și nu ar trebui. Nu este o glumă bună. Dumnezeu să o ajute, dar nu se putea abține. Ei, bine, poate că nu este bună pentru Max. Mai ales după ce mănânc ceva fierbinte și condimentat. Îi dăruie lui David un zâmbet. Scuză-mă.

— Tu și Jason glumiți? o întrebă David încet.

— Da. Este un bun ascultător și râde de glumele mele, chiar

dacă sunt proaste.

— Vorbești de Jason?

— Poftim?

— Tocmai ai spus că glumele tale nu sunt bune pentru Max, iar eu ți-am spus că nici pentru Jason.

Amy îl privi lipsită de orice expresie, dar tot nu reușea să înțeleagă despre ce vorbea David.

— Ah, da, desigur. Mâncarea asta este bună. Ce este?

— Carne de vită.

— Ah, da. Ți-am vorbit despre Charles?

— Un alt bărbat?

— Nu, prostuțule, este cel care prepară mâncarea pentru copii, cea pe care mi-ai adus-o. Și ar fi trebuit să-mi spui adevărul.

— Da, ar fi trebuit. De ce nu-mi spui tu adevărul?

— Te-ai plictisi.

— Nu, sincer, spuse el. Am început să cred că întreaga poveste este fascinantă. Fac cunoștință cu oameni noi, pe care nu i-am întâlnit niciodată până acum. Jason, cel plin de umor și lipsit de egoism, Max cel dornic de îmbrățișări, iar acum mai aflu și despre Charles cel Frumos. Cine altcineva mai este în viața ta?

Amy își îndesă în gură o bucată de carne de mărimea unei mingi de golf, apoi îi făcu semn lui David că nu putea vorbi până ce nu o mesteca.

— Amy, se auzi o voce bărbătească din spatele lor. Dumnezeu, ce bine arăți! Ne mai vedem în ajunul Anului Nou?

Când se întoarse și se uită la Ian Newsome, Amy își flutură mâinile dându-i de înțeles că are gura plină și că nu poate să-i răspundă.

— Cred că Amy va fi ocupată de Anul Nou, spuse David cu glas rece, uitându-se atent la Ian.

— Chiar așa? Ai primit cadoul meu de Crăciun, Amy? întrebă Ian coborându-și privirea spre ea.

Amy dădu din cap că nu, în timp ce continua să mestece.

— Nu? Lasă că ți-l voi aduce personal în dimineața de Crăciun. Sau ar trebui să spun că-l voi aduce cu mașina.

Ian se întoarse apoi spre David.

— Cum se mai descurcă mica ta clinică, doctore? încă mai locuiești în căsuța aia de pe River Road?

Înainte ca David să poată răspunde, Ian se întoarse spre Amy, îi făcu cu ochiul, apoi cu mâna și plecă.

— Nu-l pot suferi pe bastardul ăla. Tu ce părere ai?

Amy descoperi că încă nu terminase de mestecat bucata de friptură.

— Ce anume vrei ca desert?

— Lapte, murmură Amy. Max.

— Da, sigur, spuse David, apoi făcu semn chelneriței să le aducă nota. Putem pleca. Ce seară!

Amy nu i-a permis lui David să o conducă până în fața ușii. Se simțea vinovată pentru acest lucru, gândindu-se la faptul că el plătitise o cină atât de plăcută pentru ea și că avea să o ducă la balul de mâine, dar ceea ce își dorea era să intre în casă.

— Am venit, spuse ea cu glas cald, dar cum nu primi niciun răspuns intră în panică. Oare domnul Wilding dispăruse? îl luase și pe Max cu el?

Dar în clipa următoare Jason apăru purtându-l în brațe pe Max, cu chipul plin de lacrimi.

— Dă-mi-l, dă-mi-l, spuse Amy desfăcându-și brațele. Mai am puțin și-mi explodează sânii.

În câteva secunde se afla pe canapea cu Max sugând fericit.

— Te-ai distrat bine? o întrebă Jason așezându-se lângă ea.

— Oh, desigur. Nemaipomenit. A mai rămas ceva din cutiile de la prânz?

— Cred că da, spuse el zâmbind.

Apoi se duse în bucătărie și umplu o tavă cu salată și carne rece.

— Ai nevoie de așa ceva, spuse el în timp ce-i întinse platoul.

Amy îl luă cu o mână, dar nu mai avea cum să și-l așeze pe genunchi. Văzând că nu are cum să se descurce, Jason îi luă platoul, tăie totul în bucăți mici și începu să o hrănească folosind furculița.

— Un cuptor cu microunde, spuse ea când termină ce avea în gură. Dar mâncarea pe care o pregătește Charles este bună și rece și fierbinte. Ai luat cina?

— Da, și cred că și tu ai făcut la fel, așa că nu înțeleg de ce-ți este foame?

Îi întinse o bucată de cartof cu sos din boabe de mărar.

— Doar știi, spuse ea fluturând o mână, apoi se întoarse repede. Ce-i asta?

— O masă pentru cafea, spuse el în timp ce îi întinse o bucată de friptură rece de vacă cu sos de vin roșu. Sau așa pare să fie. Poate c-ar fi fost mai bine dacă mai găseam un magazin care își lichida stocul.

Se referea la mașina electrică pe care o avea așezată în mijlocul bucătăriei.

— Nu, mă refeream la asta, spuse Amy cu gura plină.

— Paharul? Este un pahar. N-ai mai văzut un pahar până acum?

Amy nu luă în seamă încercarea lui de a glumi.

— Ce este pe pahar?

Jason își mută privirea spre singurul pahar de pe masă și se

uită la el cu atenție, zâmbind, cu spatele la Amy, apoi se întoarce spre ea cu o expresie foarte serioasă.

— Ruj, spuse el. Ruj roșu.

— Nu este al meu.

Amy se uită la Jason cât de încruntată putea fi în timp ce el îi băga în gură încă o bucată de friptură.

— Nu te uita așa la mine. Nici al meu nu este.

— Știu că nu toți homosexualii umblă travestiți, spuse ea. Deci, al cui este rujul ăsta?

— Mmm.

— Jason!

— Ce s-a întâmplat cu „domnule Wilding”?

Continuă să-l privească cu atenție chiar și în timp ce schimba poziția copilului.

— Ai avut un musafir?

— De fapt, da. Frumos din partea ta că te interesează.

— Nu cred că ar trebui să ai musafiri, spuse ea cu voce tăioasă. Niciodată nu ai cum să știi ce anume are de gând o persoană atunci când este vorba de Max. Sunt foarte îngrijorată cu privire la siguranța lui Max.

— Și eu la fel, dar persoana care a venit în vizită este o femeie pe care o cunosc de foarte multă vreme.

Jason îi întinse ultima bucată de pe platou.

— Cred că trebuia să-mi ceri permisiunea înainte de a invita o femeie în casa mea. În casa mea, asta este.

— Data viitoare așa voi face. Vrei ceva de băut? Am niște bere. Poate că lui Max i-ar plăcea.

— Deci, cine a fost?

— Cine a fost cine?

— Femeia care a lăsat urma de ruj pe pahar, doar despre asta

vorbeam.

— Doar o prietenă. Ce spui despre o Coke? Sau despre un Seven-up?

Amy se holbă la el.

— Nu-mi răspunzi la întrebare.

— Și nici tu nu o faci. Ce vrei să bei?

— Nimic, spuse ea, simțindu-se, în mod inexplicabil, extrem de furioasă.

Max adormise, înainte ca ea să termine cu alăptatul și Amy știa că ar trebui să-l trezească, dar nu o lăsă inima să facă acest lucru. În schimb, nu-și dorea nimic altceva decât să se ducă la culcare. Și ce dacă Jason avusese un musafir, indiferent că acesta era femeie sau bărbat?

— Sunt obosită, spuse ea, luându-l pe Max și îndreptându-se spre dormitor. Ne vedem mâine dimineață.

— Noapte bună, spuse el cu voioșie în glas, apoi se îndreptă spre dormitorul lui.

Câteva ore mai târziu, Jason se trezi. Auzise sunetul unui pahar care se sparge și imediat își scoase din pat picioarele lungi. Adormise îmbrăcat, cu lumina aprinsă, în timp ce analiza un raport de piață cu privire la o societate pe care încerca să o cumpere.

În bucătărie o găsi pe Amy care strângea cu mâinile goale cioburile unui pahar, umblând în jur desculță.

— Dă-te la o parte, spuse el enervat. În felul ăsta sigur o să te tai.

Când ea își ridică spre el privirea plină de suferință, Jason își dădu seama că ceva nu era în regulă. Având papucii în picioare, călcă peste cioburi, o luă pe Amy în brațe și o așeză pe un scaun de lângă masa din bucătărie.

— Acum, spune-mi ce s-a întâmplat.

— Mă doare capul, nimic altceva. Nu s-a întâmplat nimic, reuși ea să murmure, dar chiar și acel oftat ușor păru să-i provoace un nou val de suferință, apoi se așază într-o poziție nu tocmai confortabilă.

— Nimic? întrebă el. Ce-ai zice să te duc la urgență cu mașina și să-l lași pe doctor să te consulte.

— Am niște medicamente, spuse ea, apoi își flutură mâna, indicând vag spre dormitorul ei. Sunt în...

Se întrerupse, deoarece Jason ieșise deja din cameră, dar se întoarse imediat ținând telefonul la ureche.

— Nu-mi pasă ce oră este și nici cât vrei să dormi, spuse el în receptor. Nu sunt doctor, dar pot vedea când cineva are dureri mari. Ce pot face eu ca s-o ajut?

După câteva secunde spuse:

— Bine. De cât timp are problemele astea? Ah, uh. Hm.

Înțeleg. Dacă voi mai avea nevoie de tine, te voi suna din nou.

Jason puse telefonul pe masă și se uită la Amy.

— David spune că ai nevoie de comprese fierbinți și de masaj. Și a mai spus că ți-a dat pastilele acelea ca să le iei la primul semn de durere. De ce nu le-ai luat atunci?

— Eram ocupată, spuse ea privindu-l cu ochi triști. Îmi pare rău că te țin treaz, dar mă doare capul foarte rău.

Jason se apropie de foc, puse deasupra o cană cu apă la fiert, apoi adăugă un plic cu ceai în apa clocotită.

— Ia ceaiul ăsta, spuse el întinzându-i cana. Ia un prosop, îmbibă-l în ceai, leagă-ți-l în jurul frunții și spune-mi unde ții pastilele.

Dar când încercă să vorbească, Amy își strânse ochii de durere, așa că Jason veni repede lângă ea, o luă în brațe și o duse în dormitorul ei. În dulăpiorul din baie găsi o sticlă cu

medicamente, pe care scria „Pentru migrene”, așa că luă două și un pahar cu apă și i le duse lui Amy.

După aceea, se gândi să o lase singură, dar ea se strânsese covrig și el știa că tensiunea și lipsa de somn fuseseră cauzele durerii de cap. David îi spusese la telefon că noile mame aveau deseori dureri de cap și că ceea ce le-ar face bine, mai mult decât medicamentele, erau liniștea și un masaj.

Când Jason se așeză pe marginea patului, Amy începu să protesteze, dar n-o luă în seamă. În schimb, se propti cu spatele de tăblia patului și o trase în sus până ce o sprijini de pieptul lui. Prosopul se răcise, iar părul din jurul frunții îi era jilav. Jason nu-și putu da seama dacă din cauza compresei sau a faptului că transpirase.

Cu grijă, își puse degetele mari și puternice pe ceafa ei și începu să o maseze. Primul sunet pe care îl scoase Amy nu făcu decât să-l încurajeze. Cu mișcări lente îi masă ceafa.

Urcând încet spre cap și, în timp ce minutele se scurgeau, Jason îi simți ceafa și capul relaxându-i-se.

— Ai încredere în mine, îi spuse el în clipa în care ea se încordă din nou, nedorind ca el să înțeleagă că era complet relaxată.

Dar felul în care o masa o făcu să uite orice neliniște, iar faptul că erau împreună în pat o făcea să se simtă ca și cum ar fi uitat de tot ceea ce o înconjură. Mâinile lui se mișcau în josul spatelui, trecând pe șira spinării, apoi spre părțile laterale și în sus, pe brațe. Jason își dădu seama că o mare parte din tensiune se localizase în brațe și începu să le maseze mai mult pentru a i le relaxa.

După aproape o jumătate de oră, Amy era moale în brațele lui, având tot atâta încredere în Jason, ca și Max.

După alte zece minute, Jason își dădu seama că adormise și o așeză încet pe pernă, apoi își trase ușor picioarele de sub trupul ei. Stând în picioare lângă pat, se aplecă și o înveli cu pătura, apoi, fără să se gândească, o sărută pe obraz și o acoperi cu pătura, ca și cum ea ar fi avut trei ani.

Zâmbind, se întoarse spre ușă pentru a ieși din cameră.

— Mulțumesc, auzi el șoapta lui Amy, în timp ce ieșea pentru a se duce în dormitorul lui și, drept răspuns, îi zâmbi.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Când Jason auzi gălăgie în bucătărie, se încruntă, dându-și seama că nu erau Amy și Max. Îi deveniseră deja familiare scâncetele și țipetele lui Max și râsul lui Amy, când se amuza de ghidușiile fiului ei. Poate că totuși Amy este în bucătărie, se gândi el.

Strâmbându-se ușor, coborî din pat numai în pantalonii de pijama și se îndreptă spre bucătărie. Aici, spre marea lui nemulțumire, îl găsi pe Charles pierzându-și vremea cu cărbunii pentru plită.

— Aștepți pe altcineva? întrebă el înălțându-și o sprânceană, în timp ce-l măsură pe Jason din cap până în picioare, observându-i pieptul gol.

Înainte de a-i vorbi bucătarului, Jason se întoarse în dormitorul său să-și tragă pe el o pereche de pantaloni și o cămașă.

— Ce cauți aici la ora asta? mormăi Jason, pe când se așeza pe un scaun de lângă masă, trecându-și palmele peste obrajii nerași. Cum ai intrat?

— Încerc să fac puțină ordine pe aici. Cât despre intrarea mea în casă, i-ai spus lui Cherry că sub covorașul de la intrare se află o cheie, nu-i așa? Și, în plus, nu este chiar atât de devreme cum crezi, este trecut de ora nouă. Ce s-a întâmplat azi-noapte de te-ai culcat atât de târziu? îl întrebă Charles cu un zâmbet lasciv și insinuant.

— Mi-amintesc că i-am spus lui Parker unde se află cheia, nu ție, îi atrase Jason atenția, neluând în seamă insinuările lui Charles.

Charles rămase nepăsător.

— Nu prea este genul tău, nu-i așa?

— Parker? întrebă Jason oripilat.

— Nu. Ea, spuse Charles, dând din cap spre dormitorul lui Amy.

— Poți să te frigi, știi asta, zise Jason privind lung la micul bărbat.

În liniște, Charles reveni la vasul de porțelan din fața sa, ridică capacul și plimbă bolul pe sub nasul lui Jason. Era cremă cu sirop de căpșuni fierbinte, gustarea favorită a lui Jason.

Jason scoase un mormăit de satisfacție și privi peste dulapul pe care erau așezate vasele. Peste câteva minute începu să mănânce cu poftă. Cum de reușea Charles? Orice mâncare pregătea, îi ieșea foarte gustoasă. Jason putea pune pariu că tot ceea ce gătise nu fusese cumpărat din magazinul din localitate. Pe de altă parte, gândindu-se la cât de mult cheltuisese în cele câteva zile de când se afla aici, hotărî că este mai bine să nu întrebe de unde anume fuseseră cumpărate căpșunile.

— Mă gândesc serios să pun pe picioare o afacere cu mâncare pentru copii, spuse Charles. Poate mă poți învăța ce anume trebuie să fac, pentru a-mi începe propria afacere.

Lui Jason îi stătea pe limbă să-i spună să renunțe la o astfel de idee, nu de alta, dar dacă l-ar fi ajutat pe Charles, ar fi însemnat ca el să rămână fără bucătarul lui personal. În schimb, tăcu ca și cum nu i-ar fi putut răspunde deoarece avea gura plină pentru a vorbi. „Lașule!”, își spuse el, dar gustul creimei de căpșuni avu câștig de cauză asupra simțului său moral.

— Desigur, bănuiesc că totul depinde de Max, spunea Charles. Oare toți copilașii au o asemenea educație în privința gustului alimentar?

De astă dată Jason se afla pe teren sigur.

— Max este unic pe lumea asta, unul singur de acest fel. Așa

că...

Se întrerupse și rămase tăcut pentru o clipă, apoi se ridică și se îndreptă spre ușa dormitorului lui Amy, o deschise și se strecură înăuntru în vârful picioarelor. După câteva minute se întoarse, ducând în brațe un Max somnoros și un șervet curat.

— Eu nu am auzit nimic, spuse Charles. Bănuiesc că ai auzul foarte bun.

— Când vei fi... Jason fusese tentat să spună „tată“, dar reușise să se oprească la timp. Când vei fi un bărbat cu experiență, continuă el, vei ști să fii atent la ceea ce se întâmplă în jur.

Dar Charles nu ascultă nimic din ceea ce îi spusese patronul lui. Îl privea cu ochi mari pe Jason, care întinsese un ștergar pe masa din bucătărie și începuse să schimbe scutecele copilului cu o naturalețe și îndemânare de parcă ar fi făcut acest lucru de nenumărate ori în viața sa. Singurul lucru la care Charles se putu gândi, fu că acesta era bărbatul care avea totul la dispoziție. Hainele îi erau alese și aduse de către valet, șoferul îi conducea mașina, bucătarul îi pregătea mâncarea, și tot ce altceva mai era nevoie era rezolvat de către secretară.

Charles își reveni destul de repede și zâmbi copilului.

— Ție cum îți plac căpșunile, tinere domn?

Răspunsul lui Max fu un zâmbet știrb, dar Charles își primi răsplata când Max înhăță bucățile de căpșuni, pe care le supse și le mestecă până ce nu mai rămase din ele nimic altceva decât siropul, scurs pe mânuțe. Și pe brațe, și pe față, pe păr și chiar și pe nas.

— Iată un mod perfect de a-și exprima mulțumirea față de ceea ce i-am oferit, spuse Charles, stând mai în spate și privind cum Jason îl ștergea pe Max cu un șervet cald. El nu are prejudecăți. Nu are idei preconcepute. Gustul său culinar este cea mai prețioasă apreciere.

— Sau critică, spuse Jason, iritat de faptul că Charles continua cu aluziile referitoare la dorința de a începe propria afacere.

— Ți-e teamă că mă vei pierde? îl întrebă Charles, arcuindu-și o sprânceană, știind exact ce anume era în mintea patronului său.

Ciocănitul ce se auzi în ușa de la intrare îl scuti pe Jason de un răspuns. În timp ce se ducea să deschidă ușa, cu Max așezat pe un braț, Amy ieși din dormitor, purtând un capot peste cămașa de noapte și clipind somnoroasă.

— Ce se întâmplă? întrebă ea.

Când deschise ușa, Jason fu dat la o parte de un bărbat slab, blond, care era urmat de alți doi bărbați slabi și de o femeie care cărau cutii mari, iar pe brațe purtau folii de plastic, din cele folosite pentru a acoperi hainele. Cei patru erau îmbrăcați în haine negre. Și toți aveau părul blond, de o nuanță aproape albă, ireală, ca cea a îngerilor.

— Dumneavoastră trebuie să fiți, spuse bărbatul care nu căra nimic, în timp ce întinse mâna spre Amy.

Bărbatul avea trei cercei de aur în urechea stângă și o brățară masivă din aur la încheietura mâinii cu care o indicase pe Amy.

— Oh, draguțo, acum înțeleg de ce mi s-a cerut să vin atât de devreme. Culoarea părului tău trebuie să fie naturală. La ce oare s-o fi gândit Dumnezeu atunci când ți l-a dăruit? Și, draga mea, de unde ai lucrurile astea de pe tine? Sunt de prost gust sau le ai de pe vremea administrației lui Nixon? În regulă, băieți, vă puteți da seama ce aveți de făcut. Trebuie să aranjați aici și aici, și aici.

Bărbatul se întoarse spre Jason, îl măsură din cap până în picioare, apoi îl întrebă:

— Și tu cine ești, dragule?

— Nimeni, spuse Jason fără nicio expresie, apoi îi aruncă o

privire lui Amy. Eu și Max ieșim să ne plimbăm.

Amy se uită lung la el, de parcă l-ar fi rugat să o ia și pe ea, dar Jason nu dădu dovadă de niciun strop de milă. Neînduplecat, apucă haina lui și pe cea a lui Max, apoi ieși repede pe ușă și o închise în urma lui într-o clipă. Când îi spusese lui Parker să trimită pe cineva care să o coafeze și să o fardeze, el se gândise că poate erau nevoie de câteva bigudiuri cu care să-i aranjeze părul cam într-o jumătate de oră și la o umbră de fard pentru pleoape. Amy avea o frumusețe naturală, nu avea nevoie de ajutorul unei armate de cosmeticieni care să o aranjeze pentru o petrecere.

Cu toate că Jason pretindea că pleacă de acasă datorită prezenței cosmeticienilor, adevărul era că se bucura să fie numai cu Max, singuri pentru un timp. Era uimitor cât de important îl făcea să se simtă adorația unui copil, se gândi el. Și era chiar și mai uimitoare dorința lui de a-l distra pe copil.

Jason știa că are la dispoziție o dimineată întreagă, până când Max va trebui alăptat, așa că îi aparținea pentru câteva ore. Căruciorul se afla în spatele mașinii, așa că plecă cu automobilul, conducând atent pe străzile mici ale orașului Abernathy, apoi parcă mașina. Max era încă îmbrăcat în pijama și primul lucru pe care avea să-l facă va fi să-i cumpere niște hăinuțe ca să aibă cu ce se îmbrăca.

— Dumnezeu, nu cumva ne-am mai întâlnit? îl întreabă bărbatul care deținea Abernathy Emporium, uitându-se cu atenție la Jason.

Trebuia să-și amintească de el, deoarece îi servise de sute de ori pe Jason, pe David și pe tatăl lor, pe vremea când băieții erau la școală.

— Mmm, fu tot ce spuse Jason, în timp ce puneă pe tejghea o salopetă și un tricou sport fără guler, alături de o salopetă de iarnă

pentru un copil de doi ani. Poate că acum este puțin mai mare decât îi trebuie lui Max, dar era cel mai frumos din tot ce găsisese și Max avea și el mândria lui.

— Sunt sigur că te cunosc, spuse omul. Niciodată nu uit un chip pe care l-am întâlnit. Ești cumva cu cei care au venit azi-dimineață ca să „îi aranjeze fața lui Amy“?

— Am nevoie de scutece pentru un copil care cântărește aproape nouă kilograme, spuse Jason scoțându-și cârdul din buzunar, dar în cele din urmă plăti cu bani gheață. Nu voia ca omul să îi vadă numele pe card. Poate că nu fusese o idee tocmai bună aceea de a veni în Abernathy, ar fi trebuit să se duce mai degrabă la mall.

— Îmi voi aduce aminte, spuse bărbatul. Știu asta.

Jason nu spuse nimic, ci apucă de mânerul sacoșelor și ieși din magazin cu Max în brațe. Fusese cât pe ce, se gândi Jason în timp ce îl așeza pe Max în căruciorul din spate. Dar această întâlnire îl dusesese cu gândul la vremea când locuise în Abernathy, loc pe care acum îl privea cu ochii unui adult, un adult care călătorise în lumea întreagă.

Orașul murea, se gândi el, privind pereții acoperiți cu vopsea scorjită și alte semne de ruină. Iată mica băcănie, unde tatăl său făcea cumpărăturile de două ori pe săptămână, și de unde Jason furase zahăr candel după ce spărsese un geam din față. Furase o singură dată în viață. Tatăl lui aflase și îl dusesese înapoi la magazin. Pentru a-l învăța minte și a-l face să nu mai fure vreodată, tatăl său aranjase cu patronul magazinului ca, timp de două săptămâni, Jason să frece podelele de lemn și să se ocupe de clienți.

Acele două săptămâni îi deschisera lui Jason gustul pentru afaceri și îi plăcuse acest lucru. Își dăduse seama că cu cât mai entuziasmat era atunci când vorbea despre un produs, cu atât mai

mult vindea. La sfârșitul celor două săptămâni, atât el cât și proprietarul magazinului regretaseră că Jason trebuia să plece.

Vitrinele jalnice ale magazinelor din Abernathy arătau de parcă nu mai fuseseră spălate de ani de zile. Spălătoria automată arăta deplorabil.

Trage să moară, se gândi Jason. Mallurile și marile orașe uciseseră micul orașel Abernathy.

Când ajunse la mașină, Jason se simțea deja rău din cauza acelui loc. Avea câteva amintiri frumoase de aici, în ciuda celor spuse lui David. Gândindu-se la acesta, se întrebă de ce fratele lui dorise să meargă la Facultatea de Medicină și apoi se întorsese în acest oraș care părea gata să moară.

Se urcă în mașină, dădu drumul la căldură, așteptă să se încălzească motorul, apoi se întoarse spre Max și începu să-l îmbrace cu hăinuțele cele noi.

— Ei bine, tu nu vei trăi aici, îi spuse el lui Max, apoi se întrerupse, dându-și seama de cuvintele sale.

Desigur, David va fi cel care va decide acest lucru, dar Jason se gândi că poate îl va face pe fratele său să-și schimbe părerea. Era sigur că David nu ar putea să o iubească pe Amy mai mult decât o iubește el, Jason. Și niciun bărbat pe lumea asta nu îl iubea pe Max mai mult decât el. De aceea era normal ca ei să își petreacă viața împreună.

— Vrei să mergi și să trăiești la New York cu mine? îl întreabă Jason pe copilul care stătea tăcut în timp ce mesteca un șiret de la noile ghetuțe. Am să îți cumpăr o casă mare la țară și vei putea avea propriul ponei. Ți-ar plăcea?

Jason termină de îmbrăcat copilul, îl puse în scăunelul special, apoi se îndreptă spre mall. Deoarece era Ajunul Crăciunului, nu erau decât câțiva clienți, așa că el și Max puteau să hoinărească în

liniște și să caște ochii la toate vitrinele. Dar Jason nu vedea nimic în timp ce se gândea la ceea ce dorea să facă.

Nu era greu de înțeles ce anume îl frământa de câteva zile. Max și Amy făceau acum parte din viața lui, avea nevoie de ei așa cum avea nevoie să respire și dorea să-i aibă mereu în apropiere. Ar cumpăra o casă mare la țară, la o distanță acceptabilă de New York, astfel ca Amy și Max să poată locui acolo. Amy nu va avea nevoie să-și mai facă griji cu privire la gătit și curățenie, deoarece Jason va avea grijă de asta.

Și ei ar fi acolo atunci când el va sosi acasă, ar fi acolo așteptându-l. Și prezența lor i-ar face viața mai ușoară, se gândi el. Atunci când ar veni acasă, după o zi de muncă lungă și grea, ar găsi-o pe Amy cu bărbia mânjită cu zeamă de fulgi de ovăz și ținându-l pe Max în brațe.

Din impuls, opri mașina în fața unui magazin de artă și cumpără pentru Amy o cutie cu accesorii pentru desen:

Acuarele, cărbune de desen, creioane și șase caiete de desen cu foi de cea mai bună calitate.

— Ori cuiva îi place să deseneze, ori încerci să seduci pe cineva să vină în patul tău, spuse vânzătorul care părea să aibă înjur de șaptesprezece ani, în timp ce înregistra vânzarea.

— Dă-mi foaia să-ți semnez, îl repezi Jason.

— Nu vă bucurați de Crăciun? îl întrebă tânărul, derutat de privirea lui Jason.

După ce ieși din magazinul de artă, se opri în fața unui magazin de bijuterii și, ca și cum o mână l-ar fi tras înăuntru, intră.

— Aveți vreun inel de logodnă? întrebă el și imediat se sperie auzind cum i se frânge vocea. Tuși pentru a-și drege glasul. Adică...

— Este în regulă, spuse omul zâmbind. Așa se întâmplă de

cele mai multe ori. Și acum, veniți pe aici.

Jason își coborî privirea și se uită la cutia din fața sa, în care se afla un diamant, apoi își ridică privirea disprețuitoare spre acel om.

— Nu aveți o cameră cu seif special în magazin?

— Oh, înțeleg, vă interesează sistemul nostru de securitate, spuse omul cu glas nervos și după felul în care își ascunsese mâna sub tejghea, arăta ca și cum avea de gând să apese pe un buton și să anunțe poliția.

— Mă interesează inelele pe care le aveți în seiful din camera de valori.

— Înțeleg.

Jason putea să-i spună idiotului că nu înțelesese nimic.

— Vreau să cumpăr ceva mai frumos decât ceea ce aveți aici, la vedere. Vreau să cumpăr ceva mai scump. Înțelegi?

Omul avu nevoie de o clipă pentru a-și reveni, apoi rânji cu un aer de atotștiutor care reuși să-l enerveze pe Jason, dar vânzătorul dispăru imediat în spate și, douăzeci de minute mai târziu, Jason părăsi magazinul având în buzunarul pantalonului o cutiuță.

Pe la prânz, Jason îl duse pe Max acasă, pentru a fi alăptat. Niciunul dintre ei nu o recunoscuseră pe Amy, deoarece tot părul era prins cu bucăți de folie din aluminiu. Max arăta de parcă ar fi fost gata să plângă, așa cum făcea de ori câte ori întâlnea persoane străine, dar Amy își întinse mâinile într-un gest atât de familiar, încât copilul își reveni imediat.

— Ce încântător, spuse ironic unul dintre bărbații slabi, ținându-și gura cu dispreț, în timp ce Amy îl alăpta pe Mas, având grijă ca fiecare părticică de piele să fie acoperită.

— Nu-l lovi, domnule Wilding, spuse Amy fără să-și ridice privirea.

Imediat tânărul se uită la Jason cu atât de mult interes, încât acesta o șterse în bucătărie. Aici dădu peste Charles care încă nu plecase și care acum pregătea masa de prânz pentru toți cei prezenți. În cele din urmă, Jason se duse în camera lui și o sună pe Parker.

Femeii îi trebui ceva timp până să răspundă la telefon. Când în cele din urmă îi auzi vocea, Jason îi spuse să sune și să caute un agent imobiliar din zona New York-ului care să îi transmită detalii cu privire la imobilele pe care le are de vânzare.

— Ceva care să fie adecvat pentru un copil, spuse el. Și, Parker, sper că nu trebuie să-ți atrag atenția că nu trebuie să spui nimănui despre asta, mai ales fratelui meu mai mic.

— Nu, nu era nevoie să-mi atrageți atenția, spuse ea, și Jason avu impresia că simte o undă de nemulțumire în vocea ei.

Și, lucru ciudat, ea închise telefonul înaintea lui.

Jason îl luă pe Max cu el să ia amândoi masa de prânz. Împărțiră un cotlet mare, dovlecel înăbușit și puțină fasole verde cu migdale – Jason trebui să piseze migdalele, astfel încât să le poată împărți cu Max. Ca desert, serviră și creme brulée, cu zahăr ars deasupra și zmeură dedesubt.

După ce terminară de mâncat, Max adormi în cărucior, în timp ce Jason cumpăra mai multe cadouri pentru fiecare. Cumpără ceva pentru David, pentru tatăl său, pentru Amy (un nou halat de baie și patru cămăși de noapte din bumbac cu nasturi de sus până jos) și, din impuls, ceva pentru Parker, îi cumpără un penar cu stilou și creion. Când văzu un magazin cu veselă, intră și îi cumpără lui Charles ceva ce vânzătorul îl asigurase că este unic: cupe mici pentru înghețată, având forma unor fructe. Pentru Max cumpără niște marionete și o pușcă cu baterii care făcea baloane mari de săpun.

Simțindu-se destul de mândru de sine, Jason se îndreptă spre casă cu o mașină plină de pachete frumos ambalate.

Când intră în casă, ducând în brațe un Max obosit și agitat, Amy îi aștepta glorioasă, produs al multor ore de muncă și lui Jason nu îi plăcu deloc ceea ce văzu. Arăta minunată în rochia de satin de culoarea fildeșului. Era dreaptă, fără cordon, și strânsă în jurul sânilor frumoși, apoi se deschidea într-o cută dublă plată în față și ajungea până la pământ. Arăta nemaipomenit, într-adevăr, dar semăna prea mult cu femeile cu care el se întâlnea de-a lungul anilor. Aceasta era o femeie care nu avea nevoie de niciun bărbat, căci i-ar fi putut avea pe toți dacă ar fi vrut așa ceva. În plus, era o femeie care știa că este frumoasă. Trebuia să știe din moment ce arăta astfel.

Privind expresia de pe fața lui Jason, Amy râse.

— Nu-ți place, nu-i așa?

— Ba da. Ești frumoasă. O femeie care-ți taie respirația, spuse el cu vocea lipsită de orice expresie.

— Miau, spuse unul dintre bărbați. Este gelos, nu-i așa?

Jason îi aruncă o privire stăpânită, dar stilistul cel slab se îndepărtă râzând.

— N-are importanță, spuse Amy, dar vocea ei suna de parcă ar fi avut, deoarece se simțea rănită de lipsa de entuziasm a lui Jason. Contează părerea lui David, având în vedere că voi merge cu el.

— Oh, pisicuța are gheare, comentă iar bărbatul cel slab.

— Lance, se răsti șeful lui. Taci din gură. Lasă-i singuri pe cei doi porumbei.

Auzind aceste cuvinte, Amy râse, dar Jason îl puse pe Max pe podea, apoi se trânti pe canapeaua cea veche din camera de zi. Toți ceilalți erau în bucătărie, mâncând sau spălând vasele și

punând resturile deoparte. Amy se duse în camera de zi, după fiul ei și după Jason.

— De ce nu-ți place? îl întrebă stând în picioare în fața lui.

Jason se ascunsese în spatele unui ziar deschis, pe care nu voia să-l lase jos.

— Nu știu de unde ți-a venit ideea asta. Ți-am spus că arăți minunat. Ce altceva mai vrei?

— Vreau să te uiți la mine și să spui asta. De ce ești furios pe mine?

Vocea lui Amy suna de parcă ar fi fost gata să plângă.

Jason puse ziarul deoparte (oricum era de trei săptămâni) și își ridică privirea spre ea.

— Arăți minunat, fără îndoială. Atâta doar că eu consider că arăți mai bine când ești naturală.

Credea că așa avea să o liniștească, dar nu reuși și văzu cum se încruntă. Amy se întoarse și se uită la Max care stătea pe podea și sugea o bucățică de carton de la o cutie.

— Va mușca din bucățica de carton și va mesteca, spuse Amy ca și cum i-ar fi atras atenția lui Jason asupra faptului că nu este o dădacă foarte bună. Ridicându-și ușor fusta de satin pentru a nu se împiedica de ea, părăsi camera, lăsându-l pe Jason să se întrebe cu ce anume greșise.

— Femeile, îi spuse Jason lui Max, care își ridicase privirea spre el și îi zâmbi, arătându-i toți cei patru dințișori pe care îi avea.

Treizeci de minute mai târziu, sosi David aducând cu el o cutie plată, învelită în catifea, doisprezece trandafiri și limuzina lui Jason.

— Știam cum arată rochia, spuse David, dar de fapt toată lumea știa cum arată rochia și, ei bine, tata și cu mine ne-am gândit că perlele s-ar asorta de minune cu ea. Nu sunt perle

naturale, dar arată minunat.

Spunând acestea, David deschise cutia și dădu la iveală șase șiraguri strălucitoare închise cu o cataramă în care era montată o piatră de jad înconjurată de diamante. Și Jason știe că perlele și diamantele erau adevărate. Și știa cât anume plătise David pentru ele.

— N-am văzut niciodată ceva mai frumos, spuse Amy cu respirația tăiată.

— Nimic nu se compară cu tine, îi răspunse David și Jason trebui să-și reprime un oftat.

Dar nu reuși, căci o auzi pe Amy spunând:

— Nu-l lua în seamă. Este nemulțumit încă de când s-a întors. Probabil crede că ar trebui să port pălărie de pai și stambă.

— Asta este părerea lui despre Abernathy, răspunse David.

Vorbind despre Jason ca și cum el nu ar fi fost de față, uitându-se la ei cu ochi strălucind de furie.

— Și ar trebui să participăm la o cursă cu baloți de paie, nicidecum la un bal, spuse Amy râzând.

David își ridică brațul ca și cum ar fi invitat-o la dans și Amy își puse mâna pe brațul lui.

— Acum invitați-vă partenera și pregătiți-vă de dans, spuse el cu vocea unui crainic ce invită lumea în ring.

— Iuhu! chiui Amy și își ridică trena rochiei să nu calce pe ea și îl urmă pe David în jurul camerei.

— În regulă, cred că este destul, spuse Jason strâmbându-se la ei. V-ați amuzat, acum plecați de-aici!

— David, ar trebui să plecăm, spuse Amy. S-ar putea ca pe la nouă să mi se facă somn.

— Atâta timp cât ești cu mine, nu ți se va face somn, spuse David machiavelic, în timp ce privea cu lăcomie spre decolteul

rochiei.

— Singurul lucru de care te vei bucura va fi cina.

— Sunt un bărbat înfometat, spuse David, făcând-o pe Amy să chicotească.

— Cred că cuvântul cheie aici este „bărbat”, spuse Jason pe un ton amenințător. Trebuie să nu uiți că Amy este mamă și că are nevoie să...

— Nu ești tatăl meu, izbucni Amy, și nu trebuie să mi se spună ce...

— Eu sunt gata, tu? întrebă David cu voce tare. Limuzina ne așteaptă. Putem pleca?

În clipa în care se așezară în mașină, Amy începu să privească pe geam, iar David o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Cum adică ce s-a întâmplat?

David îi aruncă o privire care spunea că ea știe foarte bine despre ce anume o întrebuse.

— Nu știu. M-am înțeles foarte bine cu domnul Wilding, dar de când a sosit coaforul, azi-dimineață, a devenit teribil de nesuferit. Mormăie ca un urs și i-a făcut pe toți cei prezenți, care s-au purtat atât de frumos cu mine, să se refugieze și să se ascundă în bucătărie. Charles spune o grămadă de lucruri devastatoare despre el și...

— Ca de pildă? Ce anume spune Charles despre el?

— Spune că domnul Wilding a trecut pe lângă o vacă și pe loc aceasta s-a transformat în friptură înghețată. A mai spus că domnul Wilding poate să facă să fiarbă apa dintr-un ibric, doar uitându-se la ea. Și... oh, și multe alte lucruri. Nu înțeleg de ce domnul Wilding a fost atât de drăguț cât timp a stat la mine, iar astăzi s-a purtat atât de urât. Dacă oamenii care au venit astăzi sunt

homosexuali, oare domnul Wilding nu ar trebui să se poarte frumos cu ei tocmai pentru că și el este homosexual?

— Lucrurile nu stau întotdeauna așa, spuse David, dar nu putu să spună mai mult deoarece abia se abținea să nu izbucnească în râs.

— Așa, ce altceva a mai spus Charles?

Amy se uită la David clipind din ochi, apoi înțelese.

— Oh, omule, află că cei ca domnul Wilding nu transpiră, nu excretă nimic, dacă înțelegi ce vreau să spun, și Amy își întoarse chipul pentru a-și ascunde roșeața ce îi cuprinsese chipul. Charles are, într-adevăr, o limbă foarte ascuțită.

David fu iar pe punctul de a izbucni în râs.

— Și ce anume spunea în legătură cu femeile? În mod sigur Charles trebuie să fi spus ceva despre femeile lui Jason.

— Vrei să spui bărbații lui, nu-i așa?

— Da, desigur. Oricum. Ce a spus Charles?

— Sfântă Fecioară. Charles a spus, uh, că dacă o femeie ar sughița lângă el, domnul Wilding ar muri de apoplexie. Dar, David, nu are dreptate. Noaptea trecută, domnul Wilding m-a ajutat să scap de o migrenă. A stat cu mine mult timp, frecându-mi tâmpilele până când am adormit.

— Ce-a făcut? Cred că ar trebui să-mi povestești tot.

Când Amy termină de relatat cele întâmplare, David continua să se uite la ea surprins.

— N-am auzit niciodată ca Jason să fi făcut așa ceva. El este...

— Este un om foarte neobișnuit, spuse Amy, și nu-l pot înțelege deloc. Am încredere în instinctele lui Max și el îl adoră. Și cred că și domnul Wilding îl adoră pe Max.

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Ești cel mai viclean bărbat, fără îndoială, spuse Amy râzând.

Erau amândoi în mașina lui Jason, conducând înapoi spre acea dărăpănată careia îi spuneau casă.

— Nu-mi vine să cred că ai făcut în așa fel încât să obții o întâlnire și bilete la un eveniment ca ăsta printr-un astfel de anunț scurt. Și ce mai întâlnire! Totuși, nu pot spune că ea pare să te placă foarte mult.

— Parker? Adică, domnișoara Parker? Mă consideră drăguț. Și am obținut o întâlnire deoarece sunt un tip al naibii de atrăgător, îți spun asta în caz că nu ai remarcat acest adevăr.

— Hm. Ei bine, ești acceptabil, atunci când nu te încrunți, asta este. Deci, povestește-mi totul.

— Părul meu este natural, dinții sunt toți ai mei...

— Nu, deșteptule, spuse ea râzând și mai tare. Ce anume i-ai spus de-ai făcut-o să râdă așa?

— A râs? Nu-mi amintesc să o fi auzit râzând, spuse Jason cu seriozitate.

— Este puțin cam sobră, nu-i așa? Dar ai dansat cu ea și a râs. Am auzit-o. Am văzut-o și pot să spun că râdea din toată inima.

Jason îi zâmbi cu îngâmfare.

— Ești geloasă, nu-i așa?

— Hai, nu fi urâcios, dacă nu-mi vei spune, voi...

— Ce vei face?

— Îi voi spune lui Charles să nu mai trimită mâncare și îți voi găti eu.

— Ești crudă. În regulă, îți voi spune, dar să știi că n-am făcut decât să o întreb dacă era una dintre acele femei care se

îndrăgostesc de șeful lor.

Când Amy se uită la el nedumerită, Jason continuă:

— Știi că unele femei încep să tânjească după șeful lor cel arătos, bogat și puternic, și de aceea nu se mărită niciodată și niciodată nu ajung să aibă propria familie?

— Am văzut așa ceva în filme, dar niciodată în viața de zi cu zi, spuse Amy. Dar nu înțeleg. Cine este proprietarul magazinului Paradisul copiilor?

— Din câte am înțeles, este un tip.

— Ah, înțeleg.

— Ce anume înțelegi?

— Că nu ai de gând să-mi spui. Patronul ei este frumos?

— Pe lângă ei, Mel Gibson pare să fie un nimic.

— Nu știu de ce, dar mă îndoiesc de asta. Oricum, domnișoara Parker a considerat cumva ca fiind amuzantă ideea de a fi îndrăgostită de patronul ei?

Jason se încruntă.

— De fapt, chiar așa a spus și ea.

— Și de ce te necăjește acest lucru?

— Cine a afirmat așa ceva?

Amy își ridică brațele neajutorată.

— Nu-mi pot imagina de ce am crezut că te necăjește. Poate pentru că atunci când a râs și a părăsit ringul de dans, ai rămas timp de două minute uitându-te fix la spatele ei. Mi-era teamă ca nu cumva părul ei să ia foc.

— Merita așa ceva, spuse Jason printre dinți. Șeful ei a fost bun cu ea și a plătit-o foarte bine ani de-a rândul.

— Oh!

— Ce anume vrea să însemne acest sunet?

— Nimic. Doar că banii nu țin locul sentimentelor.

— Poate că el nu avea nevoie de sentimente personale, poate că nu avea nevoie decât de o asistentă competentă.

— De ce te înfurii când discutăm despre așa ceva? Cât timp a lucrat pentru el?

— Câțiva ani. Și ce anume vrei să spui cu „a lucrat” pentru el? Din câte știu încă mai lucrează pentru el.

— Ei bine, în scurt timp nu o va mai face.

— Cum adică? o întrebă în timp ce intră pe drumul spre casă și parcă mașina în spatele vechiului Oldsmobile al lui Mildred.

Știa că începuse să se comporte irațional și temperamental, dar nu reuși să se stăpânească. După-amiaza nu se desfășurase așa cum sperase el. Acum, când balul se terminase, nu știa ce anume sperase, dar poate că dorise, chiar sperase ca Amy să... Să ce? se întrebă el. Să-i declare dragoste până la moarte?

În timpul serii încercase să-și concentreze atenția asupra lui Parker și a celorlalte persoane prezente la petrecere, dar nu avea ochi decât pentru Amy. Dar ea părea să fi uitat de el. Nu și David.

— Despre ce anume discutai cu David? îl întrebă Amy, în timp ce el o ajuta să coboare din mașină, având grijă ca rochia ei să nu se atingă de pietrișul din jurul mașinii.

Arătase minunat în această seară. Perlele și satinul alb i se potriveau. Zâmbi în timp ce inelul de logodnă părea să ardă în buzunar. Poate că i-l va da în noaptea asta.

Înăuntru, Mildred ținea în brațe un Max iritat. În clipa în care copilul o văzu pe Amy, se întinse spre ea și stătură strâns îmbrățișați pentru câteva minute, ca și cum fuseseră despărțiți ani de zile.

— Deci, cum a fost? îl întrebă Mildred în șoaptă în timp ce stătea lângă ușă, alături de Jason.

— Foarte bine, răspunse Jason. Nimic deosebit.

Nu avea de gând să-i spună nimic din bârfele orașului.

— Dacă nu s-a întâmplat nimic deosebit, atunci cum de-ai adus-o tu pe Amy acasă, când ea a plecat de aici cu fratele tău?

— Ssst, o avertiză Jason. Amy crede că cu și David suntem veri.

Mildred își întoarse capul și își ridică privirea spre el. Greutatea părului ei făcu ca acesta să alunece într-o parte și, pentru o clipă, Jason se gândi că femeia trebuia să aibă mușchii gâtului extrem de puternici pentru a putea susține așa ceva.

— Te-ai gândit la ceea ce va spune Amy când va afla că ai mințit-o?

— Nu este chiar așa, spuse Jason cu rigiditate.

— Oh? Nu crezi că dacă ai cumpărat un magazin pentru copii și apoi i-ai spus că tot mobilierul costă numai două sute cincizeci de dolari, este ca și cum ai considera că este o idioată?

— Ea a crezut și asta este tot ce contează.

Amy îl luase pe Max în dormitor, așa că el și Mildred erau singuri în cameră.

— Uite, am de gând să-i spun mâine.

Mildred scoase un fluierat ușor.

— Crăciun fericit, Amy.

— Nu crezi că ar trebui să te duci acasă?

— Cred că tu ar trebui să te duci acasă, ripostă Mildred. Cred că lui Amy ar trebui să-i ofere o șansă un bărbat care să nu fie amestecat în jocul ăsta bolnav pe care îl jucați tu și David.

— Bolnav? întrebă el, ridicându-și o sprânceană. Acest cuvânt nu este puțin cam tare?

— Deci, Jason, ce mai fac bărbații din viața ta?

Spunând acestea, deschise ușa din față.

— Mulțumesc că ai avut grijă de Max.

Mildred oftă atât de adânc, încât Jason aproape că văzu perdeaua de lângă ușă mișcându-se, dar părul femeii în vârstă rămase nemișcat.

— Să nu zici că nu te-am avertizat.

— Nici nu-mi închipuiam altceva.

Imediat ce el închise ușa, Amy își scoase capul pe ușa de la dormitor.

— Drumul e liber? șopti ea.

— Da, îi răspunse Jason zâmbind forțat. Acum poți veni.

Purta vechiul ei halat de baie și Jason se gândi la cel nou.

Care era împachetat și așezat sub pom.

— Ce face Max?

— Sforăie. Era epuizat, bietul copil.

— Știu cum se simte, spuse Jason.

— Oh, spuse Amy fără nicio expresie. Vrei să te duci să te culci?

Nu se putu abține să nu o tachineze.

— Da. Sunt terminat.

Jason trase de cravată, își deschise smochingul și căscă de-i trosniră fălcile.

— Și eu, spuse ea, dar nu părea obosită.

— Pe de altă parte, spuse Jason încet, am putea face focul – dacă mă lași să fac mai întâi un duș, în cazul în care acesta funcționează –, să facem apoi floricele de porumb, iar tu îmi vei povesti ce anume ți-a plăcut cel mai mult în seara asta.

— Tu faci focul. Eu floricelele, spuse ea înainte de a fugi spre bucătărie.

În timp record flăcările fură întețite – chiar dacă făceau și fum –, iar Amy și Jason stăteau în fața lui ținând între ei un vas mare de floricele și pahare cu apă rece.

— Deci, de ce te certai cu David? întrebă Amy.

Jason gemu.

— Nu începe iar cu asta. Ce zici de rochia pe care o purta blonda?

— Cred că va fi o mamă bună.

Jason o privi consternat.

— Având în vedere cum este dotată, cred că va avea foarte mult lapte, spuse Amy, cu o voce lipsită de orice expresie, făcându-l pe Jason să râdă.

— Totul nu este decât plastic.

— Și cum ți-ai dat seama? întrebă Amy.

— Nu-ți amintești că am dansat cu ea?

Râzând, Amy spuse:

— Ce anume l-a făcut pe David să plece mai devreme, astfel încât să mă aduci tu acasă? Și să nu îndrăznești să-mi spui că a fost vorba de o urgență la spital.

— Diferența de opinii.

Pentru o clipă, Amy tăcu, privind fix flăcările.

— Ei bine, m-am simțit ca și cum tu ai fi știut ceva ce eu nu știam, spuse ea încet.

— Este Crăciunul și toți avem secrete.

— Corect. Nu i se poate spune nimic prostuței Amy.

— La ce te referi?

— Oh, la nimic. Despre ce șușoteați, tu și soacra mea?

— Devii paranoică în ceea ce mă privește? o întrebă Jason, încercând să îi distragă atenția. Te-ai distrat?

— Da, răspunse ea șovăind.

— Dar? întrebă el, în timp ce mânca un pumn de floricele.

— Ceva a lipsit.

— Și cam ce anume crezi că a lipsit? Ai fost cea mai frumoasă

femeie de la bal.

— Ești drăguț. Nu, altceva a lipsit. Era... Ei bine, mai era o femeie la toaletă.

— Ce femeie? Ți-a spus ceva care să te îngrijoreze?

— Nu, de fapt a vorbit despre tine.

Jason avu nevoie de ceva timp înainte de a vorbi.

— Mă cunoaște?

— Ar fi o crimă dacă ar fi așa?

— Depinde de ce anume știe despre mine. Ce-a spus?

— Că mi-ai putea frânge inima.

— Ah, spuse Jason cu voce fermă.

Cum Jason nu mai spuse nimic, Amy își ridică privirea spre el în lumina focului.

— Deseori frânge inimile femeilor? întrebă ea în șoaptă.

— În fiecare zi a săptămânii și de două ori duminica.

Amy nu râse.

— Ce se întâmplă?

— Cum adică „ce se întâmplă”?

Dintr-odată Amy își acoperi fața cu mâinile și începu să plângă.

— Oprește-te! Oprește-te imediat! Știu ce se întâmplă, dar nimeni nu-mi va permite să fac gluma asta. Uneori mă gândesc că nu sunt nimic altceva decât o glumă.

— Femeia aceea era supărată pe tine, nu-i așa?

Amy se ridică de pe podea și se îndreptă spre dormitor.

— Mă duc la culcare, spuse ea cu voce lipsită de orice emoție.

Jason o prinse înainte ca ea să ajungă la ușă și o luă de braț.

— De ce ești furioasă pe mine?

— Pentru că fac parte din asta. În noaptea asta... Oh, niciodată nu ai putea înțelege.

— Încearcă.

— Totul a fost atât de frumos! Știu că sună ca un clișeu, dar m-am simțit precum Cenușăreasa. Biata și micuța Amy Thompkins, cu casa ei prin care se scurge ploaia, la un bal adevărat. Toți erau așa de frumoși! Și bijuteriile! Dacă în mijlocul camerei ar fi fost așezat un sfeșnic aprins, strălucirea diamantelor ar fi luminat întreaga încăpere. Totul părea ca un vis, o fantezie.

Cu grijă, Jason o aduse înapoi în camera de zi și o ajută să se așeze pe canapea.

— Atunci ce anume nu a fost în regulă?

— Am avut sentimentul că...

Când ridică privirea spre el, Jason îi văzu ochii plini de lacrimi.

— Am avut sentimentul că soarta mi-a fost deja hotărâtă. Asta este. Am sentimentul că urmează să se întâmple ceva îngrozitor și că nu am posibilitatea de a opri acel ceva. Totul a fost atât de minunat și mama mea întotdeauna mi-a atras atenția asupra faptului că trebuie să fiu bănuitoare când se întâmplă multe lucruri bune. Ea spunea că noi am fost aduși pe pământ pentru a suferi și că dacă se întâmplă ceva bun, atunci nu poate fi decât mâna diavolului.

— Nu întotdeauna este adevărat, spuse Jason cu căldură, apoi îi luă palma și începu să-i sărute degetele, unul câte unul.

— Ce faci? îl întrebă privindu-l suspicios.

— Fac dragoste cu tine.

Furioasă, își smulse mâna din mâna lui și încercă să se ridice de pe canapea, dar el îi blocă drumul.

— Îmi dai voie? spuse ea cu voce ca de oțel.

— Nu. Nu-ți dau voie.

Jason își trecu iarăși mâna de-a lungul brațului ei, apoi îi

sărută podul palmei.

— Cu mâna asta am schimbat scutecul lui Max și nu m-am spălat, spuse ea.

— Știi cât de mult îl iubesc pe Max, spuse el continuând să-i sărute palma.

Fără să vrea, Amy zâmbi, apoi își puse brațele pe umerii lui și îl împinse. Când el se îndreptă, Amy privi fix în ochii lui.

— Ești homosexual, îți amintești?

— De fapt, nu sunt. David a mințit, spuse Jason apoi începu din nou să-i sărute mâna.

Amy îl împinse, iar expresia de pe chipul ei spunea totul.

— În regulă, spuse el așezându-se pe canapeaua veche. David voia ca eu să stau cu tine și să am grijă de Max, astfel încât să poată ieși cu tine. Este îndrăgostit de tine.

Cum Amy nu spuse nimic, Jason se uită la ea. Chipul ei avea o expresie ciudată.

— Continuă, spuse ea.

— David nu voia să te îndrăgostești de mine așa că ți-a spus că sunt homosexual.

— Înțeleg. Asta-i tot?

— Mai mult sau mai puțin, răspunse el, apoi se aplecă pentru a-și lua paharul cu apă rece și sorbi cu sete.

— Deci, v-ați certat pentru mine? îl întrebă Amy încet.

Jason înghiți.

— Ei bine, de fapt... Ei bine, da, ne-am certat. Eu trebuia doar să-l țin pe Ian Newsome deoparte, dar am...

— Tu ce?

— M-am îndrăgostit de tine și de Max, spuse el, dar nu se uită spre ea, ci rămase cu privirea ațintită asupra focului.

Niciodată nu mai spusese unei femei că o iubește. Avu

sentimentul că majoritatea femeilor pe care le cunoștea în New York i-ar fi răspuns cumpărând un calculator să calculeze partea ce le-ar fi revenit din averea lui. În cele din urmă, deoarece Amy tăcea, se uită la ea. Chipul oval îi era palid, iar ochii priveau drept înainte.

— Ce alte minciuni mi-a mai spus? întrebă ea încet.

— Nimic care să aibă consecințe grave, spuse el repede, ținându-și respirația.

Dacă ea îi spunea că-l iubește, acum când nu știa cât de bogat este, avea să știe că l-ar fi iubit toată viața pentru ceea ce este el, nu pentru averea lui. Deodată își dădu seama că în acea clipă i s-ar putea schimba întreaga viață și că dacă vreodată fusese obligat să vândă ceva, ar face mai bine ca acum să se vândă pe el.

— Te iubesc, Amy. Te iubesc pe tine și îl iubesc pe Max și vreau să te căsătorești cu mine. De aceea era David furios. Te voia pentru el, de aceea mi-a cerut să stau cu tine, dar Max... Max a fost o adevărată binecuvântare încă de la început. M-a plăcut și tu știi cât îl ador, și vreau...

— Oh, taci din gură și sărută-mă, spuse Amy și când Jason se întoarse spre ea și îi văzu zâmbetul înflorindu-i pe buze, se simți ca și cum fusese eliberat de sclavie.

Imediat o luă în brațe și o duse în dormitorul ei. Nu era nevoie să i se spună că ea ar fi dorit să se afle într-un loc de unde să îl poată auzi pe fiul ei. Fiul nostru, gândi Jason. Soția lui, fiul lui, familia lui.

— Te iubesc, Amy, spuse el mușcându-i ușor urechea. Iubesc felul în care mă faci să mă simt. Iubesc felul în care ai nevoie de mine.

Ceva din spusesele lui o deranjă pe Amy, dar nu reuși să-și dea seama ce anume, deoarece în acel moment nu se putea gândi la

nimic altceva, decât la sărutul fierbinte al lui Jason. Îi săruta gâtul, alunecând ușor pe umeri.

Trecuse atât de mult timp de când nu mai fusese atinsă de un bărbat. Și ar fi murit înainte de a spune ceva care să întineze memoria fostului ei soț, dar soțul ei fusese beat în majoritatea nopților. Dar Jason era un tip cumpătat, sobru și curat și, oh, atât de frumos. Degetele lui lungi îi atingeau trupul într-un fel la care ea doar ar fi putut să viseze. Încetul cu încetul îi scoase halatul și rochia cea veche, sărutându-i pielea și îndepărtându-i hainele. Mâinile lui calde îi mângâiau sânii. Cât de mult timp trecuse de când sânii ei nu mai cunoscuseră o astfel de mângâiere!

— Este minunat, spuse ea închizând ochii și lăsându-se pradă acelei senzații.

Mâinile lui se mișcau ușor pe pielea ei, parcă sărutând și alintând.

— Îmi place, spuse cu glas parcă pierdut în visare. Are vreun nume?

— Plăcere, spuse el privind-o în ochi și zâmbindu-i. Ți place?

— Oh, da. Îmi mai poți dăruia o astfel de plăcere?

— Ți voi da tot ce am, spuse el, și se aplecă să-i sărute sânii.

Când alunecă înăuntrul ei, Amy gâfâi, căci pentru prima oară în viața ei era pregătită pentru a face dragoste.

— Oh, Doamne, este minunat, spuse ea într-un fel care îl făcu pe Jason să râdă ușor în timp ce se răsuci și o așeză deasupra lui.

— Acum este rândul tău.

Era clar că pentru Amy era o nouă experiență și Jason fu încântat de expresia de pe chipul ei.

— O mamă virgină, murmură el punându-și mâinile pe șoldurile ei, învățând-o ce anume are de făcut.

— Să nu te oprești, murmură ea în timp ce își plimba buzele

pe trupul lui.

Simți că explodează, apoi se înmuie și se lipi de el, obosită și mulțumită cum nu mai fusese niciodată.

— Da, fu tot ce putu spune și simțindu-se în siguranță în brațele lui, așa cum în mod sigur se simțea și Max, se întinse peste pieptul lui, iar el o îmbrățișă. Jason trase cearșaful peste ei, apoi adormiră îmbrățișați.

Amy fu trezită de o bufnitură puternică și se ridică imediat, temându-se ca nu cumva Max să fi căzut, dar când se opri în ușă și își aruncă privirea spre copil văzu că acesta dormea adânc în noul său pătuț. Avea genunchii strânși sub el, fundulețul în sus și capul întors spre ea, iar Amy zâmbi fericită.

Intrind în cameră, se apropie de copil, îi șterse încet gurița, îl înveli, apoi se întoarse în camera ei pentru a visa din nou. Se mișcă ușor pentru a nu-l trezi pe Jason în timp ce se îmbrăca. Dar nu trebuia să-și facă astfel de griji, căci amândoi bărbații ei dormeau adânc – puteai tăia lemne pe ei și tot nu ar fi știut.

Zâmbind, Amy se aplecă și sărută fruntea lui Jason, apoi își puse vechiul halat și se duse în camera de zi. Pentru o clipă rămase nedumerită, căci becuțele de Crăciun erau aprinse și grămada de cadouri era la fel de înaltă precum canapeaua.

— Moș Crăciun, citi ea pe fiecare etichetă de pe pachetele albe.

— David, șopti ea, apoi se simți puțin vinovată pentru felul în care îl tratase la bal.

Se duse în bucătărie pentru a-și pregăti o ceașcă cu ceai. Se trezise de-a binelea și, acum, în miez de noapte, când Max dormea, era singurul moment în care se putea gândi. În timp ce apa fierbea și ea desfăcea o cutie pentru a scoate o ceașcă, începu să se gândească la bal. Era sigură că toate femeile din lume adora o

seară de bal, dar pe Amy o plictisise. Desigur, fusese încântător și toată lumea arătase minunat, dar tot ceea ce își dorise ea fusese să fie acasă cu Jason și Max. Purtase o rochie Dior și perle – false, dar cine știe? – și tot ce își dorise cu adevărat fusese să fie acasă, îmbrăcată cu vechiul ei halat de baie și să stea cu fiul ei și cu chiriașul ei homosexual.

Toți cei de la bal se cunoșteau între ei și, bineînțeles, toată lumea îl cunoștea pe doctorul David, așa că Amy avusese destul timp să stea la o masă cu un pahar de băutură fără alcool și să se gândească – și să-și amintească. În toată viața ei nu avusese parte de un asemenea sentiment de fericire și de siguranță, cum avusese în ultimele zile. De când David intrase în casa ei cu frumosul lui văr homosexual, viața ei se întorsese cu fundul în sus. Domnul Wilding – sau Jason, așa cum îi spunea ea în gând – părea să aibă o baghetă magică pe care o putea flutura pentru a rezolva totul. Nu ar fi fost deloc surprinsă dacă într-o bună dimineată s-ar fi trezit și ar fi descoperit că tavanul camerei de zi fusese reparat.

Și în noaptea asta, se gândi ea oftând. În noaptea asta îi spusese că o iubește, îi spusese că nu este homosexual, îi spusese că... Oh, nu își putea aminti tot ce anume îi spusese sau simțise în această noapte. Tot ce știa era că balul îi schimbase viața.

Când apa din ibric începu să fiarbă, o turnă peste un plic cu ceai, adăugă puțin lapte, apoi se duse în camera de zi, se așeză pe canapea și privi spre pomul de Crăciun. Acum putu să zâmbească amintindu-și cum se simțise când își ridicase privirea și îl văzuse pe Jason mergând la braț alături de femeia aceea frumoasă cu păr roșu. Dacă în clipa aceea cineva i-ar fi dat o armă ar fi descărcat-o toată în talia subțire a domnișoarei Cherry Parker, care nu avusese niciodată un copil. Amy se gândi că i-ar fi plăcut și mai mult să fi avut un tun cu care să tragă și să-i lovească pe amândoi.

Când Jason și femeia aceea s-au așezat la masă cu Amy și David, nu fusese deloc surprinsă. Ceea ce o surprinsese pe Amy fusese animozitatea pe care o manifestase dintr-odată manieratul David. În șoaptă, cei doi bărbați își spusese ră lucruri pe care Amy nu le putuse auzi.

Respirând adânc, Amy se aplecase spre superba domnișoară Parker și o întrebă:

— Ce se va întâmplă acum cu magazinul Paradisul copiilor?

Femeia stătea lângă Jason, astfel că ea putea auzi ce anume discutau cei doi bărbați. Și poate că tocmai pentru că putea asculta, decisese să o antreneze într-o conversație.

— Paradisul copiilor? întrebă femeia, îndepărtându-se imediat de Jason și David, care se certau.

— Magazinul la care lucrezi, spuse Amy tare. Acolo te-am întâlnit, nu-i așa?

— Ah, da, desigur.

Cei doi bărbați se întrerupseră pentru o clipă și domnișoara Parker se întoarse spre Amy.

— Ce anume m-ai întrebat?

Amy tuși pentru a-și drege glasul.

— Ce se va întâmplă cu Paradisul copiilor, acum că s-a vândut toată marfa? Vei avea o altă slujbă?

— Oh, da.

Femeia se uită la cei doi bărbați să vadă dacă au de gând să reînceapă cearta.

— Deci, vei avea o slujbă, spuse Amy cu glas tare, pentru a-i distra atenția femeii de la discuția bărbaților.

— Slujbă? Oh, da. Patronul meu are mai multe afaceri. Paradisul copiilor este numai una dintre ele.

Femeia își întoarse privirea spre cei doi care începuseră să se

certe din nou.

— Înțeleg, spuse Amy și mai tare. Și unde vei munci? în Abernathy sau în altă parte?

— În New York, îi răspunse femeia peste umăr, atentă la cei doi bărbați.

— Ah, deci ești dintr-o mahala a orașului. Mă gândeam eu. Ai aspectul unei persoane obișnuite să trăiască într-un oraș mare. Ai văzut vreodată un avion cu elice, domnișoară Parker?

Femeia se întoarse spre Amy și îi acordă toată atenția ei.

— Doamnă Thompkins, am crescut la o fermă din Iowa. La doisprezece ani conduceam o mașină de treierat, deoarece încă de pe atunci aveam aproape un metru optzeci și puteam atinge pedalele cu picioarele. Când aveam șaisprezece ani găteam în fiecare zi pentru douăzeci și trei de lucrători care aveau o foame de lup. Așa că, doamnă Thompkins, poate îmi spui și mie câte vaci ai ajutat dumneata să fete vițeei?

Un zâmbet slab apăru pe buzele lui Amy, apoi se scuză și se duse la toaletă. Se comportase ca o ticăloasă, ceea nu îi stătea în fire. Mai bine îmi vedeam de treaba mea, își spuse Amy.

La toaletă avusese loc acea întâlnire ciudată. O femeie cu părul lung, de culoare închisă, tras spre spate într-un coc complicat, purta o rochie lucioasă din satin roșu și își dădea cu un ruj care să se potrivească cu rochia. În clipa în care o văzu pe Amy, femeia tresări și, pentru o clipă, Amy se gândi că poate o cunoaște pe acea femeie. Din cauza rochiei, își spuse Amy. În Kentucky nu poți întâlni prea multe rochii Dior, dar când Amy părăsi camera, femeia era încă acolo și nici nu încercă să se prefacă, era clar că o aștepta pe ea. Și, fără un motiv anume, Amy simți că ar fi vrut să o ia la fugă. Își pusese mâna pe ușă înainte ca femeia să înceapă să vorbească.

— Deci, tu ești cu Jason Wilding.

Amy respiră adânc și își îndreaptă spatele, înainte de a se întoarce spre ea.

— Nu chiar. Sunt cu doctorul David, vărul lui. Domnișoara Parker este cu Jason.

Amy era convinsă că domnișoara Parker ar fi putut face față lucrurilor pe care acea femeie avea să le spună.

— Oh? Eu am văzut și am auzit cu totul altceva, spuse femeia. Din câte am putut auzi, David și Jason se certau din cauza ta.

— Și ce anume spuneau? o întreabă Amy fără să se controleze.

— Amândoi sunt îndrăgostiți de tine? întreabă femeia în timp ce o măsura pe Amy din cap până în picioare.

Imediat Amy se relaxă, zâmbi și hotărî să se spele pe mâini.

— Oh, da, spuse ea. Poate că se vor duela cu spadele.

Femeia se uită în oglindă.

— Mai degrabă cu scalpelurile și telefoanele celulare.

Amy râse și hotărî că femeia nu era periculoasă, așa cum crezuse la început.

— Ce zici de un duci între aparatele de fax și copiatoarele color?

— Sau între pagina ta de web și a mea? spuse femeia zâmbindu-i lui Amy în oglindă, apoi se opri pentru o clipă. Rochia pe care o porți ai cumpărat-o din apropiere?

— Este greu să găsești aici așa ceva. Este o rochie Dior de la un magazin din New York.

— Ah, înțeleg. Concurența.

Amy simți din nou acea dorință de a pleca, dar, fără să-și poată explica de ce, nu fu în stare să iasă.

— Îl cunoști pe domnul Wilding? întreabă ea cu o notă de curiozitate în glas, încercând să o facă pe femeie să vorbească.

— Te referi la doctorul David?

Amy avu senzația că femeia o tachinează.

— La Jason.

— Ah, acel domn Wilding. L-am cunoscut. Tu cum l-ai cunoscut?

— Trăiește cu mine, spuse Amy strălucitoare, apoi zâmbi cu îngâmfare când văzu privirea șocată a femeii. Dar aceasta își reveni imediat.

— Trăiești cu el? Nu ești măritată cu el?

Amy râse.

— Nu-l cunoști prea bine, nu-i așa?

Tare i-ar fi plăcut să-i spună femeii că Jason era homosexual, dar pe de altă parte se gândi să o lase să creadă că era cuplată cu un holtei ca Jason. Femeia nu răspunse la întrebarea pe care i-o pusese Amy.

— Cred că ar trebui să te întreb cât de bine îl cunoști. Și ce anume face el în locul ăsta de nimic?

Întrebarea femeii, care-i dezvăluia snobismul, o făcu pe Amy să-și strângă buzele.

— Jason Wilding se află aici pentru că îi place aici, pentru că acest loc îl face fericit.

Auzind-o, femeia își îndepărtă rujul și se uită la Amy cu o privire amuzată.

— Nu știu ce anume se întâmplă, dar un bărbat ca Jason Wilding nu se ocupă de niște afaceri mărunte într-un loc necunoscut din Kentucky, pentru că acest lucru îl face fericit. Jason Wilding face ceva numai dacă are ocazia să câștige și mai mulți bani. Este singurul bărbat de pe planeta asta despre care poți să spui fără să șovăi că are o inimă... din aur.

— Nu știu despre ce anume vorbești, spuse Amy confuză.

Jason, domnul Wilding, locuiește cu noi, cu mine și cu fiul meu, deoarece nu are unde să stea în altă parte și nici cu cine să-și petreacă Crăciunul.

Auzind-o, femeia râse.

— Sora mea a fost în aceeași situație ca și tine. Și ei i-a părut rău pentru Jason Wilding și l-a luat în casa ei, iar el a răsplătit-o prin... Oh. Înțeleg că nu ai de gând să crezi nimic din ce-ți spun, așa că ar fi mai bine să-ți trimit ceva.

— Nu, mulțumesc, spuse Amy și își ridică bărbia.

Dar femeia nu îi luă în seamă refuzul și scoase imediat din poșeta de seară un telefon celular și începu să formeze un număr.

Amy nu așteptă să asculte nici jumătate din discuție, ci se grăbi să revină la masă și să-i spună lui Jason, sau lui David, despre acea femeie, dar când ajunse acolo nu mai era nimeni.

— La ce altceva mă puteam aștepta? se întrebă ea încet. Mă așteptam oare ca toți să fie îngrijorați de faptul că am lipsit atât de mult?

— Eu am fost îngrijorat și nici măcar nu te cunosc, spuse un bărbat chipeș, de aproape un metru optzeci, care se afla în apropierea ei. Cât de frumos este... șiragul, spuse el, dar nu privea spre șiragul de perle de la gâtul lui Amy, ci spre decolteul rochiei. Sunt adevărate?

— La fel de adevărate precum laptele mamei, spuse ea zâmbindu-i și bărbatul râse cu poftă.

— Îmi acordați acest dans? Sau însoțitorul dumneavoastră nu se poate lipsi de o astfel de companie?

— Da, s-ar putea ca însoțitorul ei să nu se poată lipsi de o astfel de companie, se auzi vocea lui Jason peste capul ei și, spre marea ei încântare, Amy își plimbă privirea de la bărbatul cel frumos, la chipul încruntat al celui alt.

— Având în vedere că suntem trei, ar trebui să-ți scoți celularul din buzunar și să dai un telefon! spuse ea.

Bărbatul se uită la ea de parcă ar fi încercat să înțeleagă ce anume voise Amy să spună, dar Jason o strânse de braț și o trase pe ringul de dans.

— Pe unde naiba ai umblat? Max este în regulă?

— Nu crezi că cu ar trebui să te întreb, din moment ce l-am lăsat cu tine?

— L-a luat Mildred, spuse el printre dinți. Cine era bărbatul acela și ce anume îți spunea?

— Îmi spunea că am un șirag de perle foarte frumos, spuse ea privind spre decolteul rochiei.

— Ai băut cumva?

— Nu, în schimb am avut două întâlniri cu o femeie piranha, așa că poate aș fi fost îndreptățită să beau. Dar se pare că am supraviețuit ambelor atacuri și că încă mai am pielea intactă.

— Amy... spuse Jason cu o oarecare nuanță de avertizare în glas. Ce se întâmplă?

— Altceva decât faptul că cel care mi-a dat întâlnire, pur și simplu, a uitat de mine? Și că dădaca mea homosexuală mi-a lăsat copilul în grija altcuiva, ca să poată veni la bal cu o femeie atât de atrăgătoare, încât ar face să pălească până și lalelele? Și că o femeie la toaletă...

— Lalele? De ce lalele?

— Pentru că îmi plac, spuse Amy oftând.

Oare de ce bătea câmpii în loc să rămână la obiect?

— De ce ești aici?

— Doar ca să mai văd și eu câte ceva.

Jason continua să o țină de braț și Amy trebui să recunoască în sinea ei că acest lucru o făcea să se simtă minunat.

— Cum ai făcut rost de bilete pentru seara asta? murmură ea în timp ce-și puse capul pe umărul lui.

— Este o poveste lungă, șopti și el, obrazul lui atingându-i părul, dar nu îi spuse nimic mai mult.

După aceea dansară melodie după melodie. N-a fost rock n roii, deoarece ar fi însemnat să-i separe pe parteneri. Când, în cele din urmă, se întoarseră la masă, găsiră un bilet de la David prin care acesta îi informa că o dusesse pe domnișoara Parker acasă și îl ruga pe Jason să fie atât de amabil și să o conducă el pe Amy. Era un bilet sec și Amy se simți vinovată pentru că ignorase întâlnirea, dar când Jason își puse mâna puternică peste a ei și îi spusese „Hai să mergem acasă”, felul în care pronunțase cuvântul „acasă” aproape că o făcu să plângă.

Iar acum stătea pe canapea, uitându-se la beculțele ce atârnavă în pomul de Crăciun și se întreba dacă Jason sau David fusese cel care jucase rolul lui Moș Crăciun și pusese sub pom toate acele cadouri învelite în alb.

Era plăcut în cameră, așa că își trase picioarele sub ea și își puse ambele palme în jurul ceștii care încă era caldă. Chiriașul ei nu era homosexual, făcuseră dragoste, iar acesta era primul Crăciun al fiului ei. Respiră adânc, apoi se gândi că ar trebui să se bage în pat, să-l trezească pe Jason și să... Ei bine...

Zâmbind, se ridică de pe canapea și se îndreptă spre dormitor, dar se opri deoarece văzu un plic gros, de culoare maro, în ușa de la intrare. Vechea ușă de stejar avea o deschizătură, care nu mai era la modă, prin care cineva împinsese pe jumătate acel plic gros. Acesta trebuie să fi fost zgomotul înăbușit care o făcuse să se trezească, se gândi Amy, apoi se întrebă cine ar fi făcut așa ceva la ora două dimineața, în noaptea de Crăciun.

Alene, trase plicul, căscă și dădu să-l pună pe măsuta cu un

picioar rupt care stătea lângă ușă, dar curiozitatea o birui.

— Poate fi chiar o amenințare, murmură ea în timp ce desfăcea plicul.

Când scoase primele foi din plic, pentru o clipă păru să nu înțeleagă despre ce era vorba. Apoi își dădu seama că erau fotocopii ale unor articole din ziare. „Un antreprenor își lichidează afacerea”, „Wilding cumpără totul!” astea erau numai câteva dintre titlurile articolelor.

— Wilding, spuse ea încet, apoi se gândi la David. Dar ce anume făcuse David ca să ducă la apariția unor articole despre el? Oare salvase chiar atât de multe vieți? După ce ajunse la a patra pagină îi sări în ochi numele Jason.

Luând pachetul cu ea în bucătărie, puse din nou ibricul la foc pentru a-și mai face o ceașcă cu ceai, să-l bea în timp ce avea să citească. Dar apa se evaporă și Amy stinse plita, continuând să citească.

Era ora patru dimineața când termină de citit și nu rămase deloc surprinsă în clipa în care își ridică privirea și îl văzu pe Jason în cadrul ușii, având pe el numai pantalonii de la smoching.

— Hai înapoi în pat, spuse el cu glas seducător, dar Amy nu se mișcă. Ce s-a întâmplat? o întrebă el, dar nu păru prea îngrijorat.

— Ești foarte bogat, nu-i așa? îl întrebă ea încet.

Jason se aplecase spre ibricul de ceai, dar se opri și își întoarse privirea spre articolele întinse pe masă. Toate erau transmise prin fax, deci cineva ceruse și primise aceste informații, transmise prin fax în Abernathy.

— Da, spuse el, și ridică ibricul, apoi îl umplu și îl puse pe plită.

Când îi întorsese spatele, Amy avea pe chip o expresie pe care el nu i-o mai văzuse niciodată.

— Amy, despre azi-noapte...

Ea îl întrerupse:

— Noaptea asta nu a fost importantă. Sexul nu are importanță, dar minciunile de care cineva se folosește pentru a ajunge la sex sunt foarte importante.

— Niciodată nu am intenționat să te mint, spuse el încet. Totul a plecat de la un fapt nevinovat, dar...

— Continuă, spuse ea. Aș vrea să ascult ce ai de spus. Mi s-a spus că ești homosexual și am aflat că era doar o minciună, dar am iertat-o. Desigur, recunosc că am făcut-o datorită interesului meu egoist. Mi s-a mai spus că ai nevoie disperată de o casă de Crăciun, dar se pare că și de astă dată era o minciună. Având în vedere ceea ce tocmai am citit, realizez că ultima minciună a fost una foarte mare. Și am aflat că, într-adevăr, ai întâlniri cu cele mai încântătoare femei.

— Amy...

Jason întinse mâna să o atingă, dar ea își trase mâinile, dându-i de înțeles că nu trebuie să se apropie de ea.

Jason luă ibricul de pe foc, apoi se așeză pe scaunul din fața ei.

— În regulă. Am mințit. Dar când ți-am spus că te iubesc nu am mințit, spuse el, apoi respiră adânc.

— Bănuiesc că acum ar trebui să mă arunc în brațele tale și să trăim fericiți pentru totdeauna.

— La așa ceva mă gândeam, spuse el cu un zâmbet în colțul gurii.

Numai că Amy nu zâmbi.

— Domnișoara Parker cine este?

— Secretara mea.

— Oh, înțeleg. Bănuiesc că ea a pregătit totul pentru setul de

două sute cincizeci de dolari.

— Da, spuse Jason cu privirea arzătoare.

Dar Amy nu se uită la el, continua să privească spre articolele înșirate pe masă.

— Și loteria pentru rochie? Tot ea a aranjat-o, la indicațiile tale?

— Da.

— Măi, măi, dar ai fost foarte ocupat. Moș Crăciun ar trebui să muncească și el din greu, ca tine.

— Uite, Amy, totul a început ca să-l pot ajuta pe fratele meu și...

Amy își ridică fruntea.

— Frate? David? Ah, da, desigur. Ce prostie din partea mea. V-ați distrat nemaipomenit, amândoi, pe seama sărăcuței văduve și a copilului ei fără tată?

— Nu. Amy, crede-mă, nu așa au stat lucrurile. Cred că ar trebui să-mi asculți explicațiile.

Amy se lăsă pe spate și se rezemă de spătarul scaunului, cu mâinile încrucișate peste piept.

— În regulă. Explică-mi.

În toată viața lui, Jason câștigase o mulțime de bani tocmai datorită faptului că nu-l interesau banii. Dacă reușea, era bine, dacă pierdea, totul era în regulă. Ceea ce îi dădea satisfacție era jocul în sine. Numai că de astă dată îl interesa foarte mult rezultatul „întâlnirii”.

— Fratele meu David credea că este îndrăgostit de tine. Spun credea pentru că aseară l-am lămurit cu privire la ceea ce se întâmplă de fapt. Oricum, el mi-a spus că Max era așa un tiran, încât...

— Max? Un tiran?

— Ei bine, sincer nu știu cum s-a comportat bătrânul Max înainte ca eu să accept pariul cu David, așa că...

— Pariul? Ați pus rămășag pe mine? Vorbea din ce în ce mai tare. Vrei să spui că ați pariat așa cum un bărbat pariază propria plantație pe baza unui card?

— Nu. În niciun caz, spuse el, dar își feri privirea de a ei. Te rog, Amy, lasă-mă să-ți explic.

Își flutură mâinile, apoi se sprijini din nou de spătar.

— David voia ca eu să fiu dădaca lui Max, ca să zicem așa, astfel încât el să poată petrece ceva timp numai cu tine. A pariat cu mine că nu sunt în stare să mă descurc cu o astfel de slujbă. Asta a fost tot. Și ți-a spus că sunt homosexual ca să-mi permită să locuiesc aici. Era simplu.

— Înțeleg. Și în toată farsa asta care era rolul mobilei pentru camera copilului și a hainelor?

— Aveai nevoie de ele, așa că, uf, am aranjat ca...

Își feri privirea de cea a lui Amy.

— Înțeleg, spuse ea din nou, dar mușchii feței îi rămaseră nemișcați, iar privirea îi era ca de gheață.

— Nu, Amy, nu cred că înțelegi. M-am îndrăgostit de tine.

— Bineînțeles că te-ai îndrăgostit de mine. Se spune pe aici că te ocupi de diferite acte de caritate. Ce satisfăcut trebuie să fii când faci chiar tu, în persoană, donația către cel sărac.

— Nu așa au stat lucrurile. Ei bine, poate că așa am gândit la început, dar apoi lucrurile s-au schimbat. Am început să vă iubesc pe amândoi, pe tine și pe Max.

— Și ce aveai de gând să faci cu noi?

Jason o privi uimit.

— Voiam să mă căsătoresc cu tine.

— Bineînțeles. Dar eu ce gândeam? Nu cumva, din

întâmplare, mi-ai cumpărat și un inel cu un diamant mare?

Auzind tonul din vocea ei, Jason se gândi să mintă, dar, în cele din urmă, se hotărî să spună adevărul.

— Da, spuse el cu simplitate. Un diamant mare.

— Mă gândeam eu. Se potrivește. Bănuiesc că ne-ai planificat și viitorul, nu-i așa?

Jason nu-i răspunse, ci doar o privi peste masa acoperită cu copiile tuturor articolelor ce se scriseseră vreodată despre el. Mentea îi lucra cu febrilitate în timp ce încerca să-și închipuie cine anume îi trimisese lui Amy toate acele articole, dar avea o bănuială. La bal o văzuse pe sora unei femei cu care obișnuia să se întâlnească. După o legătură, ce durase timp de câteva săptămâni, se despărțiseră în relații amicale. Numai că după câteva luni ea dorise să reia legătura cu el.

Când el o refuzase, foarte politicos, ea izbucnise într-un acces de furie și jurase că îl iubise numai pe el. Așa că, acum, Jason se întreba dacă nu cumva sora ei, cu care se întâlnise la bal în timp ce traversa camera și care se uitase rece la el, era persoana care îi trimisese lui Amy toate acele foi, având grijă ca acestea să ajungă în mâna ei.

Când văzu că Jason nu-i răspunde la întrebare, Amy continuă:

— Lasă-mă să ghicesc. Plănuiești să cumperi o casă pentru Max și pentru mine la o distanță acceptabilă de New York și să ne vizitezi la fiecare sfârșit de săptămână. Poate că vei veni cu elicopterul, nu-i așa? Și ai deschide și conturi pentru fiecare dintre noi, astfel încât să pot cumpăra de la Dior ori de câte ori îmi doresc. Și Max ar putea să aibă cele mai frumoase jucării și hăinuțe. Nimic altceva decât tot ce este mai bun pentru familia ta, nu-i așa?

Pentru nimic în lume Jason nu putea înțelege ce erau rău în

asta. Tabloul pe care ea tocmai îl descrisese i se părea fără cusur.

Încetul cu încetul, Amy începu să zâmbească.

— Mi se pare minunat, spuse ea în cele din urmă. Ce zici de niște ceai ca să sărbătorim?

— Da. Te rog. Mi-ar plăcea.

Amy se ridică încet de la masă, cu spatele spre el, umplu ibricul și începu să caute pliculețele cu ceai.

Dar Jason se simțea atât de ușurat, încât nu era atent la ceea ce făcea Amy.

— Ce părere ai despre o casă de vară în Vermont? o întreabă el. Vom alege ceva cu pereți din piatră și câțiva acri de... de livadă cu pomi fructiferi.

— Sună minunat, răspunse Amy plictisită.

Dar știa că el nu o ascultă. Era pierdut într-un vis despre o viață fericită și idilică în care avea o soție iubitoare și un copil la care să vină. Bineînțeles, atunci când va avea timp.

— Gata, spuse ea zâmbind.

Jason încercă să-i ia mâna și să i-o sărute, dar ea se trase repede de lângă el și se așeză de cealaltă parte a mesei.

— Ai văzut filmul Pretty Woman?

— Nu cred că l-am văzut, spuse Jason zâmbindu-i.

— Este vorba despre un om de afaceri, un miliardar, care se îndrăgostește de o prostituată.

— Amy, doar nu vrei să spui că cu te privesc ca pe o...

— Nu, lasă-mă să termin. Filmul a avut mare succes și știu că le-a plăcut tuturor, dar...

— Ție nu.

— Așa este, mie nu mi-a plăcut, eram îngrijorată de ceea ce avea să se petreacă mai târziu. Oare ce avea să se întâmple peste cinci ani, în cazul în care s-ar fi certat și el i-ar fi aruncat în față că

l-a înșelat o dată sau de două ori? Și cum s-ar fi împăcat educația lui cu a ei? Banii lui cu sărăcia ei?

— Continuă, spuse Jason atent. Care este ideea?

— Bea-ți ceaiul înainte să se răcească. Noi doi suntem ca cei doi din film. Tu ai făcut totul, ți-ai dovedit de ce anume ești în stare.

— Îmi vine greu să...

— Nu, așa este.

— Amy, ești o femeie minunată și...

— Și o femeie nu trebuie să dovedească nimic, nu-i așa?

— Nu asta am vrut să spun.

— Uite, spuse ea aplecându-se ușor. Dacă aș rămâne cu tine, m-ai înghiți așa cum ar fi făcut personajul interpretat de Richard Gere cu tânăra femeie interpretată de Julia Roberts.

— Poftim? întrebă Jason trecându-și mâinile peste ochi.

Acum, după trecerea crizei, simțea că-i este somn. Oare de ce femeile simt nevoia să discute în miez de noapte?

— Putem vorbi despre asta dimineață?

Părea că Amy nu-l auzise.

— Care crezi că este motivul pentru care refuz mila? îl întrebă. Toată lumea mă știe drept văduva bețivanului, dar trebuie să dovedesc că sunt mai mult de atât. Nu vreau ca Max să fie cunoscut drept copilul bețivanului. Amy se aplecă spre el. Și, sigur, nu vreau să fie cunoscut drept copilul miliardarului.

— Nu sunt miliardar, spuse Jason incapabil să țină ochii deschiși.

Ceasul de lângă mașina de gătit arăta cinci dimineața.

— Amy, iubito, spuse el. Hai să discutăm dimineață despre toate astea.

Ridicându-se, o luă de mână și o conduse înapoi în dormitor,

unde îi scoase halatul și ridică pătura de pe pat. După ce se înveliră, se trase lângă ea și o luă în brațe.

— Măine vom lămuri această problemă. Îți promit. Îți voi explica totul și vom putea discuta despre toate filmele despre care vrei să vorbim. Dar acum... Se întrerupse și căscă. Acum, eu... te iubesc... și imediat adormi.

Lângă el, Amy oftă adânc.

— Și eu te iubesc, îi șopti ea. Cel puțin așa cred, dar în clipa de față am o obligație care este mult mai importantă decât dragostea mea pentru un bărbat. Sunt mama lui Max și trebuie să mă gândesc la el, înainte de a mă gândi la dorințele mele.

Dar Jason nu răspunse.

Când Amy își dădu seama că adormise, îndepărtă cu furie pătura care o acoperea, se ridică și rămase uitându-se fix la Jason.

— Pentru a fi tată, este nevoie de mai mult decât un elicopter particular, spuse liniștită, apoi se răsuci pe călcâie și se îndreptă spre camera mică, ce ținea loc de debara, și scoase un geamantan vechi. Fără să-și dea seama ce face, începu să-l umple cu haine. Pentru a fi tată, Jason Wilding, trebuie să fii un profesor la fel de bun ca atunci când produci bani, spuse ea abia respirând. Și ce anume l-ai putea învăța? Să cumpere tot ce-și dorește? Să mintă pentru a cuceri inima unei femei? L-ai învăța cum să recurgă la orice mijloace întortocheate, ascunse, viclene pentru a cuceri o femeie pe care o dorește, pentru ca apoi să spună „te iubesc”, și aceste două cuvinte să poată șterge toate minciunile de până atunci? Se aplecă foarte aproape de chipul lui. Jason Wilding, nu-mi placi. Nu-mi place felul în care îți folosești banii pentru a-i înșela pe oameni și pentru a încheia înțelegeri fără știrea lor. Ne-ai tratat cu dispreț, pe mine, pe Max și întregul oraș.

Singurul răspuns fu doar o mișcare a lui Jason, care se

întoarce pe o parte continuând să doarmă.

Întorcându-se spre el, îl privi și dintr-odată se simți liniștită. Își dăduse seama ce anume are de făcut.

— Max și cu mine nu suntem de vânzare. Chiar dacă intențiile tale au fost bune, spuse ea, și aproape că zâmbi. Voi pleca, dar te rog să nu mă cauți, căci, chiar dacă mă vei găsi, tot nu mă ei putea cumpăra.

Ieși din dormitor și intră în camera fiului ei.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Un an mai târziu

— A venit domnul Evans, domnule, îi spuse doamna Hucknall lui Jason, care era cu spatele.

Jason nu se deranjă să se întoarcă, dar dădu din cap în timp ce continua să privească fix dincolo de ferestrele înalte de la podea până în tavan. Manhattan-ul i se întindea la picioare, treizeci de etaje mai jos, oamenii și mașinile arătând ca niște jucării. Nu știa de ce mai continua să angajeze detectivi particulari. Cu douăsprezece luni în urmă se ocupa de rapoartele întocmite de primul detectiv pe care îl angajase.

I le cerea zilnic și îi răspundea la telefon oriunde ar fi fost în acel moment. Dar când văzu că acesta nu găsește absolut niciun indiciu care să ducă la doamna Amy Thompkins și la fiul ei, îl concedie și angajă un altul.

În ultimul an angajase și concediasse atât de mulți detectivi, încât nici nu le mai știa numărul. Angajase tot felul de indivizi, inclusiv pe cineva de la Scotland Yard. Dar niciunul nu fusese în stare să dea de Amy și de fiul ei.

— Nu avem niciun indiciu pentru a mai continua, i se spusese de fiecare dată... Și era adevărat.

Nu aveau nici măcar o fotografie cu Amy, după vârsta de doisprezece ani. Mildred, soacra lui Amy, îi dăduse o poză cu nepotul ei, dar Amy nu era în acea fotografie. Locuitorii orașului în care se născuse Amy spusese că locuința ei luase foc imediat după moartea mamei ei, așa că, dacă existaseră niște poze, acestea arseseră în mod sigur. Înfuriindu-se, Jason își spuse că se părea că Amy lipsise în toate momentele când ceilalți elevi de la școală

fuseseră fotografiați.

Detectivii îi spusese că probabil s-a dus la un avocat de doi bani dintr-un orășel lipsit de importanță și și-a schimbat numele. Chiar dacă avocatul ar fi văzut anunțul într-un ziar local, „nici măcar Dumnezeu nu l-ar fi citit”, îi spusese unul dintre detectivi. Cu un nou nume, Amy ar putea fi oriunde. America era plină de femei singure cu copii fără tată.

Unul câte unul, Jason concedia fiecare detectiv. Adevărul spus de aceștia era prea dureros. Timp de un an plătise oameni să caute o femeie singură cu un copil și aceștia nu aflaseră nimic.

Jason îl auzi pe noul detectiv intrând în cameră, dar nu se sinchisi să se întoarcă. O făcu abia când acesta tuși pentru a-i atrage atenția.

— Ce cauți aici? izbucni scrâșnind din dinți în clipa în care dădu cu ochii de David.

— Așteaptă! spuse David, în timp ce Jason era pe punctul de a apăsa pe butonul ce-i făcea legătura directă cu secretara. Te rog, doar cinci minute, asta-i tot ce-ți cer.

Jason își îndepărtă degetele de sonerie, dar în clipa în care vorbi, tonul vocii lui era de gheață.

— Cinci minute, nu mai mult. Spune ce ai de spus și pleacă.

În loc să înceapă să vorbească, David își băgă mâinile în buzunare și începu să se plimbe prin birou.

— Întotdeauna am urât biroul tău, spuse el pe un ton de conversație. Totul aici este rece, toate geamurile astea și picturile! Cine ți le alege?

Când se uită la fratele său, îl văzu că se încruntă.

— Patru minute, spuse Jason.

— Vrei să-ți arăt pozele de la nunta mea?

Jason nu răspunse, ci rămase cu privirea ațintită asupra

fratelui său. Cu un an în urmă, în acea oribilă dimineață în care Jason se trezise și descoperise că Amy și Max dispăruseră, el și David se certaseră în așa hal, încât fuseseră aproape să se omoare. David îl acuzase pe Jason de tot ceea ce se întâmplase, spunându-i că făcuse în așa fel încât Amy și Max să fie în stradă, în zăpadă, fără a se putea întreține, fără prieteni și familie, fără niciun fel de ajutor.

La rândul său, Jason îl acuzase pentru ideea pe care o avusese și care a condus la tot ceea ce se întâmplase. Dar, în ciuda scandalului, Jason începuse să o caute la nicio oră după ce se trezise. Însă deja orice urmă se răcise. Nu era ceva neobișnuit să vezi o femeie călătorind singură cu un copil, de aceea nimeni nu-i remarcase.

Ruptura între cei doi frați, după cearta cauzată de dispariția lui Amy și a fiului ei, s-a produs în clipa în care domnișoara Parker i-a luat apărarea lui David. Loiala secretară a lui Jason, o femeie care timp de mulți ani fusese mâna lui dreaptă, deveni, dintr-odată, dușmanul lui. Pentru prima oară de când o cunoștea, femeia era împotriva patronului ei și îi spusese în față ceea ce gândea despre el.

— Nu-i de mirare că te-a părăsit, îi spusese Parker, mai întâi pe un ton liniștit, dar care, treptat-treptat, devenise mai puternic decât sunetul unei sirene. Tu nu ai inimă, Jason Wilding. Tu nu știi decât să dai sfaturi oamenilor cu privire la ceea ce merită cumpărat și vândut. Crezi că dacă plătești salarii mari, poți să mă tratezi ca și cum nu aș fi o ființă umană. Te-ai gândit că dacă îi cumperi tot acel mobilier pentru camera copilului, Amy îți va cădea la picioare plină de recunoștință veșnică. M-ai făcut să-mi doresc să câștig tot mai mulți bani de la tine, până am ajuns să mă disprețuiesc singură. Dar am nevoie să-mi recapăt respectul de

sine, așa că-mi dau demisia.

Nimic nu l-ar fi putut năuci pe Jason mai tare decât dezertarea, trădarea lui Parker. Când plecase, se gândise că niciodată nu avea să mai audă de ea, dar era departe de a fi adevărat căci, trei luni mai târziu, primise o invitație la căsătoria doctorului David Wilding cu domnișoara Cherry Parker.

Pentru Jason, care încă încerca să facă tot posibilul pentru a-i găsi pe Amy și pe Max, această căsătorie păruse a fi ultima trădare. Acum, cu greu putea suporta să-și vadă fratele. Dacă David nu l-ar fi sunat și nu s-ar fi folosit de acea minciună, cum că tatăl lor era pe moarte... Dacă David nu s-ar fi gândit că era îndrăgostit de o văduvă cu un copil... Dacă Jason nu s-ar fi lăsat atras în povestea lui David...

— Ce dorești? întrebă Jason cu privirea ațintită asupra fratelui său.

— Îmi vreau familia, asta-i tot. Căsătoria aranjează lucrurile, schimbă un bărbat. Vreau să vii acasă de Crăciun. Cherry este o bună bucătăreasă.

— Are și o bucătărie frumoasă în care să facă acest lucru, spuse Jason, amintindu-și de nota de plată pe care o primise pentru anexarea fabuloasei bucătării la casa tatălui lui. Și mai era ceva: bucătarul îl părăsise pentru a încerca să-și deschidă propria afacere cu mâncare pentru copii. Jason încercase să se bucure când aflate că Charles nu o ducea tocmai bine, dar adevărul era că-i părea rău de fostul lui bucătar. Aroganța, care îl caracteriza pe Charles atunci când era vorba despre meniurile preparate de el, nu îi impresionase pe bancheri, așa că nu obținuse fondurile necesare pentru a face afacerea să meargă.

— Încă te mai deranjează? izbucni David. Drace, dar îți voi returna întreaga sumă pentru blestemata aia de bucătărie. Nu știu

cum, dar o voi face.

Dintr-odată, David se așază pe un scaun, în fața lui Jason care stătea țeapăn în spatele biroului.

— Ce vrei de la noi? Ce vrei de la viață? Crezi că dacă o găsești pe Amy, ea se va întoarce la tine pentru a trăi închisă în colivia ta de aur? Ea nu vrea să fie prizonieră, indiferent cât de frumoase ar fi lucrurile care ar înconjura-o. Nu poți înțelege acest lucru? Nu o poți ierta? Nu mă poți ierta?

Jason nu se mișcă, dar continuă să privească fix la fratele său. Cum ar fi putut să-i explice cât de fericit fusese, pentru câteva zile? Fericit, într-un mod demodat și firesc. Cât timp stătuse cu Amy și cu Max, se trezise în el plăcerea de a cumpăra lucruri pentru alții, voia să facă ceva, să asculte, să râdă. Amy avea felul ei de a...

Nu se mai gândi la ea, căci simțea că înnebunește. Nu trecea nici măcar o zi în care să nu se gândească cam cum ar arăta acum bătrânul Max. În mod sigur acum mergea, poate că și vorbea.

Sau poate că nu. Sau poate că Amy și Max erau morți. Pe lumea asta erau o grămadă de nemernici și...

— Înțeleg că nu vei renunța, spuse David în timp ce se ridică de pe scaun. În definitiv, cred că această trăsătură te face să fii atât de puternic. Și slab, în același timp. Uite, este Ajunul Crăciunului și trebuie să zbor spre casă. Vreau să vii cu mine și să...

— Am alte planuri deja, spuse Jason.

În noaptea aceasta apartamentul lui avea să fie plin de oameni, căci în noaptea aceasta sărbătorea ultima zi în care îi văzuse pe Amy și pe Max. În noaptea asta avea să bea șampanie până avea să se îmbete și mâine nu se va trezi singur.

— În regulă. Eu am încercat, spuse David în timp ce se îndreptă spre ușă. Dacă ai nevoie de noi, știi unde să ne găsești.

Dădu să mai spună ceva, dar, când văzu expresia ca de piatră de pe chipul fratelui său, ridică din umeri și pomi spre ușă. Se mai opri o dată în clipa în care puse mâna pe clanță.

— Știu că încă mai suferi din cauza lui Amy și a lui Max, dar pe lumea asta mai sunt și alți oameni. Mai sunt chiar și alți copii.

Deoarece Jason nu-i răspunse, David oftă și ieși.

Jason își sună secretara.

— Sună-l pe Harry Winston și spune-i să-mi trimită o selecție de inele de logodnă.

— De logodnă? întrebă doamna Hucknall.

— Da! o repezi el, apoi luă degetul de pe buton și întrerupse convorbirea.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

— Oh, Jason, scumpule, șopti Dawne care aproape torcea în timp ce își freca trupul bine făcut de al lui. Petrecerea este perfectă. Pronunțase cuvântul astfel că sunase „Perrrrrrfectă”. Niciodată până acum nu am văzut atâția oameni importanți într-o singură cameră.

Jason stătea tăcut pe scaun, în timp ce sorbea din cel de-al cincilea pahar cu șampanie și se uita la cei din jur. Într-adevăr, erau oameni renumiți, bogați, se gândi el, și la fel de frumoși. Femeile aveau o strălucire deosebită, rezultatul multor ore petrecute în marile saloane de frumusețe. Pielea și părul lor străluceau de sănătate și cosmetice care costau mai mult decât veniturile însumate ale unor state.

— Ce-i cu tine? îl întreabă Dawne, ușoara încruntare stricând perfecțiunea frunții, deși Jason știa că aceasta nu fusese perfectă atunci când se născuse. Își făcuse operație, nu numai pentru pielea de pe frunte, ci și pentru alte părți ale corpului care trebuiseră aranjate, sau mărite. Arăta înjur de douăzeci și șapte de ani, dar Jason râse pe înfundate când se gândi că nu ar fi deloc surprins să afle că Dawne avea șaptezeci și cinci de ani.

— De ce te uiți așa la mine? îl întreabă.

Se așezase pe brațul scaunului lui, lipindu-și de el trupul lung, subțire și plin de mușchi, alcătuiți frumos.

— Mă întrebam câți ani ai.

Dawne aproape că se înecă cu băutura și Jason putu să vadă cum îi apar, pe chipul perfect machiat, pete de furie.

— Ești într-o pasă proastă în seara asta, nu-i așa? îl întreabă ea cu buzele strânse. De ce nu te ridici de pe scaun și nu stai de vorbă cu musafirii tăi?

Dintr-odată, chipul ei se luminează, ca și cum nu și-ar fi permis să se supere pe el.

— Știu ce anume te poate înveseli. Ce zici dacă ți-aș da acum cadoul de Crăciun?

— Am destule bentițe, spuse el.

— Nu, prostuțule, nu este o bentiță, este...

Aplecându-se spre el, își lipi sânii de umerii lui și îi șopti la ureche despre planurile ei de seducție.

Trăgându-se înapoi, Jason îi zâmbi puțin.

— Nu crezi că ar trebui să stau aici, cu musafirii mei?

Jason putu vedea în ochii femeii că o rănise. Dawne se ridică și se îndepărtă, lăsându-l singur.

După plecarea ei, Jason nu știa dacă să se bucure sau să se simtă și mai singur decât de obicei. Blestemat fie fratele său, gândi el din nou. Se simțise bine până când venise David și îi vorbise despre căsătorie și despre familie. Vizita aceea, combinată cu faptul că era Ajunul Crăciunului și aniversarea dispariției lui Amy, îl tulburase profund.

Jason bănuise că acea noapte avea să fie dificilă, așa că angajase un bine cunoscut designer de interior pentru a organiza o petrecere în apartamentul său, petrecere care l-ar fi făcut să uite de toate problemele sale. Jason fu nevoit să admită că designerul făcuse o treabă nemaipomenită, iar petrecerea era minunată. Decorațiunile erau magnifice, cu cristale ce reflectau lumina candelabrelor în aranjamentele în argintiu și alb.

Mâncarea era delicioasă. Sau cel puțin așa i se spusese lui Jason. Personal, nu se atinsese de nimic altceva decât de șampanie.

Atunci, dacă totul era atât de minunat în viața lui, de ce se simțea atât de mizerabil? într-adevăr pierduse o femeie pe care credea că o iubește, dar oare nu erau atâția oameni care păteau

același lucru în fiecare zi? Oare și aceștia sufereau la fel? După un an încă mai erau măcinați de o astfel de pierdere?

Jason știa că dacă ar fi judecat cât de puțin, ar fi făcut ceea ce îi spusese toți detectivii și propriul său frate și ar fi încetat să mai caute o femeie cu un copil. Unul dintre detectivi îi spusese „Dacă aș avea banii dumneavoastră, nu mi-aș mai face griji din cauza nici unei femei. Mi le-aș putea cumpăra pe toate”, și de aceea îl concediasse pe loc, apoi încercase mult timp să-și alunge din minte cuvintele lui.

Dar iată că acum, privind spre oamenii strălucitori ce se aflau în apartamentul său, acele cuvinte îi reveniră în minte „le-aș putea cumpăra pe toate”, așa spusese acel bărbat. Și nu la fel spusese și Amy, sau ceva asemănător? Cum că Jason încerca să-și cumpere o familie?

Făcu semn ospătarului să-i umple din nou paharul, apoi continuă să privească spre musafiri. În ultimul an, Jason făcuse orice ca să poată uita acea ultimă noapte cu Amy. Douăsprezece luni întregi în care refuzase să se gândească, să-și amintească de acea noapte. Douăsprezece luni lungi în care trăise cu acea furie în el. Dacă măcar l-ar fi ascultat... Dacă ar fi încercat să privească lucrurile din punctul lui de vedere... Dacă ar fi vrut să aștepte măcar până dimineață ca să discute...

Jason goli paharul, apoi îl întinse iarăși pentru a fi umplut. Dar în noaptea asta, în ciuda faptului că era înconjurat de alți oameni și că în colț se afla un brad mare ce nu semăna deloc cu cel pe care el și Amy îl decoraseră, se simți ca și cum s-ar fi întors în timp alături de ea.

Prin fața ochilor începură să i se perinde tot felul de imagini, încât cu greu ar mai fi putut observa camera plină de oameni. Și-o aminti pe Amy râzând, Amy glumind. Starea de agitație a lui Amy

când a cumpărat mobilier pentru copilul ei.

Chelnerul începu să-i umple din nou paharul lui Jason, dar el îi făcu semn să plece, apoi își acoperi ochii cu palmele, pentru o clipă. Pentru prima oară de la plecarea lui Amy se gândi „De ce nu am ascultat-o?

Își ridică fruntea și privi în jur. Nimeni nu se uita la el. Nu, toți erau prea ocupați să se uite unii la alții și să se bucure de mâncarea și băutura pusă la dispoziția lor de Jason, pentru a onora invitația gazdei, care stătea în colț, pe un scaun.

Înnebunesc, se gândi el. Timp de un an de zile nu avusese niciun moment de liniște sufletească. Încercase să-și continue viața astfel, dar nu reușise. Se întâlnise cu femei, femei frumoase, iar astăzi se gândise chiar să o ceară în căsătorie pe Dawne, ultima lui invitată. Poate căsătoria era ceea ce îi trebuia pentru a putea uita. Poate că dacă ar avea propriul lui copil...

Trezindu-se din visarea cu ochii deschiși, tuși pentru a-și drege glasul. Oare ce anume spusese David? Că mai există „și alți copii”? În mintea lui Jason nu exista decât un singur copil: Max.

Dar îl pierduse pe acel copil pentru că el...

Jason își trecu din nou mâna peste ochi. Poate că era din cauza alcoolului pe care-l băuse, poate că era din cauza aniversării, dar în această noapte nu reușea să se înfurie pe el, pe David, pe întreg Abernathy, pe tatăl lui, pe nimeni.

A plecat din cauza mea, își spuse Jason.

— Hei, Jason, vino să te distrezi cu noi, spuse un bărbat din dreapta lui.

Jason îl recunoscuse. Era o persoană importantă la una dintre cele mai mari corporații din lume. Venise la petrecere deoarece se temuse că avea să fie concediat și încerca să obțină o slujbă de la Jason. De fapt, fiecare persoană din încăpere se afla acolo pentru

că dorea ceva de la el.

Scuturându-și capul, Jason se îndepărtă de el. Amy plecase deoarece Jason dorise să o așeze într-o casă și să o lase acolo. Dorise să-i ia libertatea, propria ei voință, tot ceea ce nu i-ar fi făcut lui niciun fel de probleme.

Era un adevăr dur, se gândi Jason, foarte dur. Dacă ar fi reușit să o convingă pe Amy să se căsătorească cu el, oare unde ar fi fost el în noaptea asta?

Ar fi fost aici, își spuse, exact ca acum, deoarece ar fi considerat că toți erau persoane importante.

Și unde ar fi fost Amy? se întrebă și în aceeași clipă știu și răspunsul. Bineînțeles că s-ar fi certat cu ea. Ar fi trebuit să-i spună că, în calitate de soție, avea obligația de a se ocupa de partenerii lui de afaceri și de a-l ajuta să câștige bani.

Bani, își spuse el în timp ce aruncă o privire în jur. Strălucirea bijuteriilor purtate de toți cei prezenți putea orbi pe cineva. „Mă vei înghiți”, îi spusese Amy. În noaptea aceea nu înțelesese ce anume voia să spună, dar acum știa. O putea vedea în această cameră de sticlă și crom, cu pomul împodobit de un designer, cu oameni bine îmbrăcați, și își putea da seama cât de mizerabil s-ar fi simțit.

Alți copii, își spuse Jason. Alți copii.

Poate că nu-i putea avea pe Max și pe Amy, dar poate că ar putea face ceva în viață, ceva mai mult decât a face bani.

— Alți copii, spuse el cu glas tare.

Dintr-odată, Dawne apăru lângă el și Jason o privi ca și cum nu o mai văzuse niciodată până atunci. Ducându-și mâna la buzunar, scoase imensul safir și i-l înmână.

— Oh, Jason, scumpule, accept. Cu bucurie.

În mod ostentativ, pentru a se asigura că toți cei din jur aveau

să vadă, se ridică pentru a-l lua de gât, dar, politicos, Jason îi luă încheietura mâinii și i-o îndepărtă.

— Îmi pare rău că am fost un ticălos. Bănuiesc că știi deja că nu sunt bun pentru tine, spuse el. Dar vreau să primești acest inel. Poartă-l sănătoasă.

Își mută privirea în altă parte, apoi se uită din nou la ea.

— Din păcate, trebuie să scurtez această seară. Tocmai mi-am amintit că trebuia să fiu undeva.

Spunând acestea, se îndepărtă de ea și se îndreptă spre coridor. Robert, majordomul lui, se afla chiar în spatele lui.

— Ieșiți, domnule?

— Da, răspunse Jason, în timp ce majordomul îl ajuta să se îmbrace.

— Și când anume să le spun că vă veți întoarce?

Jason își întoarse privirea spre cei prezenți la petrecere.

— Nu cred că mă mai întorc. Ai grijă ca fiecare să aibă tot ce-și dorește.

— Foarte bine, domnule.

Robert îi dădu apoi celularul pe care Jason îl ținea întotdeauna la îndemână. Jason îl luă și-l privi de parcă nu-l mai văzuse niciodată până atunci.

În clipa următoare îl aruncă în coșul de gunoi, apoi se îndreptă spre ușă.

— Domnule! strigă Robert, renunțând, pentru prima oară, la calmul ce-l caracteriza. Dacă apare vreo urgență? Dacă este necesară prezența dumneavoastră? Cum se va putea lua legătura cu dumneavoastră?

Jason se opri pentru o clipă.

— Trebuie să stau de vorbă cu cineva care știe cum este când pierzi un copil. Știi biserița de pe Sixty-eighth Street? Caută-mă

acolo.

În timp ce majordomul rămase mut de uimire, Jason părăsi apartamentul.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

Un an mai târziu

— Domnului președinte al Statelor Unite îi va face o deosebită plăcere să participe la inaugurarea bibliotecii orașului Abernathy, din Kentucky. Mi-a cerut să transmit interesul deosebit pe care îl are pentru pictura murală intitulată Nopti arabe din biblioteca publică, deoarece aceste povești sunt favoritele sale.

Jason citi încă o dată scrisoarea și fu cât pe ce să strige de bucurie, până în clipa în care își aruncă privirea peste cel de-al doilea paragraf, în care secretara președintelui solicita ca datele inaugurării să fie confirmate.

— Dar asta este...

Se întrerupse în clipa în care se uită la ceas pentru a verifica în ce zi se afla, apoi se holbă la calendarul de pe biroul lui pentru a-și reconfirma teama.

— Doreen! strigă Jason cu toată puterea și după trei minute secretara intră în biroul lui, de parcă ar fi fost la plimbare.

— Da? spuse ea privind-l cu ochi mari și plictisiți.

Jason aflase cu mult timp în urmă că nimic, dar absolut nimic pe lumea asta, nu ar fi scos-o pe Doreen din calmul ei. Calmează-te, își spuse el. Dar în clipa în care își aruncă încă o privire, de astă dată asupra ștampilei prezidențiale de pe plic, se alese praful de tot calmul lui.

Fără să scoată o vorbă, îi întinse scrisoarea.

— E bine, nu-i așa? Ți-am spus că am adus-o. Eu și Cherry ținem legătura.

Jason își prinse capul în mâini și încercă să numere până la zece. Ajunse la opt, ceea ce era o adevărată performanță pentru el.

— Doreen, spuse el controlându-se, exagerat de calm. Uită-te la dată. Cât timp mai este până la sosirea președintelui?

— Ai nevoie de un nou calendar? îl întrebă Doreen nedumerită. Dacă ai nevoie îți iau unul de la magazin.

De când Doreen cheltuisese șase mii de dolari într-o lună pentru aprovizionarea biroului, Jason îi tăiasese conturile de cheltuieli și nu avea de gând să le redeschidă.

— Nu. Pot citi unul dintre cele zece calendare pe care le am pe birou. Doreen. De ce vine președintele peste șase săptămâni, când deschiderea este planificată abia peste șase luni? Și de ce crede că picturile murale au ca temă Nopti arabe când pictorului i s-a cerut să ilustreze versuri pentru copii de grădiniță?

— Versuri de grădiniță? se miră Doreen, clipind nedumerită.

Jason respiră adânc, încercând să se calmeze, dar în schimb începu să se gândească la cum l-ar ucide pe fratele lui. David îl băgase, încă o dată, pe fratele lui cel „cumsecade” într-o dandana care avea să-l înnebunească. Doreen era sora lui Cherry Parker și David îl rugase stăruiitor pe Jason să o angajeze pentru a-l ajuta în acțiunea lui de a reclădi orașul Abernathy. La vremea aceea fusese de acord, deoarece îi lipsea Parker și nu reușise să găsească o altă secretară care să fie măcar pe jumătate la fel de eficientă cum fusese ea.

Dar Doreen era atât de ineficientă, pe cât era sora ei de eficientă, și tot atât de zăpăcită, pe cât era Parker de ordonată. După numai trei ore de la angajare, Jason voise să o concedieze, dar Parker era însărcinată și începuse să plângă, ceea îl uimise, deoarece nu-și imaginase că Parker ar putea plânge vreodată.

— Nu poți să o mai ții doar câteva zile? insistase David. Sarcina asta nu este deloc ușoară pentru Cherry, iar Doreen este singura ei soră și acest lucru ar însemna foarte mult pentru noi. La

urma urmei, ești atât de bun în ceea ce faci, încât ai putea să te descurci și fără secretară.

Jason fusese flatat și, în cele din urmă, se lăsă convins.

Asta se întâmplase cu opt luni în urmă. Parker era încă însărcinată, încă mai plângea din orice, iar Jason încă mai încerca să lucreze cu Doreen, în calitate de secretară. Dacă nu greșea atunci când el îi cerea ceva, în schimb făcea alte boacănă: cumpăra o grămadă de lucruri, precum cele șase cutii cu perforatoare de hârtie și douăsprezece duzini de cutii cu pixuri.

— Ca să avem în cazul în care le terminăm, fusese explicația pe care Doreen i-o dăduse. Și mai mult chiar, își asumase misiunea de a-l ajuta să o găsească pe Amy.

— Versuri pentru copii, spuse Jason cu glas obosit. Știi de care. Cele gen „Hopa Mitică”, „Mica domnișoară Muffet”, ceva de genul ăsta. Am angajat un bărbat să le picteze și de luni va începe treaba. Îi vor trebui trei luni ca să picteze toți pereții bibliotecii, iar președintele vine să le vadă peste șase săptămâni. Nu mai spun că se va aștepta să vadă Nopti arabe, în niciun caz ilustrații la versuri pentru copii.

Doreen se uita la el impasibilă. Poate că ar trebui să-l sune pe David și să vadă dacă nu cumva soția lui născuse, căci la numai câteva minute de la acest eveniment avea s-o concedieze pe Doreen.

— Ce zici despre cavaleri? întrebă ea în cele din urmă.

— Nopti²? Ca în Nopti arabe? Sau întrebi dacă pictorul va putea lucra și nopțile.

Cu Doreen nu știai niciodată despre ce anume vorbea.

— Nu, prostuțule, cavaleri, ca în Robin Hood.

2 Joc de cuvinte: knight = cavaler; night = noapte; cuvinte care se pronunță identic (omonime) (n.t.).

Lui Jason îi venea să urle.

— Nu există niciun cavaler în Robin Hood.

Dumnezeu să-l ajute, dar începea să înțeleagă!

— Oh, spuse Doreen clipind din ochi.

Era frumoasă în felul ei, cu ochii mari pe care și-i contura cu dermatograf negru făcându-i să pară și mai mari și cu clăia bogată de păr blond. Bărbații din Abernathy aproape că leșinau când o vedeau.

— Doreen, spuse Jason, de astă dată mai grăbit. De unde i-a venit președintelui ideea că pereții vor fi pictați cu ilustrații la Nopti arabe?

— De la omul care a descoperit lumea și care a călărit alături de cavalerii lui Robin Hood, spuse ea.

Din păcate pentru el, uneori Jason aproape că se distra încercând să pună totul cap la cap pentru a înțelege logica lui Doreen. Ceea ce tocmai îi spusese ea începu să i se învârtă prin minte: omul care a descoperit lumea, Robin Hood, cavaleri. Îi veni în minte numele lui Columb și o idee începu să prindă contur.

— „Cavalerii lui Columb” (The Knights of Columbus), șopti el și când Doreen își ridică ochii spre tavan ca și cum ar fi fost nemulțumită de încetineala lui, știu că are dreptate. Cavalerii lui Columb erau cei care vor remodela vechea bibliotecă din Abernathy și, dintr-un motiv oarecare, Doreen fusese cea care îi alesese. Îl intriga felul în care ea ajunsese de la Cavalerii lui Columb la Nopti arabe – așa funcționa, de multe ori, creierul lui Doreen.

— Ce anume te-a făcut să te gândești că picturile murale din bibliotecă s-ar referi la Nopti arabe? o întreabă el încet.

Doreen oftă.

— Domnul Gables o place cu adevărat pe Prințesa Caroline și

deoarece ea se află acolo, este normal că așa ceva i-ar plăcea.

Lui Jason îi luă câteva secunde pentru a-i urmări raționamentul – dacă îi putea spune astfel. Domnul Gables era proprietarul magazinului de animale, care se afla în apropiere de clădirea unde se întâlniseră Cavalerii lui Columb, iar prințesa trăia în Monaco, ceea ce suna aproape ca Morocco, care se afla în lumea arabă.

— Înțeleg, spuse Jason cu glas blând. Și interesul domnului Gables față de prințesă te-a făcut să te gândești că biblioteca avea să fie pictată cu povești din Nopti arabe în loc de povești cu zâne.

— Ar arăta mă bine decât Hopa-Mitică și, în plus, președintele nu va veni ca s-o vadă pe Micuța Bopeep.

Aruncând o privire spre scrisoare, Jason trebui să admită că avea dreptate.

— Vezi tu, Doreen, spuse el cu răbdare, problema este că un om vine cu avionul din Seattle pentru a picta pereții și mâine va ajunge aici. Acest om și-a petrecut ultimul an pictând pereți și...

— Ah, de asta ți-e teamă? Pot aranja treaba asta, spuse ea, și ieși imediat din birou.

— Uite, spuse ea când se întoarse. Asta a sosit acum două săptămâni.

Întâi fu tentat să o certe pentru că a lăsat o scrisoare să zacă timp de două săptămâni până să i-o arate, dar se hotărî să nu-și risipească energia și începu să citească scrisoarea. Se părea că pictorul își fracturase mâna dreaptă și nu se putea apuca de lucru decât abia peste cel puțin patru luni.

— Sper că nu ai de gând să începi să țiți din nou, nu-i așa? îl întrebă Doreen. Vreau să spun că nu a pățit nimic altceva, doar și-a rupt brațul. Se va vindeca.

— Doreen, spuse el stând pe scaun, fericit că între ei se află o

masă, altminteri ar fi fost tentat să-i pună mâinile în jurul gâtului și s-o strângă de gât. În șase săptămâni, președintele Statelor Unite va veni să vadă un oraș, care mai are câteva săptămâni până ce va fi pregătit, și vrea să vadă picturile murale dintr-o bibliotecă ce încă nu poate fi pictată, deoarece nu avem un pictor.

Ridicase tonul treptat-treptat, astfel că la final aproape că țipa.

— Nu țipa la mine, spuse ea cu calm. Nu este treaba mea să angajez un pictor.

Spunând acestea, Doreen îi întoarse spatele și ieși din birou.

Jason se așeză încet pe scaun, de parcă ar fi fost în pragul colapsului.

— De ce oi fi renunțat eu la afaceri? bombăni el încet și, încă o dată, gândindu-se la viața pe care o dusesese înainte, își aminti cât de eficientă și de organizată era. Când se mutase cu totul în Abernathy, încercase să-și aducă cu el și angajații-cheie, dar aceștia răsuseră când auziseră o astfel de propunere.

— Să las New York-ul pentru Kentucky? spusese un bărbat, vizibil amuzat. Nu, mulțumesc.

La fel reacționaseră și toți ceilalți care lucrau pentru el. Așa că practic se întorsese singur în orașul său natal. Sau cel puțin așa simțise el atunci.

Jason se uită la fotografia înrămată a lui Max, așezată pe un suport mai înalt, în partea dreaptă a biroului lui. Doi ani, se gândi, în care nu auzise nimic despre niciunul dintre cei doi. Era ca și cum pământul își desfăcuse fălcile și îi înghițise. Tot ce avea erau aceste fotografii pe care le primise de la Mildred, soacra lui Amy, la rugămințile lui și pe care le pusese în rame de argint strălucitor. Pentru Max nimic altceva decât tot ce era mai bun.

Încă se gândea la copil ca și cum ar fi fost al lui. Dar și de astă

dată era singur în suferința lui, căci nimeni nu avusese pic de înțelegere pentru el când începuse să-i caute, pe Amy și pe copilaș.

— Încetează! îi spusese tatăl lui. Mie mi-a murit soția. M-a părăsit fără a avea șansa de a alege, dar fata pe care o voiai te-a părăsit și n-a mai dat niciun semn de viață de atunci. Ar trebui să înțelegi cum stau lucrurile și bagă-ți în capul ăla tare gândul că nu te-a vrut nici pe tine și nici banii tăi, așa că a șters-o de aici.

— Banii mei nu au nicio legătură cu asta, spuse Jason liniștit.

— Chiar așa? Atunci de ce cheltuiești o grămadă plătind o bandă de șarlatani care să încerce să o găsească? Dacă nu era de vânzare pe vremea când se afla aici, ce te face să crezi că o poți cumpăra când nu se află aici?

Jason nu găsi niciun răspuns, dar tatăl lui era singurul om de pe lumea asta în stare să-l facă pe Jason să se simtă ca un băiețuș de numai nouă ani.

David se dovedi și mai lipsit de înțelegere decât tatăl lor și singura lui grijă fusese să îi facă cunoștință cu o altă femeie.

— Curtează femeile din Kentucky, îi spusese David, dar Jason nu avea nici cea mai mică idee despre ce anume vorbea fratele său, până când nu începuseră să-i aducă de mâncare. Femei văduve, femei divorțate, femei care erau în divorț, apărură la ușa lui Jason, aducându-i borcane cu conserve și vase cu mâncare.

— Mă gândeam că poate ți-ar face plăcere să guști din pâinea mea cu unt și castraveciori murați, îi șopteau acestea de parcă torceau. Am câștigat o panglică albastră la concursul de anul trecut.

Timp de trei săptămâni de la sosirea lui în Abernathy, Jason avusese bucătăria plină cu tot felul de murături, gemuri și prăjiturile. Frigiderul lui era întotdeauna plin cu prăjituri și salată de varză.

— Femeile astea cred că sunt un bărbat sau un porc ce trebuie îngrășat pentru a fi tăiat de Crăciun? îl întrebă el pe fratele lui uitându-se la el pe deasupra paharului cu bere într-o noapte, când se aflau într-un bar.

— Puțin din fiecare. Aici ești în Kentucky. Uite care este părerea mea, frate mai mare. Cred că ar trebui să o scoți în oraș pe una dintre ele. Ar trebui să îți reiei viața și să încetezi să mai plângi după ceva ce nu poți avea.

— Da, cred că ai dreptate, dar... Sper să nu crezi că vor reuși încercând să mă înșele și să intre în sufletul meu, nu-i așa?

David râse.

— Poate. Dar cred că ar trebui să încerci mai întâi cu Doris Miller. Specialitatea ei este ginul din dudge.

Jason încercă să-i zâmbească.

— În regulă. Voi încerca. Dar...

— Știu, îi spuse David blând. Ți-e dor de Amy și de Max. Dar trebuie să încetezi cu acest fel de a trăi. Sunt destule femei pe lume. Uită-te la mine. Eram nebun după Amy, dar apoi am cunoscut-o pe Cherry și...

Se întrerupse, numele ei fiind un punct sensibil deoarece Jason își amintea că își pierduse perfectă secretară și din cauza aceasta se trezise cu Doreen pe cap.

Așa că Jason se duse la tot felul de întâlniri cu femei care, fără nicio excepție, se îndrăgosteau de banii lui.

— La ce te aștepti? izbucnise cumnata lui. Ești bogat, frumos, heterosexual și bun de însurătoare. Normal că vor să se căsătorească cu tine.

Jason o plăcuse mai mult pe Cherry ca secretară decât ca pe o rudă însărcinată. Nu avea nevoie să i se amintească despre contul cel gras pe care îl avea în bancă.

— Nu faci nimic altceva decât să o sanctifici, îi spusese Cherry disperată.

Nu ducea prea ușor sarcina, corpul i se umflase atât de mult, încât chiar și nasul părea gras. Doctorul îi ceruse să stea în pat, să se odihnească.

— Amy Thompkins este o persoană foarte drăguță, dar nu are nimic deosebit. Pe lumea asta sunt o mulțime ca Amy. Nu trebuie decât să le găsești.

— Dar ea nu vrea să se căsătorească cu mine, spuse Jason oftând.

Cherry își ridică brațele cu disperare.

— Te interesează cumva numai femeile care nu vor să se căsătorească cu tine? Dacă asta este logica ta, atunci ar trebui să fii îndrăgostit nebunește de mine.

— Ah, spuse Jason zâmbind. Îți pot garanta că nu este cazul.

Cherry aruncă spre el cu o pernă.

— Du-te și adu-mi ceva de băut. Și pune și gheață. Multă gheață. Apoi vino înapoi și caută-mi telecomanda. Of, Doamne, copilul ăsta nu se mai naște o dată?

Jason aproape că alergă ca să-i îndeplinească dorința.

Acum revenise în Abernathy de aproape un an de zile și i se părea că luase cina în oraș cu toate femeile din Kentucky, cu câteva din Tennessee și cu vreo două din Mississippi. Dar niciuna nu-l interesa. Încă se mai gândea la Amy. Încă se mai gândea la Max, cel puțin de două ori pe oră. Unde erau ei? Cum arăta Max acum?

— Poate că Amy are șase bărbați care se luptă pentru ea, îi spusese Mildred Thompkins, chiar luna trecută. Are această calitate aparte de a-i face pe bărbați să facă lucruri neașteptate pentru ea. Vreau să spun că... uită-te la tine. Ai renunțat la tot ca s-

o ajuți.

— Nu am renunțat la nimic. Eu...

În ochii multora, eforturile sale de a ajuta orașul natal erau mărețe și nobile, dar pentru rudele sale și pentru cei care îl cunoșteau în Abernathy, Kentucky, nu era nimic altceva decât un bărbat care plângea după o fată.

Oricare ar fi fost adevărul, nu era o imagine atrăgătoare și, de multe ori, întinsese mâna pentru a muta de pe birou fotografia cu Max și făcuse tot ce putuse pentru a se implica în mod serios într-o relație cu una dintre femeile cărora le dăduse întâlnire. După cum subliniasse fratele lui, nu întinerea și, dacă avea de gând să-și întemeieze o familie, ar trebui să se străduiască mai mult.

Dar acum avea alte probleme pe cap. În foarte scurt timp, președintele Statelor Unite avea să vină în Abernathy pentru a vedea picturi murale ilustrând câteva povești din Nopti arabe, iar Jason nu avea nici măcar un pictor. Contrar obiceiului, ridică telefonul și voi să-i ceară lui Doreen să-i facă legătura cu Mildred, dar știu cum avea să fie interpretat acest lucru. Ca de obicei, Doreen ar dori să știe cu care Mildred vrea să vorbească, de parcă nu ar fi știut că o suna în fiecare săptămână pe bunica lui Max.

Formă chiar el numărul, deoarece îl știa pe de rost și în clipa în care Mildred îi răspunse nu fu nevoie să se prezinte.

— Știi pe cineva care locuiește în apropiere, care să poată realiza picturile murale pentru bibliotecă, cu imagini din poveștile Nopti arabe și care să facă acest lucru foarte repede?

— Cum? Mă întrebi pe mine? întrebi pe cineva din micul și bătrânul Abernathy? Ce s-a întâmplat cu pictorul tău faimos din marele oraș?

Jason oftă. Toți oamenii se purtau de parcă el ar fi fost un sfânt, iar locuitorii din orașul său natal considerau că el face ceea

ce ar fi trebuit să facă cu mult timp în urmă și considerau că ar trebui să facă chiar mai mult de atât.

— Știi că omul este considerat cel mai bun din țara asta și unul dintre cei mai buni pictori din lume și...

Jason se opri pentru câteva clipe pentru a se calma.

— Uite, știi ce? Nu am chef să mă cert cu tine în dimineața asta.

— Ce-a mai făcut Doreen de data asta?

— L-a invitat pe președinte cu șase luni mai devreme și, în loc de versuri pentru copii de grădiniță, a comunicat că pereții vor fi pictați cu ilustrații la Nopti arabe.

Mildred scoase un fluierat lung.

— Asta-i cea mai mare boacănă pe care a făcut-o până acum?

— Nu. Niciodată nu va reuși să facă o prostie mai mare decât cea pe care a făcut-o cu mâncarea în ziua de după sosirea celor trei sute de invitați. Sau decât atunci când a trimis noul mobilier în America de Sud. Sau decât...

— Cherry a născut?

— Nu, spuse Jason scrâșnind din dinți. Copilul a întârziat deja cu unsprezece zile, dar David spune că poate calculele au fost greșite și...

— Și ce spuneau despre picturile murale? îl întrebă ea, întrerupându-l.

Imediat îi povesti toată problema. În anul pe care-l petrecuse în Abernathy, Mildred îi fusese de mare ajutor. Cunoștea pe toată lumea și era la curent cu orice. Nimeni din oraș nu ar fi putut nici măcar să clipească o dată, fără ca Mildred să știe.

— Nu-i pune pe bărbații ăia doi în aceeași comisie, îi spusese ea. Soțiile lor dorm împreună și bărbații se urăsc unul pe celălalt.

— Soțiile lor...? întrebă Jason. Aici, în Kentucky?

— Nu mă trata de sus, șmecher de oraș.

— Dar... soțiile? Jason simți că-și pierde inocența.

— Crezi că dacă vorbim cu încetineală, înseamnă că suntem precum personajele din filmele gen Pat Boone? Dar de atunci până și Pat și-a schimbat imaginea, nu-i așa? Acum, când avea o problemă, Jason știa că trebuie s-o sune pe Mildred.

— Spune-mi, știi pe cineva sau nu?

— Poate că da, spuse Mildred în cele din urmă. Poate că da, dar nu știu dacă persoana va fi... disponibilă.

— Plătesc dublu, spuse Jason repede.

— Jason, scumpule, când vei învăța că banii nu rezolvă chiar toate problemele de pe lumea asta?

— Atunci spune-mi ce dorește pictorul ăsta? Renumere?

Președintele va veni aici și va vedea creația acestui pictor. Și având în vedere ritmul în care se schimbă lucrurile în Abernathy, fii convinsă că picturile murale vor fi aici și peste două sute de ani. Spune-i că-i dau orice își dorește.

— Voi încerca, spuse Mildred încet. Voi face tot posibilul și te voi suna imediat ce aflu ceva.

După ce închise telefonul, Mildred mai rămase lângă aparat câteva minute, gândindu-se. În ciuda replicii pe care i-o dăduse cu privire la bani, în adâncul sufletului știa că Jason, care venise în Abernathy cu un an în urmă, nu semăna deloc cu cel care era acum. Se întorsese în orașul său natal cu intenția de a juca rolul lui Moș Crăciun, iar toți locuitorii orașului aveau să fie impresionați și aveau să-i sărute picioarele, în semn de recunoștință. În schimb, problemele au început să iasă la iveală una câte una și, drept rezultat, a trebuit să se implice. Inițial intenționase să rămână deoparte, distant, rupt de oamenii din oraș, dar nu a reușit și, se gândi ea, dacă ar fi să recunoască, nici nu avea altă cale de a face

ceva.

Acum, încă privind fix spre telefon, zâmbi amintindu-și de femeile care făcuseră tot ce erau în stare pentru a-l cuceri și a se căsători cu el. Sau numai pentru a-l atrage în pat. Dar din câte știa Mildred, Jason nu se atinsese de niciuna dintre fetele din orașul natal. Nu avea nici cea mai vagă idee care era motivul pentru care se ducea deseori la New York, dar în privința femeilor din Abernathy se comportase ca un adevărat domn. Spre disperarea acestora, își spuse Mildred amuzată.

Nu era nicio întâlnire, la cercul de cusut, la clubul de carte sau la biserică, în trei comitate, în care să nu se discute care avea să fie rezultatul întoarcerii domnului Jason Wilding în Abernathy, Kentucky.

Dar, își spuse Mildred în timp ce zâmbetul i se întindea pe tot chipul, Jason încă mai avea pe birou fotografia lui Max și încă mai vorbea despre Amy, de parcă n-ar fi văzut-o de o săptămână.

Mildred puse mâna pe telefon. Oare nu era o coincidență faptul că Jason căuta cu disperare un pictor mural și că din întâmplare ea cunoștea pe cineva care ar putea picta pereții bibliotecii?

— Hm! spuse ea ridicând telefonul.

Despre cât de mare era coincidența nu știa decât Mildred care luase legătura cu Doreen care îi dădu imediat adresa pictorului din Seattle. Imediat după aceea îi trimise acestuia un bilet prin care îl informa că serviciile sale nu mai sunt necesare. După ce făcu acest lucru, îi trimise o scrisoare lui Jason prin care îl informa că pictorul își rupsese brațul. Faptul că lui Doreen îi trebuiseră câteva săptămâni până să-i dea acea scrisoare lui Jason o ajutase și mai mult pe Mildred în realizarea planului pe care îl pusese la cale.

Formă un număr de telefon care îi stăruia în memorie, apoi, cu inima plină de îndoială, își ținu respirația înainte de a i se răspunde. Dacă nu avea nevoie de o slujbă? Dacă refuza? Dacă încă mai era furioasă pe Jason și pe David și pe oricine altcineva din Abernathy, pentru felul în care au păcălit-o? Dacă avea un iubit?

Când auzi vocea care de la celălalt capăt al firului, Mildred respiră adânc, apoi spuse:

— Amy?

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

Amy se lăsă pe spate sprijinindu-se de spătarul înalt al scaunului din avion, își strânse mai bine în jurul trupului haina de cașmir și, pentru o clipă, închise ochii. În cele din urmă, Max adormi; era un moment rar de liniște pentru ea.

Dar nu putu să adoarmă. Era nervoasă și agitată. Avea să-l reîntâlnească pe Jason.

Închizând ochii, îi reveni în minte acea noaptea oribilă când a „evadat”. Cât de nobil se comportase în acea noapte. Cât de mulțumită de sine se simțise pentru că spusese unui bărbat că nu are nevoie de banii lui! Cât de sentimentală fusese, clădindu-și viața pe un vis – cum anume trebuie să se încheie scenariul unui film sau cum ar trebui să se sfârșească, dacă acesta ar fi reflectat realitatea.

Amy trase pătura peste Max pentru a-l înveli mai bine, deoarece se foise și se dezvelise. Ea și Max aveau bilete la clasa I, așa că, pe durata zborului, nu era nevoită să se chinuie ținând în brațe un copil de doi ani care era destul de greu și care se foia tot timpul.

Relaxată, Amy își închise din nou ochii și încercă să adoarmă, dar chipul lui Jason continua să i se contureze în minte. Aplecându-se, scoase o mapă din geanta de voiaj, o deschise și se uită din nou la articole. De-a lungul celor doi ani care trecuseră, strânsese și păstrase absolut tot ce apăruse în presă cu privire la Jason Wilding.

Așa aflate că Jason își vânduse majoritatea afacerilor și devenise ceea ce revista Forbes numea Cel Mai Tânăr Filantrop American. Și majoritatea actelor filantropice aveau de-a face cu orașul Abernathy, din Kentucky.

Amy citi din nou articolul despre cum Jason Wilding transformase micul și săracul oraș Abernathy, aflat în declin și ruină, într-un oraș sănătos și prosper. Primul lucru pe care-l făcuse fusese acela de a investi o sumă substanțială în compania producătoare de mâncare pentru copii, Charles & Co.

Cu amuzament, un articol relata cum Wilding dăduse patru milioane de dolari unei mici companii de publicitate din Abernathy, cerându-i să promoveze noua mâncare pentru copii la nivel național. Până să apară Jason Wilding, compania nu se ocupase decât de afacerile ziarului local. Dar spre surprinderea și, fără îndoială, spre încântarea tuturor, articolul spunea că mica companie a făcut o treabă bună. „Cine oare va uita, vreodată, reclama de la televizor cu copilul care strâmbă din nas?” scria în articol. „Sau clipul publicitar în care vrăjitoarea-gazdă golește borcane de «Charles & Co. Mâncare pentru copii» pe biscuiți care să le servească drept pernuțe?”.

Campania de publicitate a fost un mare succes în anul acela și Charles & Co. a fost numită ca fiind una dintre companiile cu cea mai rapidă dezvoltare din țară. „Și acum compania își face cunoscută intenția de a se extinde pe plan internațional, atât în ceea ce privește vânzările cât și ca reprezentare. Cine s-ar fi gândit să vândă, unui copil, mușchi Stroganoff?

Și toată mâncarea era produsă și ambalată în Abernathy, Kentucky, asigurând astfel mii de locuri de muncă într-un oraș în care, cu câțva timp în urmă, rata șomajului era de cincizeci și doi la sută, „Iar cei care aveau slujbe, lucrau în afara orașului”, scria în articol. „Dar Jason Wilding a schimbat această situație”.

Mai erau și alte articole care se ocupau mai puțin de fapte, însă se întrebau de ce anume Wilding făcuse ceea ce făcuse. „Ce interes are Wilding?” era întrebarea la care toți doreau să

primească un răspuns. De ce ar renunța cineva la atât de mult pentru a câștiga atât de puțin? Apăruseră chiar și zvonuri cum că Jason Wilding nu deținea mai mult de o acțiune Charles & Co., dar nimeni nu a crezut.

Amy puse articolele la loc și închise ochii. Oare cum va reacționa când îl va revedea? Oare ultimii doi ani l-au schimbat? Nu se scrisese aproape nimic despre viața lui personală, astfel că tot ce știa despre el era că se întâlnise cu mai multe femei, dar încă nu se căsătorise.

— Dormi, șopti ea foarte încet, de parcă ar fi putut să dicteze propriei minți, dar când înțelese că nu poate face așa ceva, își scoase caietul de schițe și începu să deseneze. Era frig în avion, și citise undeva că firmele aeriene procedau astfel tocmai pentru a-i face pe pasageri să stea liniștiți la locul lor. Încălzirea cabinelor și a călătorilor i-ar trezi și ar începe să vorbească și să se plimbe. Parcă am fi șopârle, se gândise Amy la un moment dat.

Mildred îi spusese că Jason ar avea nevoie de picturi care să ilustreze câteva povești din Nopti arabe, așa că Amy a petrecut destul timp uitându-se la vechi ilustrații pentru a se inspira cu privire la ceea ce avea să facă. Cum toate poveștile păreau să fie despre sex sau violență extremă, se gândea cum să le redea într-o bibliotecă publică.

— Poți s-o faci, îi spusese Mildred. Și-l vei putea revedea și pe Jason. Încă vă iubește, pe tine și pe Max.

— Sigur că da, îi replicase Amy. De asta s-a întâlnit cu aproape toate femeile din Abernathy sau cel puțin așa scria într-un articol. Nu a petrecut mult timp încercând să mă găsească, nu-i așa?

— Amy el... începu Mildred, dar Amy o întrerupse:

— Ascultă, nu a fost nimic între noi, exceptând faptul că el

credea că am nevoie de mila lui. S-a distrat de minune jucând rolul lui Moș Crăciun pentru mine încât s-a hotărât să facă același lucru pentru tot orașul. Nu cumva i-au ridicat și o statuie?

— Amy, lucrurile nu stau așa. Nu-i este ușor aici. Ar trebui s-o cunoști pe Doreen.

— Ah. Bine. Ține minte că nu am de gând să stau în Abernathy mai mult de șase săptămâni. S-ar putea să nu am timp să le cunosc pe toate femeile cu care s-a întâlnit în tot acest timp.

— Bine, zise Mildred. Cum vrei tu. Tot ce-ți cer este să te întorci cu nepotul meu și să mă lași să-l văd. Te rog, ba chiar te implor. Nu poți fi atât de crudă încât să-i interzici unei bunici...

— Bine! zise Amy. Am s-o fac. Știe că cu sunt persoana care vine?

— Nu. Nici prin gând nu-i trece că cineva ar ști unde te afli. Nici că eu am aflat de ceva timp. Spune-mi, nepotul meu a învățat să meargă de-a bușilea?

— Nu. A trecut direct la fugă. Mildred, poți încerca să nu te mai simți vinovată, te rog?

— Nu. Cred că sunt destul de bună la asta, nu crezi?

Amy zâmbi.

— Cea mai bună, șopti Amy. Tu ești cea mai bună.

Acum Amy era în avion, cu Max dormind alături de ea.

Se întorcea în Abernathy și avea să-l vadă pe bărbatul care i-a bântuit gândurile timp de doi ani. Totuși, după tot ceea ce citise și aflate de la Mildred, știa că a procedat bine în urmă cu doi ani, părăsindu-l pe Jason. Poate că el nu se schimbase, poate că încă mai încerca să-și cumpere, în felul lui, orice își dorea, dar ea în mod sigur se schimbase. Nu mai era micuța Amy, cea inocentă așteptând un bărbat care să aibă grijă de ea. Acum, privind la trecut, se gândi că poate de aceea se comportase astfel atunci

când l-a cunoscut pe Jason.

Dar, cumva, în dimineața aceea de Crăciun găsisese curajul de a pleca. Acum, doi ani mai târziu, încă este uimită de curajul pe care îl avusese în acea noapte, un curaj născut din teamă, deoarece întrevăzuse un viitor fără libertate. Văzuse un viitor în care ea și Max, ca și orice alt copil pe care l-ar fi avut, ar fi fost înghițiți de robotul pe nume Jason Wilding.

Așa că fugise din Abernathy, se suise într-un autobuz și plecase spre New York, unde și-a sunat o fostă colegă de liceu. Ținuseră legătura de-a lungul anilor și aceasta a fost încântată când a apărut Amy. Această prietenă fusese cea care o ajutase pe Amy să obțină un interviu la o editură pentru a-și prezenta desenele unui redactor. Amy a obținut astfel o slujbă. Realiza ilustrațiile cărților pentru copii. Și, tot ea o ajutase să-și găsească un apartament și o bonă pentru Max. Desigur, perlele pe care i le dăruise David îi fuseseră de mare ajutor. A fost uimită când și-a dat seama că sunt reale și cu banii primiți din vânzarea lor își mobilase apartamentul și plătise chiria pe patru luni.

Făcuse bine, își spuse privind în jos către caietul de schițe. Nu era bogată, nu era faimoasă, dar se întreținea singură. Max era fericit. Se întâlnea cu un grup de copii cu care se juca trei zile din săptămână și când nu muncea, Amy își petrecea timpul cu el.

Cât despre bărbați, Amy nu prea avusese timp de ei. Între muncă și Max nu avusese prea mult timp liber. De cele mai multe ori, în weekenduri, ea și Max ieșeau împreună cu editoarea ei, cu soțul acesteia, Alee, și cu fiica lor. Alee se juca cu Max în acel fel specific bărbătesc, care părea să fie îndeajuns pentru băiețel. Cândva, gândea Amy, își va face din nou timp și pentru bărbați, dar nu încă.

În grabă, începu să facă niște schițe pentru picturile murale și

nu fu deloc surprinsă de faptul că toate figurile bărbătești semănau cu Jason.

Când avionul ateriză, Amy era emoționată. Ușor, îl trezi pe Max, care începu să plângă, deoarece nu-și terminase somnul, dar când văzu că se află într-un loc nou, curiozitatea îi învinse supărarea. Odată ajunși în terminal, era foarte greu să-l țină pe Max, deoarece acesta era ferm hotărât să se plimbe pe banda rulantă care aducea bagajele.

Așa cum promisese, Mildred trimisese o mașină cu un șofer care să-i aștepte și care avea instrucțiuni să-i aducă pe Amy și pe Max direct la ea acasă.

Dar Amy avea propriile ei idei.

— Vom coborî aici, zise Amy șoferului în momentul în care intraseră pe strada principală din Abernathy. Te rog, spune-i soacrei mele că vom ajunge la ea cam într-o oră.

Ea voia să vadă schimbările făcute în Abernathy, cele despre care citise. Ținându-l pe Max de mână, merse încet de-a lungul străzii privind spre fiecare magazin.

Se gândi că-și făcuse deja o idee despre ce anume făcuse Jason pentru oraș, dar se înșelase. Credea că poate îl transformase într-un mic New York, cu magazine Versace și cu un număr infinit de galerii de artă. Dar nu era așa. Pur și simplu reparase și vopsise toate clădirile. Nu modernizase nimic, astfel că magazinele erau cum le știa. Într-un fel, o plimbare prin oraș era ca o călătorie în trecut... Atâta doar că era neobișnuit. Nu era ca pe un platou de filmare sau ca într-un oraș dintre acelea recreate în parcurile de distracții. Nu, Abernathy arăta ceea ce devenise de fapt: un oraș sănătos, cu multe ferme, cu oameni fără astâmpăr și afaceri care mergeau foarte bine. Amy mergea încet, în timp ce Max se răsucea și se uita peste tot, deoarece îi plăcea să vadă oameni noi și lucruri

noi.

Brusc, Max se opri în fața unei vitrine și Amy aproape că fu cât pe ce să cadă în clipa în care el o trase scurt într-o parte. În vitrină erau niște rotițe pe care un ventilator se răsucea în toate părțile. În prima clipă Amy își spuse că erau doar niște rotițe, nimic deosebit, dar după aceea își dădu seama că pentru un copil obișnuit cu jucării complicate și zgomotoase, erau ceva minunat.

— Haide! zise ea și fața lui Max se umplu de fericire.

Câteva minute mai târziu, când părăsiră magazinul, Max ținea într-o mână o rotiță albastră, iar în cealaltă o cutie cu bomboane. Gura îi era murdară de ciocolată cu fructe, și Amy zâmbi. Acasă, își spuse ea, era locul unde patronul dădea o bucată de ciocolată unui copil cu ochi strălucitori.

În capătul străzii era Biblioteca Abernathy. Ușa de la intrare era deschisă, în fața se aflau mai multe mașini și muncitori care se foiau într-un du-te-vino continuu.

Amy trase aer adânc în piept. În curând avea să-l întâlnească pe Jason, simțea asta. Cu toate că petrecuse puțin timp alături de el, simțea ca și cum tot orașul respira prezența lui. Oriunde își întorcea privirea, își amintea de el... De aici i-am cumpărat lui Max, împreună, o pereche de pantofi, își spuse. Aici m-a făcut Jason să râd. Și aici...

— Vrei să intrăm aici? îl întreabă ea pe Max, privindu-l cum mestecă o bomboană. Aici va lucra mămica.

Max încuviință, dădu din cap, apoi își întoarse privirea spre noua lui jucărie.

Respirând adânc încă o dată, Amy urcă treptele cu Max alături de ea. La început era prea întuneric în încăpere pentru a putea vedea ceva, dar după ce ochii i se obișnuiră, văzu că muncitorii aproape că-și terminaseră treaba. Acum îndepărtau

schelele, dând la iveală niște pereți acoperiți cu tencuială albă, gata pentru picturile ei. Văzu astfel că avea să picteze de-a lungul porțiunii din fața recepției, apoi va continua de sus în jos. În zona de lectură era un perete mare, gol și bănuie că acesta era locul pe care avea să fie realizată pictura murală principală.

În timp ce privea pereții, gândindu-se cum să facă astfel încât picturile să fie adecvate, din spatele ei veni un bărbat urmat de o femeie blondă. Imediat ce își dădu seama că era Jason, Amy se trase înapoi, în umbră și stătu liniștită. El se uita la câteva din planuri, în timp ce femeia părea hotărâtă să stea tăcută lângă el.

Amy stătea într-un colț, unde el nu ar fi putut să o vadă și se uita la el. Arăta puțin mai bătrân, ridurile care îi coborau pe lângă gură păreau să fie mai adânci decât le știa ea. Sau poate că era doar o iluzie din cauza luminii. Părul îi era la fel: o coamă groasă, gri, ce-i ajungea la guler.

La naiba! Era mult mai arătos decât își aducea ea aminte. La naiba, la naiba, de două ori la naiba!

Când femeia blondă, cu trup plin de curbe atrăgătoare, se aplecă spre el, Amy simți nevoia să-i smulgă fiecare fir de păr, până ar fi lăsat-o cheală.

— Dar nu am niciun drept, șopti ea, făcându-l pe Max să ridice spre ea o privire întrebătoare. Aranjându-i părul, îi zâmbi, după care continuă să se uite la bărbatul ce era doar la câțiva metri în fața lor.

Amy încercă să se învioneze singură. Era acolo pentru o slujbă, nimic mai mult. O slujbă de care avea foarte mare nevoie. O slujbă care...

Bine, își spuse singură. Treci peste asta. Uită de Jason. Adu-ți aminte că te-a mințit. Amintește-ți toate pozele în care l-ai văzut cu câte o femeie în brațe.

Respiră adânc. Îl strânse bine de mână pe Max și înaintă. Înainte ca el să se întoarcă și să o vadă, ea spuse:

— Jason, ce plăcere să te revăd.

În timp ce el se întorcea spre ea, s-o vadă, ea îi întinse mâna în semn de salut.

— Nu te-ai schimbat deloc, zise ea, arătând către Doreen, care stătea foarte aproape de el. Văd că ai rămas în continuare bărbatul cu succes la femei.

Îi făcu cu ochiul lui Doreen, așa cum fac fetele când împart un secret știut numai de ele.

Lui Amy îi era teamă să tacă, teamă că ar putea să cedeze. Ochii lui Jason ațintiți asupra ei, era mai mult decât putea îndura. Dorea să-și arunce brațele în jurul gâtului lui și...

— Unde ai fost? o întreabă el, ca și cum ar fi fost până la băcănie și ar fi lipsit cinci ore.

— Oh, pe ici, pe colo. Dar tu pe unde-ai umblat? De parcă ar fi trebuit să te întreb.

Știa că se face de râs, dar blonda era tot ce ea nu era și asta o deranja. Bineînțeles că nu putea fi vorba de gelozie. Dar Amy își dorea să fi avut un prieten de al cărui nume să se folosească rostindu-l.

— Se pare că totuși te-ai descurcat de minune, spuse el, arătând către haina ei de cașmir și către eșarfa de mătase de la gât. Sub haină purta un pulover din lână de calitate, iar cizmele erau din cea mai fină piele. Aurul de pe ea strălucea cald, la urechi, în jurul gâtului, pe mâini și la curea.

— Oh, foarte bine. Dar...

Înnebunită, se uită în jur și văzu o pungă de chipsuri Arnold.

— Cum ar zice Amie, arăt bine cu lucruri bune.

Jason se încruntă și Amy zâmbi în sinea ei. Inima i-o luase

razna în clipa în care spusese minciuna, dar privind-o pe Doreen nu reuși să se abțină și continuă:

— Max, vino să saluți un vechi prieten de-al meu. De-al nostru.

Îl luă în brațe pe Max, care se uita lung la Jason, ca și cum ar fi încercat să-și amintească ceva. Jason ar fi vrut să-l ia în brațe, însă mândria lui învinse acea dorință. La ce se așteptase? Ca Amy să fi venit într-o zi înapoi la el, plângând, spunându-i că are nevoie de el, că lumea e un loc rece și crud, că are nevoie de protecția brațelor lui? Asta așteptase el? În schimb, era exact așa cum îi spusese toată lumea: ea își continuase viața, în timp ce Jason încă mai stătea și o aștepta.

Și acum ce avea să facă? Să-i spună că ea a însemnat totul pentru el? Că în timp ce ea avea o aventură pătimasă cu un tip pe nume Amie, el se gândise la ea în fiecare clipă a fiecărei zile ce trecuse? Ar trebui pe dracu'!

Brusc, exact când încerca să găsească o formă corespunzătoare de a răspunde acestei introduceri făcut de Amy.

Doreen își puse brațul în jurul taliei lui într-un mod foarte intim.

— Oh, scumpule, nu-i așa că Max este foarte drăgălaș? Doreen nu luă în seamă privirea ucigătoare a lui Jason. Abia aștept să avem și noi unul.

— Scumpule? zise Amy, și Jason fu uimit să-i vadă privirea aproape șocată.

Din nou foarte amabila Doreen zise:

— Ah, asta este. Ei bine, lui Jason nu-i place când îi spun „scumpule” în public, dar tot încerc să îi explic că este în regulă... logodnicii folosesc adesea apelative caraghioase.

— Logodnicii?

Amy abia reuși să șoptească acest cuvânt.

Jason încercă să îndepărteze mâna lui Doreen de pe talia lui, dar ea îi prinse degetele între ale ei, apoi se lipi de el de parcă ar fi fost doi frați siamezi.

— Oh, da, spuse Doreen cu voce alintată. Avem de gând să ne căsătorim în cel mult șase săptămâni și încă mai avem atât de multe lucruri de cumpărat pentru casă. De fapt, încă nu am cumpărat nici măcar casa.

Jason trebui să se abțină să nu caște ochii la jocul uluitor al lui Doreen. Presupuse că ea încerca să-l ajute născocind această poveste, dar de astă dată mersese chiar prea departe. Pentru numele lui Dumnezeu, cum avea el să explice acest lucru? Oare Amy l-ar crede?

— Sunt sigură că Jason își poate permite să cumpere orice casă vrei, zise Amy încet.

— Oh, da, știu și ce casă vreau, dar el nu este de acord. Nu crezi că e un pic cam rău?

Îl ciupi pe Jason de braț și ignoră privirea furioasă a acestuia.

— Teribil, zise Amy cu vocea scăzută.

— Dar cred că Amie al tău ți-ar cumpăra cea mai bună casă din oraș, zise Doreen.

Amy își îndreptă spatele.

— Bineînțeles că așa ar face. Amy își aranjă eșarfa în jurul gulerului de la haină. Cea mai mare și mai frumoasă. Nu trebuie decât să-i spun ce fel de casă îmi doresc și aceasta ar fi a mea. Sunt convinsă că și Jason va face același lucru pentru tine.

— Ei bine, când îl voi convinge, tu va trebui să mă ajuți să aleg mobilierul.

— Eu? întrebă Amy proteste.

— Da, nu ești tu artistul?

Pentru un moment Jason și Amy se holbară la ea.

— De fapt, da, sunt, dar de unde știi? întrebă Amy.

— Arăți ca un artist. Tot ceea ce porți se asortează de minune.

În ceea ce mă privește, am probleme la asortat negrul și albul. Nu-i așa, iubitele? Dar Jasey mă iubește exact așa cum sunt, nu-i așa, scumpule?

Jason încercă din nou să se elibereze din strânsoarea lui Doreen, dar femeia se lipise de el precum o liană în jurul unui pom. Se gândi să-i dea una în cap cu o cutie de pe masa din apropiere, dar hotărî că era mai bine să explice situația, când el și Amy vor fi singuri.

— Tu, tu ești pictorul? întrebă Jason, în timp ce încerca să o dezlipească pe Doreen de lângă el.

— Da, zise Amy cu solemnitățe, fără să mai fiarbă. Mildred mi-a spus că au apărut niște încurcături cu privire la datele când trebuiau să fie realizate picturile, și m-a întrebat dacă aș putea să dau o mână de ajutor. Am adus câteva schițe pe care poate ai vrea să...

Se opri deoarece Jason îi aruncă o privire furioasă, ca de taur, ca și cum ceva îl rănise.

— Te simți bine?

— Sigur, răspunse el, frecându-se cu mâna liberă ca și cum l-ar fi durut ceva. Aș vrea să-ți văd schițele. Poate ne putem vedea diseară și...

— Ah, scumpule, mi-ai promis că diseară vom merge să luăm porțelanuri chinezești și argintărie. Ne luăm Noritake și argint adevărat, îi spuse Doreen lui Amy. Scumpul de Jason este atât de generos, nu-i așa, dragul meu? Cel puțin în ceea ce privește alte lucruri, cu excepția casei.

— Poate că generozitatea unui om are și niște limite, zise el,

aruncându-i o privire ucigătoare lui Doreen.

— Cred că Amie e destul de generos, nu-i așa? Adică, vreau să spun, uitate ce haină ai pe tine. E generos, nu-i așa?

— Da, desigur, răspunse Amy, privindu-l pe Jason în ochi pentru o clipă și dorindu-și să nu-l fi inventat pe acest Amie, dorindu-și să-i fi spus adevărul. Dorindu-și să... Când ai vrea să vezi schițele? întrebă Amy. Cred că ar trebui să le aprobi înainte să mă apuc de treabă. O să am nevoie de ajutor, oameni care să muncească.

— Sigur, orice ai nevoie, zise Jason tocmai când reușise să îndepărteze mâinile lui Doreen de pe trupul lui.

Dar în clipa în care se eliberă, Doreen făcu un pas și se așeză între ei.

— Exact asta îmi spune și mie tot timpul. Orice ai nevoie, Doreen. Orice, oricând. Deci, nu se pare că e cam ciudat faptul că nu-mi cumpără o casă, ce crezi? Poate reușești tu să-l convingi.

— Poate, spuse Amy, apoi se uită la ceas. Vai, dar trebuie să plec. Soacra mea va...

— A, asta înseamnă că ești măritată, zise Doreen.

— Văduvă.

— Asta este foarte rău. Îmi pare rău. Când a murit Amie?

— Nu el a... El... Sincer, chiar trebuie să plec. Jason, mi-a făcut plăcere să te revăd. Voi sta la Mildred, așa că dacă vrei să vorbești cu mine despre... despre ceea ce am de făcut, știi numărul de telefon. Încheind discuția, îl luă pe Max și aproape că fugi din clădire. Afară erau șoferul și mașina care o așteptaseră la aeroport.

— Sper să nu vă supărați, doamnă, spuse șoferul în timp ce ea și Max urcau în mașină, dar doamna Thompkins m-a trimis înapoi după dumneavoastră, să vă duc la ea.

— Nu, nu, zise Amy în grabă. Nu mă supăr. Dar să mergi

repede.

Înainte să încep să plâng, ar fi vrut să adauge ea.

Dar reuși să se abțină până ce ajunseră acasă la Mildred, unde află că soacra ei angajase o bonă pentru a o ajuta în privința lui Max. În câteva minute Max decisese că o place pe femeie și s-au dus în bucătărie să bea cacao.

— Totul, zise Mildred. Vreau să știu tot ce se întâmplă cu tine.

— Mi-am distrus viața, asta este tot, zise Amy, folosind grămada de șervețele pe care i le-a dat Mildred.

— N-ar fi prima dată.

— Ce? zise Amy privind-o cu ochi roșii.

— Amy, dragă, te-ai măritat cu un bărbat care era alcoolic, drogat, care, odihnească-se-n pace, chiar dacă era unicul meu fiu, a fost un dezastru. Apoi un bărbat simpatic și bogat s-a îndrăgostit de tine ca un nebun, dar ai fugit doar cu niște haine. Și cu un copil pe care trebuia să-l crești. Deci, aș spune că deja ți-ai distrus viața, și nu o dată.

Amy începu să plângă mai tare.

— Ce-ai mai făcut de data asta?

— I-am spus lui Jason că sunt îndrăgostită de un alt bărbat din cauza femeii cu care era, o femeie atât de drăguță, stăteau atât de aproape unul de celălalt, și totul părea ca și cum doar ieri aș fi fugit... și cred că încă mai sunt îndrăgostită de el, dar nu s-a schimbat nimic. A rămas același bărbat de care am fugit. Și acum cumpără și vinde orașe întregi și toate femeile alea cu care umblă sunt atât de frumoase și...

— Stai puțin. Liniștește-te. Te porți de parcă aș ști de ce ai plecat și unde ai fost cu nepotul meu în acești doi ani care au trecut. Iar dacă te simți vinovată cu ceva, așa și trebuie. Acum, liniștește-te și spune-mi de ce ai fost de acord să te întorci aici

dacă, într-adevăr, nu credea că-l mai iubești pe Jason.

— Editorul meu voia să fac asta ca să putem folosi un citat al președintelui pentru următoarea mea carte.

— Cum ai intrat în afacerea asta cu cărți?

— Am primit o slujbă în New York. Realizez ilustrațiile la cărțile pentru copii. De fapt, m-am descurcat foarte bine și chiar am avut niște succese remarcabile care...

Mildred își flutură mâna.

— Poți să îmi povestești despre astea și mai târziu. Zi-mi ce s-a întâmplat cu Jason azi-dimineață?

— E logodit și urmează să se căsătorească.

— Poftim?

— El urmează să se căsătorească. Dar la ce trebuia să mă aștept? Să mă plângă pe mine toți anii ăștia? În acești doi ani am avut doar două întâlniri și la alea m-am dus doar pentru că erau la prânz, astfel îl puteam lua și pe Max cu mine. Dar lui Max nu i-a plăcut de niciunul dintre cei doi bărbați, Max...

Ei bine, totul a fost foarte amuzant. De fapt cu unul din bărbați, Max a... în fine, chiar a fost amuzant, dar bărbatul nu a fost de aceeași părere. L-am cunoscut în Central Park și...

Se opri deoarece Mildred se uita ciudat la ea.

— Bine, bine, voi încerca să rămân la subiect.

— Da, și în momentul de față subiectul este Jason. Mai exact, cu cine anume este logodit?

— O cheamă Doreen și ai încercat să mă previi cu privire la ea.

Mildred rămase cu gura căscată, iar bărbia aproape îi atinge pieptul.

Amy nu observă.

— E frumoasă, înaltă, blondă, cu forme frumoase. Îmi dau

seama de ce a fost atras de ea. De ce râzi? Găsești că suferința mea este amuzantă?

— Îmi pare rău. Dar Doreen! Trebuie să-mi spui totul. Fiecare cuvânt care a fost rostit, fiecare gest, totul.

— Nu cred că vreau să fac ce-mi ceri dacă ai de gând să râzi de mine. De fapt, cred că cu și Max ar trebui să stăm în altă parte.

— Jason nu este logodit cu Doreen. Este secretara lui și este foarte simpatică, dar din păcate este cea mai proastă secretară din lume.

— Nu trebuie să fii eficient pentru ca cineva să te iubească. Eu tot timpul am fost...

— Jason i-a spus lui Doreen o dată să comande duck a l orange³ pentru o cină în cinstea deschiderii noii piscine. Doreen a înțeles că el vrea orange ducks⁴, așa că a umplut piscina cu aproape optzeci și șapte de kilograme de jeleu.

Apoi a chemat un fermier să descarce patru sute de pui în clădire, pentru că nu a găsit o fermă cu rațe.

Amy se uită fix la Mildred.

— Ai inventat asta.

— Când Jason s-a enervat a crezut că este din cauză că adusesse găini în loc de rațe.

Mildred se opri pentru o clipă pentru a se liniști.

— Doreen sortează totul după cum percepe ea culoarea hârtiei, nu după culoarea adevărată a dosarului. Problema apare atunci când trebuie găsit un document, deoarece numai ea știe cum se simte atunci când atinge dosarul.

— Înțeleg, spuse Amy, ștergându-și lacrimile. Dar dacă nu poate să găsească dosarul, cum poate să-l simtă pentru a-l găsi?

3 Rață cu portocale (n.t.).

4 Jeleu (n.t.).

— Exact. Doreen a comandat semne noi pentru fiecare afacere din oraș. Pe toate, în loc de Abernathy scrie Abernuttty.

Amy izbucni în râs.

— Doreen colecționează agrafe de dosar roșii. Întreab-o despre ele. Poate vorbi ore întregi despre colecția ei. Are agrafe roșii de la fiecare depozit și magazin pe o rază de o sută cincizeci de mile, și îți va spune ce uimitor este faptul că toate vin de la aceeași companie.

Amy începu să râdă cu poftă.

— Și Jason vrea să se căsătorească cu ea?

— Jason vrea s-o omoare. Mă sună o dată la câteva zile și îmi vorbește despre ultima metodă de-a o ucide pe care a născocit-o ca să scape de ea. Poate fi foarte ingenios. Mi-a plăcut una în care spunea că o va îngropa sub un munte de agrafe, dar i-am spus că s-ar putea ca acest lucru să-i facă o plăcere deosebită lui Doreen.

— Dacă e așa incapabilă, de ce a angajat-o? Sau de ce a mai ținut-o? De ce o îmbrățișa?

— Poate că Doreen e o secretară groaznică, dar nu a fost ideea ei, zise Mildred încruntându-și o sprânceană. Vezi, ea este sora fostei secretare a lui Jason, formidabila Parker.

— Da, desigur. Parker făcea totul pentru el. Ea l-a ajutat să facă toate chestiile alea pentru mine.

— Da, sigur, Jason a fost josnic. A cumpărat haine pentru copilul tău, a aranjat ca tu să ai o noapte incredibilă, a făcut ca de Crăciun un vis să devină realitate și... Bine, nu mai spun nimic. Oricum Parker s-a măritat cu David și...

— David? Doctorul David? Fratele lui Jason?

— Chiar el. Parker locuia în casa lui David în perioada în care Jason locuia la tine, cei doi au ajuns să se cunoască mai bine și, în fine... Oricum, Jason nu a putut să o înlocuiască niciodată pe

Parker, iar când aceasta l-a implorat s-o angajeze pe sora ei, Jason a profitat de ocazie. A vrut să o concedieze din prima zi pe Doreen, pentru că i-a vândut mașina pentru un dolar – asta e altă poveste dar în ziua aceea a aflat că Parker este însărcinată, iar David i-a spus că asta ar putea face ca soția lui să piardă sarcina.

— Soțul meu a murit când eram însărcinată, dar n-am pierdut sarcina, zise Amy.

— Șșșt. Hai să zicem că ăsta este micul nostru secret, bine? Sunt sigură că David a vrut doar liniște, așa că l-a păcălit încă o dată pe fratele său mai mare. Mildred se opri pentru a chicoti. Jason zice mereu că vrea să se întoarcă la New York, unde oamenii nu sunt atât de îngăduitori, ascunși și necinstiți ca în Abernathy.

Oricum, Jason a fost de acord să o mai țină pe Doreen până când Parker va naște, și după ultimele calcule, nașterea e deja în întârziere cu două săptămâni. De asemenea, cred că atunci când se va naște copilul, David o să găsească un alt motiv pentru ca fratele lui să o țină pe Doreen în continuare. Dar dacă nu o concediază cât mai repede, cred că Jason chiar o s-o omoare.

— Sau o să se însoare cu ea, spuse Amy cu greutate.

— Vreau să îmi spui mai multe despre asta, spuse Mildred cu seriozitate. Spune-mi exact ce a zis Doreen?

— Ceva despre case și argintărie... nu mai știu. Eram destul de supărată când mi-am dat seama că Max îl place.

— De unde știi?

— Pentru că așa a spus ea. Zicea că se duc să ia niște vase chinezești și...

— Nu asta, am vrut să spun, de unde știi că Max îl place pe Jason?

— Pentru că era mult mai interesat de Jason, decât să tragă cărțile de pe rafturi sau să vadă ce e în cutiile de vopsea. Și pentru

că a stat lângă mine fără a se cățăra pe ceva. Dar Max l-a plăcut întotdeauna.

Mildred asculta toate astea fără să zică nimic, apoi își miji ochii uitându-se la Amy.

— Nepotul meu are nevoie de un tată, iar tu ai nevoie de un soț. M-am săturat de prostiile tale și de viața asta pe care o duci în secret și, pe deasupra, nu-mi pot vedea nepotul oricând vreau și...

— Te rog, Mildred. Și așa mă simt destul de prost.

— Nu suficient încât să mă faci să trec cu vederea cei doi ani pe care i-am pierdut fără a-mi vedea nepotul, izbucni Mildred.

La asta Amy se ridică de pe scaun.

— Cred că ar trebui să plec.

— Da, zise Mildred încet. Ar trebui să pleci. Ar trebui să fugi, exact cum ai făcut când Jason te-a cerut în căsătorie.

Vocea ei revenea la normal. Ca și atunci când te-ai căsătorit cu Billy.

— N-am făcut așa ceva! protestă Amy, dar se așază din nou pe scaun. Billy a fost întotdeauna bun cu mine. El...

— El ți-a dat un motiv să te ascunzi. El ți-a dat motiv să stai departe de tot ceea ce există în lume. Puteai să faci un copil, să stai în casa aia veche și nimeni nu s-ar fi așteptat la mai mult din partea soției celui mai mare bețiv din oraș, nu-i așa? Crezi că nu știam ce se petrece? L-am iubit pe Billy din tot sufletul, dar știam cum este el și ce anume se întâmplă. Și, după moartea lui Billy, ți-a fost teamă să faci măcar un pas în afara casei. Așa că spune-mi, Amy, ce ai făcut când ai fugit de Jason? Te-ai ascuns și mai mult? Ai stat într-un apartament undeva, desenând micile tale tablouri, ieșind în oraș doar cu fiul tău?

— Da, zise Amy încet și lacrimile începură să i se strângă din nou în ochi, lacrimi mari care i se scurseră imediat de-a lungul

obrajilor, dar nu și le șterse.

— Foarte bine, Amy, îți voi spune un adevăr dureros. Tu l-ai rănit pe Jason Wilding, l-ai rănit atât de tare încât nu cred că își va mai reveni vreodată. A avut o viață dificilă și a învățat să nu-și dea dragostea cu ușurință. Dar ți-a oferit ție dragostea lui, ție și lui Max, iar tu i-ai aruncat-o în față și l-ai părăsit. L-ai rănit, într-adevăr, foarte, foarte tare.

Amy respiră adânc.

— Și cum să-l aduc înapoi? M-am purtat oribil azi-dimineață. Am mințit și am zis lucruri îngrozitoare. Ar trebui să mă duc la el și să-i spun adevărul?

— Adică să-i spui că ți-ai învățat lecția și că-l dorești atât de mult încât nu mai poți trăi fără el?

— Da, da. N-am știut cât de mult îl doresc până nu l-am revăzut.

— Draga mea, dacă-i spui unui bărbat că ai greșit, îți vei petrece toată viața cerându-ți scuze.

— Poftim? Dar tu ai zis că l-am rănit. N-ar trebui să-i spun că îmi pare rău că l-am făcut să sufere?

— Fă asta și o să regreti.

Amy își băgă un deget în ureche și îl mișcă ca și cum ar fi vrut să o curețe pentru a auzi mai bine, apoi spuse:

— Scuză-mă, dar se pare că am surzit. Ai vrea să repeți ce mi-ai spus?

— Ascultă, dacă dorești un bărbat, trebuie să-l faci pe el să vină la tine. Știu că îți pare rău că ai plecat, dar nu trebuie să-i dai de înțeles acest lucru. Vezi tu, pentru un bărbat, cucerirea este totul. El trebuie să te cucerească.

— Dar a făcut-o deja. A Scut deja multe pentru mine și Max, dar mi-a venit în minte ideea stranie cum că vreau...

Mildred o întrerupse.

— Cui îi pasă de trecut?

— Dar tocmai mi-ai spus că am fugit, că m-am ascuns și că...

— Așa ai făcut. Acum ascultă-mă, am un plan. Este un plan cu P mare. După ce terminăm cu Jason Wilding, nici n-o să-și de-a seama ce l-a lovit.

— Cred că am urechile înfundate din cauza zborului, deoarece nu mai aud bine. Credeam că ești de partea lui. Credeam că el era persoana cu probleme.

— Așa este, dar ce legătură are asta cu ceea ce vrem noi să facem? Fii atentă, nu poți cuceri un bărbat spunându-i adevărul și cerându-ți scuze. Nu, bărbații pot fi cuceriți numai cu minciuni și trucuri. Mai ajută și lenjeria sexy.

Amy nu putu decât să clipească privind această femeie cu o coafură fantastică. Mildred Thompkins nu părea tipul de femeie care să folosească trucuri pentru a cuceri un bărbat.

Nu, arăta mai degrabă a fi tipul de femeie care atrăgea și încătușa un bărbat.

— Lenjerie? reuși Amy să întrebe.

— Te-ai gândit vreodată să scoți în evidență formele trupului tău?

— Eu, ăă...

— Bănuiam. O să-l chem pe stilistul meu, Lars, să se ocupe de tine. Pentru o întâlnire cu Jason, desigur. Și poate îi facem rost lui Doreen de casă. De ce nu? Jason își poate permite și poate că Doreen va vrea să se căsătorească cu un bărbat frumos care să o dea pe brazdă, așa că va avea nevoie de o casă. Iar tu vei avea nevoie de ajutor pentru picturile tale. Și... De ce te uiți așa la mine?

— Nu cred că te-am văzut vreodată așa.

— Draga mea, încă n-ai văzut nimic. Acum hai să-mi văd și eu nepotul.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

Când se trezi, două zile mai târziu, Amy știu exact unde anume se află. Se afla în locul unde cândva fusese camera ei în casa Salma. În liniște, părăsi confortul patului în care se simțea atât de bine și intră în camera alăturată pentru a vedea ce face Max. Copilul dormea profund, pe burtă, de parcă nu se mișcase deloc în timpul nopții.

Sărăcuțul de el, se gândi ea, probabil că o să mai doarmă încă două ore.

După ce îi aranjă cuvertura cu care era acoperit și îi mângâie părul, se duse în bucătărie. Dar bucătăria plictisitoare nu semăna deloc cu vechea bucătărie în care cândva încercase să gătească. Nu mai existau aparatele ruginite, sparte și nici linoleumul scorjit și crăpat.

Nu era deloc surprinsă să vadă cafeaua deja preparată în filtru și brișele, încă fierbinți, pe masă. „Cu dragoste, Charles”, scria pe o hârtie lângă platou. Dintr-un impuls deschise frigiderul și nu fi deloc surprinsă de faptul că acesta era plin cu de toate. Înăuntru văzu și un mic dejun pentru Max, cereale și căpșuni, un bol roșu bine fixat în partea de sus a coșului. Charles aflase cumva că Amy și Max locuiau acum în casa în care Max își petrecuse primele șapte luni.

Dar acest lucru nu o surprinsese deloc. Nimeni nu avea secrete în Abernathy.

După ce luă cu ea cafeaua, două brișe și un ou fiert, Amy se duse în sufragerie și zâmbi văzând focul aprins în șemineu – un foc care nu făcea fum. Era ceva minunat să se așeze, să bea și să mănânce, în timp ce se putea gândi în liniște la cum ajunsese aici în doar douăzeci și patru de ore.

Totul a început pentru că Max nu a vrut să stea cu Mildred și cu bona cea nouă, se gândi ea zâmbind. Dar nu cu Max a început totul?

Ieri, când Amy intrase în bibliotecă, putu simți căldura trupului lui Max când acesta se lipi de ea, punându-și capul pe umărul ei, așa cum făcea când nu se simțea bine sau, ca acum, când era epuizat. Nouă și jumătate, se gândi ea. Își dorise ca până la această oră să fi avut deja două picturi copiate pe perete, dar întârziase, la această oră abia intra în bibliotecă.

Jason o întâmpină furios.

— Cum crezi tu că vom termina asta în numai șase săptămâni? o întreabă el mânios. Nu-ți pasă că timpul ne presează? Deschiderea bibliotecii este în doar șase săptămâni. Președintele Statelor Unite vine aici. Poate că pentru tine nu înseamnă cine știe ce, dar pentru locuitorii din Abernathy înseamnă foarte mult.

— Vrei să te potolești? zise Amy, deloc intimidată. Și nu te mai uita așa la mine. M-am săturat de bărbați nervoși în dimineața asta.

— Bărbați? întreabă Jason, întunecându-se la față. Cred că te-a supărat... ăăă...

Amy știa că vrea să spună „logodnicul”, dar buzele strânse nu puteau pronunța acel cuvânt. Poate că ar fi amuzant să pună în practică jocul plănuț de Mildred, dar nu acum. Acum era prea obosită.

Parcă Jason i-ar fi citit gândurile.

— Max, zise el încet. Te referi la Max.

— Da, bineînțeles că despre Max este vorba. A stat treaz aproape toată noaptea. Cred că l-a speriat puțin faptul că se află într-un loc nou, iar apoi n-a vrut să rămână cu bona pe care a angajat-o Mildred. Lui Max nu i-a plăcut niciodată să stea cu

străini. E foarte pretențios cu privire la oamenii pe care-i place.

Jason se uită la ea încruntându-și o sprânceană, ca și cum ar fi spus Acesta a fost primul lucru care ne-a adus împreună, dar nu scoase niciun cuvânt. În schimb, îl luă ușor din brațele ei pe băiețelul adormit, acum mai înalt și mai greu decât îl știa el, de parcă făcuse acest lucru în fiecare zi de-a lungul anilor, și îi puse cu grijă capul pe umărul său când Max se lăsă moale.

— Este foarte obosit, spuse Jason.

— El e obosit? Dar eu ce să mai zic?

— De când te știu, niciodată nu ai avut somn, zise Jason liniștit, în timp ce pe buze prinse a-i juca umbra unui zâmbet.

— Așa este, zise ea zâmbindu-i.

— Haide, spuse Jason în timp ce se îndreptau spre ușile duble din capătul culoarului.

Când deschise ușa, Amy aproape că rămase fără respirație.

— Frumos, nu? o întrebă Jason peste umăr, mai mult în șoaptă pentru a nu-l trezi pe Max. Aceasta a fost camera pe care au construit-o cei din Abernathy pentru a o folosi în cazul în care ar fi dorit să se ducă la bibliotecă.

Camera era într-adevăr frumoasă, dar nu avea nimic neobișnuit, nici pereți gravați, nici pardoseală căptușită cu plăci de ceramică din import. Ceea ce făcea camera atât de frumoasă erau dimensiunile, ferestre numai pe unul dintre pereți, ce dădeau spre o mică grădină din spatele bibliotecii. Ducându-se la fereastră, Amy se uită afară și își dădu seama că grădinița era separată cu ziduri de o zonă mai întinsă care se întindea în spatele părții principale a clădirii.

— Oh, Doamne, spuse ea. Asta este o grădină privată?

— Bineînțeles. Doar nu crezi că locuitorii din Abernathy se vor juca aici cu copiii lor?

— Pare pustie, zise ea, apoi se întoarse spre Jason și întinse brațele pentru a-l lua pe Max. Lasă-mă pe mine să-l iau. Devine greu după o vreme.

Jason nu se obosi să-i răspundă, dar îl puse pe Max, cu grijă, pe două perne așezate pe podea, apoi îl acoperi cu o pătură pe care era desenat Humpty-Dumpty⁵.

— Se pare că te-ai pregătit pentru somnul copiilor, zise ea, întorcându-și capul să nu-l vadă cu fiul ei. Uneori Max se holba la bărbați de parcă erau niște creaturi venite de pe altă planetă, ceea ce o făcea pe Amy să nu se simtă bine, gândindu-se că el crește fără tată.

— Da, zise Jason ținând ușa deschisă, așteptând ca ea să iasă prima.

Dar nu închise ușa, ci o lăsă întredeschisă, astfel încât să-l poată auzi pe Max în cazul în care se trezea.

— Am să fac aici camera de lectură pentru copii, spuse el. Vom avea autori de povești și atâtea cărți pentru copii, cât să umple această cameră.

Nu o întrebă, dar ochii lui o implorau să-i spună că-i place ideea.

— Copiii din Abernathy sunt foarte norocoși, zise ea.

— Hmm, păi, zise el, oarecum jenat, dar încântat, de părerea ei.

— Deci, de unde încep?

— Poftim? întrebă el, privind-o în ochi.

— Picturile de pe pereți? Mai ții minte? Cele care nu pot aștepta.

— A, da, spuse Jason. Picturile de pe pereți. Habar n-am. Tu ce părere ai?

5 Hopa-Mitică (n.t.).

— Am nevoie de un proiectant, de câțiva asistenți și...

— Nu sunt decât eu.

— Scuză-mă, dar n-am înțeles.

— Eu. Eu sunt asistentul tău.

— Uite, sunt sigură că te pricepi la renovarea întregului oraș, dar sincer nu cred că poți picta cămile. În plus, cred că ai multe alte lucruri de făcut. Până una alta, cred că te pregătești pentru nuntă, nu-i așa?

— Nuntă? Ah, da, asta. Uite, Amy, trebuie neapărat să-ți explic.

O parte din ea ar fi vrut să-și țină gura și să asculte, dar o parte din ea era speriată de moarte de ceea ce el avea de spus. Îi plăcea să spună oamenilor că fusese fericită când fusese măritată, dar adevărul era că ideea de căsătorie, poate chiar și ideea unei relații, o speria de moarte.

— Nu poate să aștepte? întrebă ea agitată. Adică, ceea ce vrei să îmi spui, nu mai poate aștepta? Trebuie neapărat să... să-l sun pe Amie. Nu de alta, dar își va face griji pentru mine.

— Sigur, zise Jason întorcându-i spatele. Folosește telefonul din birou.

— Convorbirea este în afara orașului.

— Cred că-mi pot permite, zise Jason, în timp ce se întorcea în camera în care dormea Max.

— E groaznic ce se întâmplă între mine și Jason, spuse Amy vorbind cu Mildred. Cu adevărat groaznic. Nu știu cât mai pot continua această farsă.

Se opri pentru a asculta ce-i spunea Mildred.

— Nu, nu m-a cerut în căsătorie. Se va căsători cu Doreen, îți amintești? Nu mai râde de mine! E ceva serios.

Max e bine. Doarme în Camera Abernathy. Jason o va

transforma în cameră de lectură pentru copii.

Nu! Nu încerc să schimb vorba. Doar știi că niciodată n-am știut să fiu vicleană, înșelătoare și nici amăgitoare. Tăcu pentru o clipă, apoi continuă: Ei bine, dacă toate astea se potrivesc... Stai. Nici nu ghicești cine a intrat. Ai dreptate, dar de unde știi? Tu ai trimis-o? Tu i-ai cumpărat rochia aia? Mildred! Ce fel de prietenă ești? Alo? Alo?

Încruntându-se deoarece Mildred îi închisese telefonul, Amy lăsa și ea receptorul jos și își dădu seama că furia pe soacra ei o făcuse să-și îndrepte spatele, de parcă ar fi fost țeapănă. De asemenea, apariția lui Doreen într-o rochie albastră foarte strâmtă, ce părea a fi din lână de angora, pe care știa că soacra ei îi sugerase lui Doreen să o cumpere, o făcu să se înfurie și mai rău. De partea cui era Mildred?

— Doreen, ce bine arăți, spuse Amy ieșind din birou, apoi scrâșni din dinți văzând-o pe blondă îndreptându-se spre Jason. Dar când Jason se uită la ea, nu la Doreen, îi dăruie un zâmbet strălucitor. Deci, când începem să căutăm o casă pentru voi doi, și mobilă, bineînțeles?

— Cred că mai întâi trebuie să terminăm picturile astea, spuse Jason încruntat. Fiecare secundă contează.

— Trebuie să luăm cina, spuse Amy încântată. De ce să nu luăm masa în oraș, în drum spre un magazin de mobilă? Sau, chiar și mai bine, la unul de antichități?

— Mobilă folosită? întrebă Doreen de parcă ar fi fost dezamăgită de Amy. Eu vreau lucruri noi.

— Valoarea adevăratelor antichități crește în timp, așa că nu va trebui să le vinzi niciodată, spuse Amy uitându-se plictisită în ochii lui Doreen. Nu că ai vrea să le vinzi vreodată, dar dacă îți cumperi mobilă nouă, peste șase săptămâni nu vei mai putea

recupera suma pe care ai dat-o pe ea. Valoarea antichităților crește mereu. Poți să le vinzi și să scoți și profit.

Doreen dădu din cap cu gravitate.

— Antichități, spuse ea încet, apoi dădu iarăși din cap.

Și, în acel moment, între Amy și Doreen se formă o legătură. Amy nu era sigură cât anume știa Doreen despre ceea ce se întâmplă, dar amândouă femeile știau totul. Mai schimbă între ele o privire, o privire ce părea să spună „Ajută-mă și te voi ajuta și eu”. Doreen nu putea fi atât de proastă, încât să nu știe că în câteva zile își va pierde slujba datorită incompetenței crase de care dădea dovadă, așa că de ce să nu ia ce se poate atunci când i se oferă ocazia?

— A, Jason habar nu are cât de mult timp se pierde cu planurile de nuntă. Nu-și face timp nici măcar să arunce o privire asupra frumuseților pe care le-am comandat de la magazine.

Doreen se încruntă și dădu din cap dezamăgită.

— Pun pariu că ai ales vase Waterford din argint, nu-i așa?

Doreen zâmbi încântată.

— Știam că ești o persoană bună. Nu-i așa, Jason scumpule?

— Uite, zise Jason îndepărtând mâinile lui Doreen de pe brațul său. Cred că ar trebui să lămurim niște lucruri, aici și acum Eu nu sunt...

— Of, Doamne, uite cât e ceasul, spuse Amy. Nu crezi că ar fi mai bine să ne apucăm de treabă? Și, Jason, mi-ar face plăcere dacă mi-ai da o mână de ajutor în timp ce pictez. În acest timp îți voi putea povesti despre Amie.

Chipul lui Jason se întunecă.

— Dă-mi o listă cu ce și de cine ai nevoie, iar eu o să mă asigur că vei primi totul.

Spunând acestea, se întoarse și ieși din bibliotecă.

Pentru o clipă, Amy și Doreen se uitară uimite una la alta, apoi Doreen răsuflă ușurată.

— În seara asta? întreabă ea. Mergi cu mine la cumpărături în seara asta?

Amy încuviință, iar pe chipul lui Doreen apăru un zâmbet larg.

Și acesta, se gândi Amy acum, în timp ce sorbea din cafea și mânca briose, fusese începutul unora dintre cele mai extraordinare zile din viața ei. Acum, gândindu-se la acea zi lungă, nu se putea hotărî cine anume se comportase cel mai ciudat: Max, Doreen sau Jason.

Zâmbind, Amy se întinse pe canapea și încercă să-și facă ordine în gânduri. Primul era Max. Putea să înțeleagă de ce se comportase așa când încercase să-l lase cu bunica lui și cu bona, de fapt, amândouă erau niște străine pentru el. Și în plus, din clipa în care l-a născut pe Max, ea și copilul nu s-au despărțit niciodată mai mult de trei ore, așa că a-și petrece, dintr-odată, o zi întreagă unul fără celălalt ar fi fost un lucru groaznic pentru ei.

Dar până la urmă Max îi rănise sentimentele prin felul în care se lipise atât de Jason, cât și de Doreen. Mă bucur că-i plac și alți oameni, își spuse, dar tot simțea o oarecare gelozie.

Totul începuse la depozitul de artă, unde o însoțise Jason ca să cumpere tot ce avea nevoie pentru a-și începe treaba. Ca de obicei, Max începu să umble peste tot și, din obișnuință, Amy îi spusese să se astâmpere, să nu se atingă de lucrurile din depozit pentru ca nu cumva să le spargă, să nu se mai cațere pe nimic și să se dea jos...

— Vorbește? întreabă Jason.

— Doar când vrea, răspunse Amy, trăgându-l pe Max care încerca să se urce pe un șevalet mare din lemn.

— Înțelege fraze complexe?

Amy își dădu părul din ochi și își ridică privirea spre Jason.

— Mă întrebi cumva dacă fiul meu este inteligent?

Era gata să se certe cu el în cazul în care insinua că dacă tatăl lui Max fusese un bețiv s-ar putea ca Max să nu fie atât de inteligent pe cât ar trebui să fie.

— Te întreb despre ce anume poate și ce nu poate să facă un copil de doi ani, și eu... Of, la naiba. Max, vino aici.

Ultimele cuvinte le spusese cu autoritate, iar Amy se enervă constatând că, încă o dată, Max îl ascultă imediat. Chiar și atunci când ridică tonul la fiul ei, acesta nu făcea nimic altceva decât să zâmbească și să continue ceea ce ea tocmai îi spunea să nu facă.

Jason îngenunche astfel încât ajunse cu ochii la înălțimea copilului care acum învățase să meargă.

— Max, ți-ar plăcea să pictezi, așa cum face mama ta?

— Nu îi spune asta! zise Amy. O să picteze tot ce va avea în jur și o să facă o mizerie de...

Se opri deoarece Jason îi aruncă o privire ce părea să-i spună că nu are nevoie de comentariile ei.

Jason îi îndreptă gulerul de la cămășuță, iar în acest timp băiatul păru că stă drept, fără a se clătina pe piciorușe.

— Ți-ar plăcea să pictezi ceva?

Max încuviință din cap, dar făcu acest lucru cu grijă. De obicei nu avea voie să se atingă de vopselele mamei lui.

— Foarte bine, Max bătrâne, cum ți-ar plăcea să pictezi camera în care ai dormit astă-noapte?

Auzindu-l, ochii lui Max se măriră, apoi se întoarse și își ridică privirea spre mama lui.

— Nu te uita la mine. Mi s-a spus să-mi țin gura, zise Amy cu mâinile încrucișate peste piept.

Jason își puse mâna pe obrazul băiatului și îl întoarse cu fața

către el.

— Asta este o treabă între noi doi. De la bărbat la bărbat. Fără femei.

Auzind aceste cuvinte, expresia de pe fața lui Max deveni atât de plină de încântare, încât Amy simți că îi vine să strige. Oare scumpul ei băiețuș să se fi transformat deja într-un bărbat?

— Deci, Max, spuse Jason, vrei să pictezi camera aceea, sau nu?

De astă dată Max nu-și mai ridică privirea spre mama lui, în schimb dădu din cap cu putere.

— Foarte bine, acum, primul lucru pe care trebuie să-l faci e un plan cu ce ai de gând să pictezi, da?

Max dădu din nou din cap, cu o expresie foarte serioasă pe chip.

— Știi ce anume vrei să pictezi?

Max dădu din cap.

Jason așteptă, dar când copilul nu spuse nimic, el se uită la Amy.

— Nu a fost ideea mea, spuse Amy. Tu vei fi cel care îl va spăla la urmă.

Jason își întoarse privirea spre copil și îi zâmbi.

— Spune-mi și mie ce vrei să pictezi.

La asta Max strigă:

— Maimuțe! Și strigă atât de tare încât aproape că-l dărmă pe Jason.

— Bine, zise Jason râzând, maimuțe să fie. Știi să pictezi maimuțe?

Max dădu din cap cu atâta hotărâre încât tot corpul îi tremură.

Jason își puse palmele pe umerii băiatului și-i spuse:

— Acum vreau să mă ascuți, bine?

Când Max îi acordă întreaga sa atenție lui Jason, acesta spuse:

— Vreau să te duci cu această doamnă, numele ei este Doreen, și să alegi tot ceea ce ai nevoie pentru a-ți picta maimuțele. Maimuțe mari, maimuțe mici. O cameră întreagă plină cu maimuțe. Înțelegi?

Max dădu din cap.

— Ai vreo întrebare?

Max dădu din cap că nu.

— Bine. Îmi plac bărbații care înțeleg ceea ce le cer. Acum du-te cu Doreen cât timp eu lucrez cu mama ta. Bine?

Max dădu din nou din cap, apoi Jason se ridică în picioare și se uită la Doreen. Ea întinse mâna către Max, care i-o luă, apoi dispărură împreună pe unul din coridoarele magazinului.

— Nici măcar nu-ți dai seama ce-ai făcut, zise Amy. Nu poți lăsa un copil de doi ani de capul lui într-un magazin. Numai Dumnezeu știe ce-o să cumpere și...

Luând-o pe Amy de braț, Jason o trase în direcția opusă.

— Haide să luăm tot ce-ți trebuie și să ieșim de aici. În ritmul ăsta președintele va sosi aici înainte de a începe să pictăm pereții.

— În cazul ăsta, poate că ar fi trebuit să comanzi totul înainte de venirea mea. I-am trimis o listă lui Mildred, așa că totul ar fi trebuit să fie deja cumpărat.

— Și totul a fost cumpărat, spuse Jason abia șoptit.

Amy se opri din mers.

— Bine, atunci de ce cumpărăm mai multe?

Jason oftă adânc.

— Ai vrut acuarele, așa că Doreen a comandat seturi întregi de cutii.

— Dar am comandat bidoane... Oh, Dumnezeu mare! Câte seturi de acest fel a comandat?

— Nu mai contează, dar să zicem că toți copiii din Kentucky au acum câte un set nou de acuarele.

— Aha, zise Amy zâmbind, dar imediat nu se mai putu abține să nu râdă. Atunci nici nu vreau să întreb ce s-a întâmplat cu proiectoarele pentru tavan.

— Știai că dacă pui dispozitivul proiectorului invers toate lamelele cad?

— Nu, n-am încercat niciodată. De unde știi că așa se întâmplă?

— Pentru că Doreen a cumpărat treisprezece tipuri diferite și nu a putut găsi niciunul care să poată fi folosit pentru tavan.

— Înțeleg, spuse Amy, încercând fără succes să nu izbucnească în râs. Este un lucru bun faptul că te căsătorești cu ea, altfel ai ajunge la faliment în două săptămâni.

— Amy, trebui să vorbesc cu tine despre asta.

— Da? întrebă ea. Sper că nu ai de gând să-mi dai vești proaste, deoarece nu mă mai pot concentra când primesc vești proaste. Și Amie... Au! Asta pentru ce-a fost?

— Îmi pare rău, n-am vrut să te rănesc, zise el eliberându-i brațul. Vrei să mergem să luăm ce ai nevoie ca să putem pleca de aici cât mai repede?

Timp de o oră și jumătate, Amy își concentrează atenția asupra lucrurilor de care avea nevoie pentru marele proiect care o aștepta, dar nu se putu opri să nu se gândească cât de minunat era să ți se spună că banii nu sunt o problemă. La urma urmei era un adevărat lux să poți cumpăra cele mai bune mărci de vopsele, cele mai bune pensule, cele mai bune...

— Costă o grămadă de bani, spuse ea privindu-l pe Jason, dar

acesta nu făcu nimic altceva decât să dea din umeri a nepăsare.

— De ce altceva mai ai nevoie?

Se uita la ceas, arătând clar că era plictisit și că dorea să iasă din magazin.

— Bărbații, zise ea. Asta îl făcu să-și întoarcă privirea spre ea.

— Sau femeile, completă Amy zâmbind inocentă. Am nevoie de cel puțin trei persoane care să mă ajute să pictez.

— S-a și rezolvat.

— Cam repede.

— Poate că ai auzit și tu că am condus o afacere și deseori făceam lucrurile repede.

— Oh? Cred că am auzit ceva. Dar de ce... Oh, nu, spuse ea, fără să mai termine ce avea de gând să zică.

În capătul coridorului îl văzu pe Max îndreptându-se spre casier, urmat îndeaproape de Doreen. Numai că Max arăta ca un tânăr prinț ce își conduce elefantul, în timp ce Doreen era încărcată cu trei coșuri pline de cumpărături și ținea o pensulă în gură. Numai că nu ducea pensula între dinți, ca un om normal. Nu, Doreen ținea pensula în gură, încât nu se mai vedeau din ea decât vreo patruzeci de centimetri.

Doreen trecu pe lângă Jason și Amy, scuipe pensula pe teighea, apoi puse și cele trei coșuri lângă pensulă. Abia după ce făcu toate acestea se întoarse către Amy și îi spuse:

— Copilul tău e ciudat, după care se îndepărtă.

— Max, ce-ai făcut? îl întrebă Amy, dar Max își băgă mâinile în buzunarele din față și își strânse buzele. Amy se gândi că în clipa aceea nu-i semăna.

Dar Jason o recunoscă și începu să râdă.

— Aveți de gând să cumpărați toate astea sau nu? întrebă casierul plictisit.

— Sigur, zise Jason.

— Nu, veni, în același timp, și răspunsul lui Amy.

— Deci, care este răspunsul?

— Le luăm, răspunse Jason, scoțându-și portofelul pentru a-i întinde tânărului o carte de credit American Express.

Dar Amy scotocea prin ceea ce fiul ei alesese și începuse să fie de acord cu afirmația lui Doreen că, dacă nu copilul, atunci cumpărăturile acestuia erau într-adevăr ciudate.

— Max scumpule, ai cumpărat câte un model din fiecare pensulă existentă în magazin? îl întreabă ea pe fiul ei.

Max dădu din cap în semn afirmativ.

— Dar culori? întreabă ea. Cu ce culori ai de gând să-ți pictezi maimuțele? Și cu ce culori vei face jungla? Ai de gând să le pictezi trăind în junglă?

Înainte ca Max să poată răspunde, Doreen reveni cu patru bidoane de vopsea acrilică neagră și o scăriță.

— Nu te uita la mine, zise ea. El a vrut doar negru.

Când îl privi pe Max cum stătea cu mâinile în buzunare.

Cu o expresie îndrăzneată pe chip, Jason râse și mai tare.

— Nu-l mai încuraja, se răsti Amy. Max scumpule, cred că ar trebui să alegi și alte culori în afară de negru, nu crezi?

— Nu, zise Jason. El vrea negru și asta o să-și ia. Acum, hai să mergem. Trebuie să plecăm de aici înainte de a...

— Ajunge președintele, spuseră Amy și Doreen la unison, apoi râseră văzând față încruntată a lui Jason. Cincisprezece minute mai târziu portbagajul Range Rover-ului lui Jason era plin, iar ei erau în drum spre bibliotecă.

Acolo îl întâlni Amy pe Raphael pentru prima oară. Avea înjur de șaptesprezece ani, iar în ochii lui puteai vedea furia întregii lumi, alături de o tăietură de cuțit nevindecată.

Îi aruncă tânărului o privire, apoi îl prinse pe Max de braț și se îndreptă spre ușă, dar Jason îi blocă drumul.

— Nu te uita așa la mine, zise el. El este tot ce am putut face rost într-un timp atât de scurt. Celălalt pictor își aducea propriii asistenți, iar băiatul trebuie să muncească în folosul comunității.

— Trebuie? se miră Amy pe un ton ridicat. Are nevoie? Poate vrei să spui că a fost pedepsit să o facă?

Când Jason ridică din umeri cu vinovăție, Amy îl trase pe Max deoparte.

— Nu poți să mă lași așa, zise Jason. Doar pentru că băiatul pare puțin mai dur...

— Dur? Arată precum unul dintre chipurile de pe afișele pe care scrie „Căutat!”. Cum te-ai putut gândi că-l las pe Max în preajma lui?

— Nu te voi lăsa singură cu el. Voi fi aici în fiecare clipă. Am să port o armă.

— A, da, atunci e totul bine, zise ea sarcastic.

Nu mai spuse nimic deoarece Raphael trecu pe lângă ea și începu să coboare treptele. Când Jason îl apucă pe băiat de mână, acesta îi spuse ceva într-o limbă pe care Amy nu o putu înțelege, apoi, spre surprinderea ei, Jason îi răspunse în aceeași limbă.

— Uite, Amy, i-ai rănit sentimentele și acum vrea să plece. Dar dacă pleacă va trebui să stea câteva luni la închisoare. Vrei să ai asta pe conștiință?

Amy mai avea puțin și începea să plângă, deoarece știa că este înfrântă.

— Nu, bineînțeles că nu.

Spre surprinderea ei, Raphael zâmbi, apoi se întoarse în bibliotecă.

— Nu avea deloc de gând să plece, spuse Amy mai mult în

șoaptă. Doar mă manipula.

Auzind asta Jason începu să râdă, îl ridică pe Max în brațe și îl duse înapoi în bibliotecă.

Și acesta a fost doar începutul, își spuse Amy în gând, în timp ce mânca ultima brișă și privea spre flăcările focului din cămin. După aceea lucrurile deveniseră prea agitate pentru a mai acorda prea multă atenție fiecăruia. O dată ce a început să-și pună desenele pe perete, era prea ocupată ca să-i mai fie frică de Raphael. Toată ziua un grup fete, în haine ridicol de mici, se perindară intrând și ieșind din bibliotecă, în așa fel încât Raphael să le poată vedea. Dar Amy trebui să aprecieze atitudinea băiatului: el continua să fie atent la ceea ce avea de făcut și, nici măcar pentru o clipă, nu se lasă distras de la muncă.

Nu și Amy, deoarece fiul ei părea să se fi transformat într-o persoană pe care ea n-o recunoștea. El intră în camera despre care Jason îi spusese că era a lui, urmat de Doreen cu mâinile pline de pachete cu pensule și închise ușa.

Amy nu îl văzuse toată ziua. Se temuse ca nu cumva fiul ei să sufere vreo traumă psihică în cazul în care ar fi stat despărțit de mama lui mai mult de trei ore, dar acum Amy se gândea dacă nu cumva băiețelul ei va dori să stea departe de ea pentru toată viața.

— Nu fi geloasă, spusese Jason din spatele ei. Probabil că Max recunoaște că Doreen are același nivel de inteligență ca și el.

— Nu sunt geloasă! se răsti ea. Și nu mai spune lucruri urâte despre femeia pe care o iubești.

Apoi, ca să o enerveze și mai mult, Jason nu a mai făcut afirmații critice la adresa lui Doreen, în schimb spuse în așa fel încât Amy să-l poată auzi:

— Sunt alte lucruri ce ar trebui să-i fie recomandate lui Doreen.

Atunci, Doreen intră în anticameră și toți bărbații ce se aflau în bibliotecă se opriră pentru a privi în urma ei.

— Dispari! spuse Amy, apoi își ridică bărbia și se îndepărtă, în timp ce Jason chicotea în spatele ei.

Dar Max nu părea să ducă dorul mamei sale. De fapt nu se văzuseră deloc toată ziua, deoarece Max o folosea pe Doreen în calitate de emisar personal.

— Vrea să știe ce mănâncă maimuțele, spuse Doreen când făcuse primul drum în afara Tărâmului Ascuns, cum îl numise Amy imediat, după ce Max îi spusese lui Doreen să nu permită nimănui, nici chiar mamei lui, să intre în cameră.

— De unde să știu eu? o întrebă Amy peste umăr. Eu nu sunt decât mama lui.

— Ierburi, spuse Jason. Frunze de copaci.

Doreen intră înapoi în cameră, dar reveni aproape imediat.

— Vrea poze cu ceea ce mănâncă maimuțele.

Amy deschise gura să spună ceva, dar Jason i-o luă înainte:

— Lasă-mă pe mine, apoi se duse în camera unde erau stivuite cărțile și se întoarse cu câteva în care scria despre maimuțe și mediul în care trăiesc ele. Una din cărți era a unui japonez.

Doreen luă cărțile și se duse în cameră, dar reveni imediat, ținând în mână o carte.

— Spune că vrea mai multe cărți ca asta. Habar n-am de ce, că mie mi se pare că seamănă cu toate celelalte.

— Artă japoneză, spuse Jason în timp ce dispăru din nou în camera cu cărți, întorcându-se cu brațele pline.

În timp ce Doreen le luă, spuse:

— E un copil ciudat.

La ora patru, Mildred apăru aducând trei coșuri pline cu mâncare și îi spuse lui Amy că a venit să o ia de la bibliotecă

pentru a lua masa de prânz împreună.

— Prânzul a fost acum câteva ore, spuse Amy în timp ce studia culorile de pe fața unui cal pe care încerca să-l picteze.

— Și ai mâncat ceva? întrebă Mildred.

Amy nu-i răspunse, așa că Mildred o luă de braț și o trase spre ușa de la intrare.

— Dar eu...

— Ei sunt bărbați. Nu vor continua să lucreze dacă au mâncare în apropiere, așa că avem la dispoziție treizeci și șapte de minute, doar pentru noi.

— Dar Max...

— Din câte văd eu pare să o placă pe Doreen.

Amy se strâmbă.

— Cât timp ne-ai urmărit?

Mildred nu-i răspunse până ce nu intrară și luară loc într-o cafenea situată vizavi, până ce nu li se aduse mâncarea comandată și băuturile cerute.

— Eu eram acolo doar de câteva minute, dar Lisa Holding a fost mai devreme în bibliotecă să caute o carte despre psihologie anormală... De fapt, este logodită cu băiatul bancherului, dar e îndrăgostită de Raphael, așa că s-a dus să-l vadă... Ea i-a spus unei verișoare, care i-a spus stilistului meu, care mi-a spus că...

— Ți-a spus tot ce se întâmplă, continuă Amy în locul ei.

— Bineînțeles. Toți murim de curiozitate să știm ce se întâmplă între tine și Jason.

— Nu se întâmplă nimic, chiar nimic. Toți bărbații de acolo sunt atât de aprinși după Doreen, încât își întrerup munca ori de câte ori ea intră în cameră... Amy se opri pentru o clipă să respire.

— Gelozie, spuse Mildred dând din cap cu convingere. Cunosc sentimentul.

— Nu sunt geloasă. N-ați vrea să încetați cu toții să mai faceți această afirmație?

— Jason ți-a spus că ești geloasă?

Amy luă o gură de Cola și o înghiți cu sete, refuzând să-i răspundă.

— Când Billy era mic, niciodată nu a stat fără mine până la vârsta de un an, apoi, într-o după-amiază, l-am lăsat cu sora mea și în noaptea aceea Billy nu m-a lăsat nici măcar să-l pun în pat.

Amy nu-i răspunse, așa că Mildred continuă:

— Deci, cum te înțelegi cu Jason? Te-a cerut în căsătorie?

Amy nu spuse nimic, ci își coborî privirea spre sandwichul așezat în fața ei.

— Știu că pentru tine este un joc, dar nu vreau să fac aceeași greșeală ca cea pe care am făcut-o ultima dată.

— Vrei să-mi vorbești? o întreabă Mildred încet. Sunt o ascultătoare foarte bună.

— Vreau să încep să-l cunosc pe Jason. Să petrec mai mult timp cu el. Am făcut o mare greșeală când m-am măritat prima oară și nu vreau să o repet.

Își ridică privirea spre Mildred cu ochi rugători. Voia să stea de vorba cu cineva, dar se temea pentru că această femeie fusese de fapt mama lui Billy.

— Nu vreau să mă gândesc la cum ar fi fost viața mea dacă încă mai eram căsătorită cu Billy. Și unul dintre puținele lucruri pe care le știu despre Jason este acela că știe să mintă foarte bine. M-a mințit că este homosexual, nu mi-a spus de ce avea nevoie să se mute la mine și m-a mințit spunând că are nevoie de o casă. De fapt, tot ceea ce am știut despre el a fost o minciună.

Oftă.

— Și acum aflu că m-a căutat timp de doi ani, dar ce anume

știe el despre mine, despre fiul meu? Și ce fel de om este cu adevărat? Era oare în stare să guste o astfel de glumă, ca atunci când o plănuia el?

Mildred îi zâmbi lui Amy și spuse:

— La câți bani are Jason, cui îi pasă ce fel de simț al umorului are?

— Mie. Mie îmi pasă și nepotului tău îi pasă.

— Ești o femeie greu de mulțumit.

— Nu, vreau doar să o fac bine de data asta. De data asta vreau să mă gândesc bine dacă un bărbat ar fi un bun tată pentru fiul meu. Nu vreau ca Max să se atașeze de un bărbat care apoi să-l părăsească când ne va fi mai greu.

— Sau să considere că nu mai are nevoie de voi și să plece, spuse Mildred în șoaptă.

— Exact.

Mildred zâmbi.

— Te-ai maturizat, nu-i așa?

— Poate. Cred că în ultimii doi ani am reușit să mă cunosc pe mine însămi și să știu de ce anume sunt capabilă. Pot să am grijă de mine și de fiul meu, dacă trebuie să o fac. De fapt, sunt în stare să fac ca viața noastră, a mea și a lui, să fie frumoasă. Sunt mândră și fericită să aflu asta.

Mildred își puse mâna peste cea a lui Amy.

— Mă bucur să aud că nu umbli după un bărbat pentru banii lui. Deci, povestește-mi totul despre Jason și Doreen. Absolut tot.

Era aproape ora șase când Amy se întoarse la bibliotecă, pentru a da piept cu un Jason furios.

— Ai de gând să ieși în fiecare zi o pauză de două ore pentru masa de prânz? o întrebă el.

— Dacă simt că este cazul, spuse Amy făcându-i cu ochiul.

— A vorbit la telefon cu iubitul ei logodnic, spuse Mildred. O iubire ca a lor are nevoie de o discuție mai lungă. Cred că s-ar putea să vină săptămâna viitoare, ca să o vadă.

Cutele de pe fruntea lui Jason se adânciră.

— Pe viitor, te rog să-ți vezi de viața ta personală în timpul tău liber. Acum putem să ne reluăm munca?

Amy se uită la soacra ei și nu se putu hotărî dacă este mulțumită de comentariul acesteia sau exasperată.

Mildred nu simți niciun fel de îndoială cu privire la situația creată.

— Nu-ți face griji, spuse ea, o să-mi mulțumești mai târziu.

Apoi se răsuci pe călcâie și părăsi biblioteca.

Așa că Amy se apucă din nou de muncă; a muncit chiar și după ce Charles a apărut cu cina.

— Îi datorez totul fiului tău, pentru că știe ce înseamnă o delicatesă, zise el peste umărul ei.

Amy își plimbă privirea înjur și îi văzu pe toți mâncând. În mijloc, instalat confortabil, se afla Max cu o farfurie plină în față. Mama lui nu-i aruncă decât o privire.

La ora nouă, Amy hotărî că Max trebuie să meargă la culcare, chiar dacă voia sau nu, și atunci își dădu seama că ușa de la Camera Abernathy fusese încuiată ca să nu intre nici ea și nici altcineva. Enervată, Amy bătut la ușă și Doreen îi răspunse.

— Este timpul să-l duc acasă și să-l bag în pat să doarmă, spuse Amy. Este prea târziu ca să-l mai las să stea treaz.

— Bine, o să-l întreb, spuse Doreen. Apoi o enervă și mai mult pe Amy când îi închise ușa în față.

După câteva secunde, Max ieși frecându-și ochișorii somnoroși și Amy se simți vinovată că îi dăduse voie să stea treaz atât de târziu. Afară, îl așează în mașina pe care Mildred o

închiriasse pentru ea și conduse spre casă.

Atunci au început problemele, deoarece Max nu voia să doarmă. De obicei era un copil ascultător, dar în seara asta se transformase într-un drăcușor. Țipa cât îl țineau plămânii, și își încorda atât de tare brațele și picioarele, încât Amy nu putu să-l bage în pat.

La unsprezece copilul încă se lupta și Amy nu își putu imagina ce anume se întâmplă cu el, ce anume nu era în regulă, iar Max nu făcea decât să strige „Nu“.

— Îl sun pe Jason, strigă Mildred peste țipetele lui Max, în timp ce ridică telefonul.

— La ce ar folosi? strigă Amy la rândul ei. Te rog, Max, spune-i mamei ce e cu tine, îl rugă ea pentru a mia oară, dar Max continua doar să țipe și să plângă, roșu la față și cu nasul înfundat.

— Orice, orice, zise Amy în timp ce Mildred forma numărul de telefon.

Jason sosi în câteva minute și după felul în care arăta se părea că încă muncea. Nu făcuse duș și hainele îi erau pline de vopsea.

Dar prezența lui Jason nu avu niciun efect asupra lui Max.

— Săracul de el, spuse Jason încercând să-l ia din brațele lui Amy, care era frântă de oboseală.

Dar Max nu voia nici la el.

— Am o idee, spuse Jason în cele din urmă. Hai să-l ducem acasă.

— Acasă? întrebă Amy. Adică să luăm avionul la ora asta din noapte?

— Nu, mă refer la adevărata lui casă.

Jason nu-i dădu timp lui Amy să mai zică ceva. Îl luă pe Max din brațele ei în timp ce băiatul se lupta cu el și ieși cu el afară, apoi îl așeză în mașină. Copilul era deja prea obosit pentru a se mai

zbate, dar continua să plângă.

Amy se urcă și ea în mașină și rămase uimită în timp ce Jason conducea mașina prin oraș spre... La început nu-și putu crede ochilor. Jason conduse mașina pe drumul ce ducea spre casa abandonată care fusese a ei și a lui Billy. Când plecase, știuse că proprietatea avea să revină în posesia lui Mildred, deoarece aceasta semnase ipoteca în calitate de coproprietară și de aceea Amy nu-și făcuse griji cu privire la casă. Ea credea că Mildred o vânduse, probabil pentru materiale de construcție, căci pentru altceva nici nu mai era bună.

Dar acum casa era în fața ei, complet renovată. Era cum trebuia să fie, mai frumoasă decât și-ar fi putut imagina Amy. Era clar că Jason o transformase în casa lui.

Înăuntru nu prea avu timp să privească în jur, în timp ce Jason îl căra pe obositul, dar încă smiorcăitul Max, prin foaierul pavat cu marmură ce ducea spre sufragerie, apoi de-a lungul coridorului până în camera ce odată fusese camera de copil al lui Max. Fusese păstrată neschimbată, exact cum arătase în urmă cu doi ani; totul era curat și la locul lui, ca și cum copilul care o folosisese avea să se întoarcă în orice clipă.

Toate acestea, gândi Amy, te făceau să te înflori.

Jason îl puse pe Max în pătuț. Copilul se uită în jur doar pentru o clipă, apoi se liniști și, în cele din urmă, se întinse să doarmă.

— Nu se poate să-și aducă aminte de locul acesta, spuse Amy. Era doar un bebeluș când am plecat.

— Nimeni nu uită ceea ce iubește, iar el a iubit casa aceasta, spuse Jason.

Și pe tine te-a iubit, ar fi vrut Amy să-i spună, dar nu o făcu.

Pentru o clipă Jason tăcu, de parcă s-ar fi așteptat ca Amy să

spună ceva, dar aceasta nu scoase o vorbă.

— Știi unde este camera ta, spuse el, apoi se îndreptă spre ceea ce Amy știa că era camera în care el locuise pe vremea când casa era a ei.

Rămasă singură, intră în camera ce cândva fusese dormitorul ei. Era departe de felul în care arăta pe vremea când ea locuise în această casă și știa că numai un decorator profesionist ar fi putut face camera să fie atât de frumoasă. Erau acolo chiar și flori proaspete, era minunat. Obosită după cât se luptase cu Max, nu făcu nimic altceva decât să se ducă la baie, apoi se trânti în pat.

Acum era dimineață, Max încă dormea, și își spuse în gând că și Jason doarme încă, în dormitorul lui.

Am uitat de mobila lui Doreen, își spuse ea terminându-și ceaiul, apoi se ridică și se întinse ca pentru a-și dezmoți oasele. Trebuia să se îmbrace pentru a se duce la muncă. Picturile murale trebuiau să fie gata înainte de vizita președintelui, se gândi ea zâmbind.

Intrând în dormitor, nu fu deloc surprinsă să găsească, în șifonier, haine curate exact pe mărimea ei. Și când Max se trezi, nu fii surprinsă să descopere că Jason plecase deja de acasă.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

La naiba cu totul, zise Jason dând cu pumnul în volanul mașinii. Oare din ce își închipuia Amy că este el făcut? Noaptea trecută nu dormise nici zece minute gândindu-se că ea se afla în camera alăturată. Dar se pare că prezența lui nu o deranjase, căci ea dormea adânc. În liniște, astfel încât să nu o deranjeze, bineînțeles, el se dusesse de patru ori în timpul nopții pentru a-i verifica, pe ea și pe Max.

Acum era în drum spre bibliotecă, deși încă nu se luminase de ziuă, și se gândea la zilele de muncă alături de ea. Se mai gândea și la momentele în care dorise să-i spună că nu este logodit, că încă o iubea, dar ea îl întrerupsese. Pentru numele lui Dumnezeu, de ce oare nu se străduise mai mult să-i explice cum stau lucrurile?

Ar fi mai bine să se potolească, altminteri avea să înnebunească. Uneori se părea că de când o cunoscuse pe Amy, regretase mereu tot ceea ce făcuse. Deja regreta că angajase un tânăr delincvent pentru a ajuta la vopsirea bibliotecii. Când i-l prezentase lui Amy, Jason îi simțise teama, și imediat regretase ceea ce făcuse. Dar după aceea Raphael a păcălit-o și...

— Of, la naiba cu asta! își spuse el în timp ce intra cu mașina în parcare a bibliotecii.

Poate că ar trebui să facă ceea ce l-a sfătuit fratele său și să uite de Amy. Poate că ar trebui să-și găsească pe altcineva, o femeie care să-i răspundă cu aceeași dragoste. O femeie care să prefere mai degrabă să stea cu el, decât să fugă de el.

Când Jason intră în bibliotecă nu mai scrâșnea din dinți și luase hotărârea de a sta departe de Amy și de fiul ei. Poate că ar fi mai bine să se ducă în Bahamas pentru o vreme. S-ar putea întoarce la timp pentru deschiderea bibliotecii și...

Nu, își spuse el, avea să rămână aici și să lupte ca un bărbat. Poate că ceea ce spunea toată lumea era adevărat, că nu o cunoaște deloc pe Amy. Cu siguranță nu mai semăna cu femeia pe care el o cunoscuse cu ceva timp în urmă. Acum doi ani era slabă și arăta obosită, avea un aer de neputință care îl atrăsese. Dar această nouă Amy era complet diferită. Era plină de încredere în sine. Ieri știuse foarte clar ce anume îi trebuia pentru a realiza picturile murale, de cine are nevoie și ce anume avea de făcut.

— Poate că Mildred are dreptate și mă simt atras numai de persoanele neajutorate, murmură Jason. Sunt sigur că după ce voi petrece șase săptămâni alături de ea, îmi voi da seama că nu am cunoscut-o niciodată și că femeia care am crezut eu că era nu este decât o fantezie.

Zâmbi. Începuse să se simtă mai bine. Da, asta era. Înainte petrecuse doar câteva zile cu ea și cu Max și, bineînțeles, îi plăcuse. Cum subliniase și David, aveau nevoie de consolidare, aidoma uneia dintre micile companii pe care Jason obișnuia să le cumpere, apoi să le reorganizeze și să le vândă pe o grămadă de bani. Amy și Max erau la fel ca Abernathy. Iar omul din el, cel căruia îi plăcea să se ocupe de tot felul de afaceri, dorea să pună lucrurile în ordine și să facă ceva cu ele.

Acum că rezolvase asta, se simți mult mai bine. Dar apoi se uită la ceas și se întrebă când naiba avea să vină și Amy, deoarece – la dracu’! – îi era deja dor de ea.

Nu, își spuse el. Disciplină! Asta era tot ce avea nevoie. Trebuia să conducă lucrurile cu o mână de fier. Nu avea de gând să se facă, din nou, de râs din cauza lui Amy. Nu avea de gând să o urmărească, să o mintă, să o păcălească sau să o facă, prin diferite mijloace, să-l placă. În schimb, avea de gând să se ocupe doar de afacere, și cu asta basta.

Așa este bine, își spuse el, după care se uită din nou la ceas. Ce naiba făcea?

Când auzi mașina ei intrând în parcare, zâmbi, apoi se duse în birou. Nu avea de gând să o facă să creadă că o aștepta.

— Doreen, scumpo, zise Amy în timp ce îi întindea lui Max jumătate din sandvișul ei, aseară am uitat complet de mobilierul pentru tine.

— Da, știu, spuse ea, coborându-și privirea spre sandvișul lui Amy de parcă ar fi fost ceva la fel de atrăgător ca și alegerea hârtiei. Nu credeam că s-ar putea întâmplă așa ceva.

— De ce nu, iepurașule scump? întrebă Jason.

Atât Amy cât și Doreen se uitară la el cu ochii mari de uimire.

— Începi deja să-ți pierzi încrederea în mine? o întrebă Jason. Chiar înainte de a ne fi căsătorit?

Amândouă femeile se uitau fix la el, cu gurile căscate.

— Scumpo, mă gândeam că, deoarece nu am destul timp... Jason își trecu sandvișul în cealaltă mână și deschise un ziar pe care îl pusese cineva pe masă. La urma urmei, se aflau într-o bibliotecă. Ce zici de asta? întrebă el în timp ce arăta spre o poză cu o casă mare, o fermă, cu o verandă ce se întindea pe toată partea din față a casei.

Avea două etaje cu o mansardă ce acoperea un nivel întreg cu trei ferestre pe fronton, în față. Chiar și în poza alb-negru ștearsă, îngălbenită, casa arăta minunată și liniștită la umbra uriașilor copaci de pe părțile laterale și din spatele clădirii.

— Îți place? întrebă Jason în timp ce se pregăti să ia din nou o gură din sandviș.

— Mie? întrebă Doreen.

— Bineînțeles. Tu ești cea cu care mă căsătoresc, nu-i așa? Doar dacă nu cumva te-ai răzgândit. Apoi îi făcu cu ochiul lui Amy,

care încă nu închisese gura. Ți place casă, sau nu?

— Este frumoasă, șopti Doreen, cu ochii la fel de mari ca fursecurile gigantice pe care Charles le pusese pe un platou de porțelan.

— Este prea mică? Sau prea mare? Poate că ți-ar plăcea ceva mai modern.

Doreen se uită la Amy de parcă ar fi așteptat părerea acesteia sau un sfat.

Amy tuși pentru a-și drege glasul.

— Dacă acea casă este în stare bună, valoarea ei va fi mai mare decât cea pe care o are una nouă, spuse Amy încet.

— Deci, cum rămâne, iubire? întrebă Jason.

Fu rândul lui Doreen să înghită greu.

— Eu... Uf... Eu, ăă, uf... Deodată clipi repede, ca și cum luase o hotărâre. O iau, spuse ea entuziasmată.

În clipa următoare, Jason își luă celularul și formă numărul agentului imobiliar. Amy și Doreen ascultau în liniște, în timp ce Jason comunica bărbatului că dorește să cumpere casa a cărei fotografie fusese publicată în ziarul de azi. Jason tăcu, ascultând spusele persoanei cu care vorbea, apoi vorbi din nou:

— Nu, nu am timp să o vizitez. Nu, nu-mi pasă care este prețul. Ocupați-vă dumneavoastră de toate aceste lucruri, mie nu trebuie decât să-mi aduceți hârtiile și eu vă voi da cecul. Tăcu din nou, ascultând răspunsurile interlocutorului său. Mulțumesc, spuse Jason, apoi închise telefonul.

— Nu poți cumpăra așa o casă, spuse Amy.

— Bineînțeles că pot. Tocmai am făcut-o. Acum, putem trece la treabă? Ce culoare trebuie să fie șeile?

— Roșu închis, răspunsese Amy, gândindu-se că nu are nici cea mai vagă idee de ce anume era atât de necăjită, dar știa că așa

se simțea.

Douăzeci de minute mai târziu își făcu apariția un bărbat, drăguț și atrăgător, cu actele pentru casă, spunând că trebuie să facă o verificare a vechiului proprietar și că acest lucru va mai dura un timp.

— Locuiește cineva în casă, acum? întrebă Jason.

— Nu...

— Cât timp a fost în posesia foștilor proprietari?

— Patru ani. El a fost transferat în California și...

— Atunci sunt sigur că e totul în ordine. Jason luă un stilou și o coală de hârtie, scrise pe ea un număr de telefon, apoi întinse foaia agentului. În regulă, ce părere ai despre o vânzare ca aceasta și să uităm de alte verificări?

— Lăsați-mă numai o clipă să dau un telefon, spuse agentul și după cinci minute reveni. V-ați ales cu o casă, zise el în timp ce scotea din buzunar un set de chei. Cred că în cazul acesta aveți nevoie de astea.

Jason îi dădu cheile lui Doreen.

— Acum, ce altceva îți mai trebuie?

În timp ce luă cheile și le vârî în sân, Doreen arăta ca și cum era pe punctul de a leșina.

Desigur, în tot acest timp nimeni nu a muncit. Până și Amy zâmbi.

În cele din urmă am făcut ceva care să-i facă plăcere, se gândi Jason, chiar dacă acest lucru m-a costat o sumă cu șase cifre. Și dacă Amy îi dăruise un zâmbet pentru faptul că-i făcuse un astfel de cadou lui Doreen, atunci Jason își spuse că avea de gând să-i cumpere secretarei întregul stat Kentucky.

— Îl urăsc! îi spuse Amy soacrei ei.

— Liniștește-te și spune-mi încă o dată ce-a făcut.

Se aflau în librărie, era târziu și Max adormise pe un pat mic pe care Jason îl cumpărase special pentru el și îl pregătise astfel încât să poată dormi în el în timp ce mama lui muncea noaptea. Amy, în timp ce vorbea, șlefua cu nisip conturul grosolan al unei fresce care reprezenta un elefant drapat în aur.

Amy respiră adânc.

— Am stat aici împreună o săptămână întreagă, am locuit în aceeași casă, am lucrat împreună toată ziua, dar cu toate astea nu mi acordă niciun pic de atenție. De niciun fel.

— Sunt sigură că încearcă să ia lucrurile mai încet. Poate că el...

— Nu, scânci Amy. Bărbatul ăsta nu mă place. Dacă ai ști ce-am făcut în aceste zile...

— Spune-mi tot. Mildred se uită în jur după nepotul ei și are teribilul sentiment că acesta este treaz. Vreau să știu tot ce ți-a spus Jason.

— Tocmai asta e. Niciodată nu spune, nu face ceva.

— Elefantul ăla trebuie să fie roșu?

— Acum uite ce-am făcut din cauza lui.

Amy luă o cârpă și începu să șteargă, dar nu rezolvă nimic, așa că se apucă să dea cu vopsea gri peste cea roșie. Avea să fie un elefant mai închis la culoare. Trase adânc aer în piept, încercând astfel să se liniștească.

— Credeam că dorește... Ei bine, că dorește... În fine, că este... Tu ai spus...

— Că era îndrăgostit de tine și că voia să te ceară în căsătorie, zise Mildred cu calm. Era. Este. Pun pariu pe orice.

Amy râse.

— Bine, deci sunt eu prea sensibilă. Doar că, ei bine, este un bărbat care arată bine, și eu... Se uită la Max care ținea ochii

suspect de strânși. Știi negligeul acela de culoare roșie care era în vitrină la magazinul Chambers?

— Acela scurt, cu dantelă?

— Da. L-am cumpărat, apoi am făcut în așa fel ca Jason să mă vadă îmbrăcată cu el. Am încercat să-l fac să se simtă încurcat, dar puteam să port și vechiul meu halat de baie că tot nu cred că ar fi observat.

— Ce-a făcut? întrebă Mildred ridicându-și o sprânceană.

— Nimic. A băut puțin lapte, apoi mi-a spus noapte bună și s-a dus la culcare. N-a făcut nimic altceva decât să-mi arunce o privire. Dar nici nu trebuie să mă mir, eu nu sunt Doreen. Ea are forme care...

— ... cam în trei ani se vor transforma în grăsime, spuse Mildred, fluturându-și mâna în semn că formele lui Doreen nu au nicio importanță.

— Nu vorbi așa despre Doreen, izbucni Amy. Îmi place de ea. Iar Max o adoră.

Din nou Mildred privi spre băiat, se gândi că genele acestuia se mișcaseră și avu impresia că îi apăruse o cută între sprâncene.

— Spune-mi ce anume pictează nepotul meu în camera aia?

Amy își dădu ochii peste cap.

— Nu am nici cea mai vagă idee cu privire la ceea ce este acolo, pentru că nu mă lasă să văd. Strict secret. Secret până și față de propria-i mamă! Și nu vrea să doarmă acasă, chiar dacă stă Doreen cu el, de teamă că dacă sunt singură în bibliotecă voi da târcoale și prin camera lui.

— Și ai face-o?

— Bineînțeles, spuse Amy. Eu l-am născut, așa că nu înțeleg de ce nu aș avea dreptul să văd ce anume pictează. Nu poate fi mai rău decât ce am văzut în scutecul lui după ce a mâncat abacul. Și,

nu, nu mă întreba.

Mildred râse, mai ales când văzu cuta dispărând de pe fruntea lui Max și buzele curbându-i-se într-un zâmbet ușor. Era clar că băiețelul își cunoștea mama.

— Deci, ce ai de gând să faci în legătură cu Jason?

— Nimic. Când totul se termină, eu și Max ne ducem acasă la...

— La ce? întrebă Mildred.

— Nu spune, zise Amy în șoaptă. Ne ducem acasă la nimic, și nimeni nu știe asta mai bine ca mine.

— Atunci rămâi aici, spuse Mildred pe un ton în care se simțea o rugă din adâncul inimii.

— Și să-l văd pe Jason zi de zi?

— Să mă vezi pe mine cu nepotul meu! îi spuse Mildred printre dinți.

— Mai încet, o să-l trezești pe Max.

— Nu te gândești că despărțindu-l de singura rudă, în afară de mama lui, îl faci să sufere? Amy, te rog dă-mi cutia cu vopsea verde, te rog, și hai să vorbim despre altceva. De data asta nu fug, doar mă duc acasă.

Dar în acea clipă, un apartament în New York nu părea deloc să fie acasă. Cu fiecare zi petrecută în Abernathy, îi reveneau în minte lucruri despre micul oraș, lucruri care îi fuseseră dragi întotdeauna. La prânz îl făcu pe Max să renunțe la muncă, plecară în plimbare prin oraș cu căruțul și găsiră un loc la umbra unui mare stejar, la marginea orașului, unde se așezară pentru a-și mânca sandvișurile. Și în timp ce se plimbau, oamenii din oraș îi strigau și se interesau cum merg lucrurile la bibliotecă și îl tachinau pe Max pe seama camerei lui secrete.

Cuvântul „acasă” începu să capete un nou înțeles.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Nu a mai stat de vorbă cu Mildred pentru un timp, deoarece în următoarele zece zile a fost atât de ocupată, încât nu a mai avut timp să se gândească la altceva. Dormea înjur de patru ore pe noapte, era mulțumită că are posibilitatea să doarmă și atât, și, treptat-treptat, într-un fel sau altul, Doreen avusese grijă de Max în timpul zilei. Amy nu știa dacă să fie recunoscătoare sau să se întristeze de faptul că o altă persoană avea grijă, atât de bine, ca fiul ei să fie îmbrăcat și îmbrăcat. Nu avusese timp nici măcar să se așeze lângă Max și să-l asculte ce anume avea de povestit și ce părere avea despre faptul că petrecea atât de mult timp fără mama lui.

Într-un fel, Amy nu era sigură când, sau mai bine zis cum, Doreen se mutase la Salma. De ce nu? se gândi Amy. Ea și Jason nu aveau o relație intimă.

La numai două zile de când Amy se afla în oraș, Cherry Parker născu o fetiță, iar în ultimele două săptămâni își organizase treburile casei astfel încât micuța se trezea o singură dată în timpul nopții pentru a fi hrănită – lucru de care se ocupa David –, iar ea îl ajuta pe Jason să aleagă tot ceea ce era necesar pentru a face pregătirile necesare pentru inaugurarea bibliotecii din Abernathy.

— Te iubesc, i-a spus Jason în clipa în care Cherry îi fluturase prin fața ochilor lista cu lucrurile care fuseseră deja făcute și unde anume.

— Hmm! spusese Cherry, dar toată lumea își dădu seama că acel compliment îi făcuse plăcere. Purta un costum alb Chanel, dar peste piept avea înfășurată o eșarfă mare care fusese făcută în Africa, iar înăuntrul acesteia dormea liniștită fiica ei.

După ce Cherry se întoarsese la muncă, Doreen se mută în casă cu Amy, Jason și Max și începu să aibă grijă de băiețel. Amy depășise sentimentul de gelozie, simțind în schimb recunoștință. În fiecare dimineață Doreen avea grijă ca Max să mănânce orice pregătea Charles special pentru băiețel. Și, în fiecare dimineață, Max își scotea cheile din buzunar și deschidea, cu un aer ceremonios, ușa de la Camera Abernathy, apoi dispărea înăuntru pentru o zi întreagă.

Amy a fost chiar un pic invidioasă într-una din zile, când Charles venise la bibliotecă și Max îl invitase pe bucătar în camera „secretă”. Treizeci de minute mai târziu, Charles ieși din cameră cu ochii mari de uimire, dar nu scoase nicio vorbă, de parcă ar fi avut buzele sigilate.

— Tatăl băiatului a fost și el tot pictor?

— Nu știu, spuse Amy. De ce?

— Băiatul are talent cu carul și tocmai mă întrebam de unde l-a moștenit. Pot să fiu și eu de față când președintele va vedea acea cameră?

— Ai uitat că tu te ocupi de aprovizionarea pentru masa dată în cinstea lui? strigă Jason de pe schela pe care stătea întins pe spate și vopsea tavanul.

— Așa este, zise Charles, apoi se aplecă spre Amy și îi șopti: De când e așa prost dispus?

— Din 1972, zise ea fără nicio clipă de ezitare.

Dând din cap, Charles plecă din bibliotecă.

Trecuseră deja trei săptămâni, când Amy începu să înțeleagă ce anume se întâmplă între ea și Jason. Îi trebuise atât de mult timp pentru a trece peste faptul că el nu o lua în seamă și, fiind atât de ocupată, nu avusese timp să se uite în jur sau să asculte la ceea ce se discuta.

În cea de a treia săptămână totul devenise rutină și ea începu să-și dea seama de niște lucruri. Nu era singura care se schimbase. Și Jason se schimbase. De-a lungul zilelor ce trecuseră, își dăduse seama că nu mai avea ce să-i reproșeze.

Prima oară când a simțit acest lucru nu i-a acordat prea mare atenție. Un băiețel, în vârstă de aproape opt ani, se furișase în bibliotecă și, în liniște, îi dăduse lui Jason un bilet. Jason făcuse câteva înseninări pe acea bucată de hârtie, îi spusese câteva cuvinte băiatului, apoi acesta părăsise biblioteca cu un zâmbet satisfăcut.

În ziua următoare se întâmplă același lucru, și la fel și în zilele ce urmară. De fiecare dată venea un alt copil, uneori veneau câte doi copii, alteori veneau chiar și trei copii și îl întrerupeau pe Jason din muncă.

Într-o după-amiază, un băiat înalt, având în jur de șaisprezece ani, împinse o foaie sub nasul lui Jason și așteptă în picioare cu o expresie vinovată. Jason aruncă pensula, apoi intră în birou împreună cu băiatul și stătură acolo mai mult de o oră.

Dacă nu ar fi fost ocupată până peste cap, Amy ar fi fost foarte curioasă să afle ce anume se întâmplă, dar avea prea mult de lucru pentru a se mai gândi la altceva decât la picturile ei.

Apoi se mai întâmplase ceva. Era după ce schițele fuseseră desenate pe pereți și tot ce avea de făcut era să le acopere cu acuarele. Asta însemna zile de muncă continuă, își spunea în timp ce stătea cu Doreen și Max mâncând paste, salata și prăjiturile pregătite de Charles pentru masa de prânz, când intrară două fete ducând în mână niște hârtii pe care i le înmânară lui Jason.

- Ce tot face? întrebă Amy.
- Lecții pentru acasă, zise Doreen.
- Cum adică lecții pentru acasă?

Doreen termină de mestecat.

— El e domnul „Lecții pentru acasă”. Îi ajută pe copii cu temele pentru acasă pe care le primesc de la școală.

— Doreen, ajută-mă! Dacă vrei să mă faci să te implor pentru fiecare informație...

— Cred că a început mai mult în glumă. La magazinul de animale. Ba nu, la frizerie. Da, acolo. Într-o sâmbătă, bărbații nu aveau nimic de făcut, așa că au început să se plângă de faptul că nu înțeleg deloc temele pe care copiii lor le au de făcut acasă și, atunci, cineva a spus că dacă Jason vrea cu adevărat să ajute orașul Abernathy, ar trebui să facă în așa fel încât să îi ajute pe copii.

— Și? întrebă Amy, mijindu-și ochii. Cum ar putea Jason să-i ajute pe copii?

— Nu știu, dar consiliul educațional spune despre copiii noștri că sunt acum cu mult mai isteți.

Amy voia să pună mai multe întrebări, deoarece nu înțelesese nimic din ce spusese Doreen, dar avea sentimentul că nu o să afle nimic mai mult din această conversație. Amy se întoarce spre fiul ei.

— Deci, tu ce faci acolo, înăuntru? Pot să văd și eu ce anume pictezi?

Max avea gura plină cu mâncare, dar, cu toate astea, îi dăruie un zâmbet și scutură din cap în semn că nu.

— Te rog, zise Amy. Nu mă lași nici măcar să arunc o privire?

Aproape chicotind, Max continuă să dea din cap că nu. Asta era o conversație aproape zilnică, iar Amy începuse să recurgă la tot felul de tertipuri și promisiuni pentru a încerca să-l determine pe Max să o lase să intre în acea cameră. Dar băiatul nu a cedat niciodată.

A doua zi, când David venise la bibliotecă pentru a vedea progresele realizate, Amy făcu în așa fel încât să se retragă cu David într-un colț.

— Care este treaba cu domnul Lecții pentru acasă, despre care am auzit?

— Nu ți-a spus Mildred? o întrebă David. Credeam că ți-a spus totul, chiar și ceva în plus.

— De fapt, încep să cred că, până acum, nimeni nu mi-a spus nimic.

— Cunoscut foarte bine acest sentiment. Fratele meu are ușa deschisă pentru fiecare copil din Abernathy care are nevoie de ajutor la lecții.

Când Amy continuă să se uite la el fără a scoate o vorbă, David continuă:

— Totul a pornit de la o glumă. Oamenii din Abernathy priveau cu suspiciune motivele lui Jason de a ajuta la reconstruirea orașului și...

— De ce? Doar se află în orașul lui natal.

David ezită o clipă până să răspundă.

— Cred că ar trebui să-l întrebi pe Jason despre acest lucru. Să spunem doar că oamenii se temeau că el ar avea niște motive ascunse pentru a reconstrui orașul. Așa că, într-o zi, câțiva bărbați stăteau la taclale și...

— Stăteau la bârfă în frizerie.

David zâmbi.

— Exact. Ei au spus că dacă Jason voia să facă un lucru bun, atunci ar putea să îi ajute pe copii cu temele pe care le primesc de la școală.

— Și?

— Și a făcut întocmai.

Amy se uită la David.

— Ce se ascunde în spatele acestor cuvinte?

— Dragoste pentru fratele meu, dacă ai putea crede? Jason a pus-o pe Cherry să se uite la rezultatele testelor copiilor din Abernathy și îți pot spune chiar eu că erau îngrozitoare. Un oraș care are atât de mulți oameni tară un loc de muncă, are o cină tristă în fiecare seară. Jason știa că nu ar rezolva nimic dacă le-ar spune părinților că trebuie să își ajute copiii cu temele de la școală, așa că a angajat învățători.

Întorcându-se, David privi spre spatele lat al fratelui său în timp ce îl ajuta pe Raphael să lucreze la o pictură.

— Nu a angajat profesori plictisitori, cu diplomă. Nu, el a angajat actori, dansatori, scriitori, căpitani de marină pensionați, doctori și...

Oprindu-se, David îi zâmbi lui Amy.

— Jason a angajat oameni cu tot felul de cunoștințe care erau dornici să-i învețe și pe alții ceea ce știau. În plus, foarte puțini au decis să rămână aici.

Amy tăcu pentru o clipă, încercând să digere ceea ce tocmai aflase.

— Și îi ajută pe copii cu temele pentru acasă?

— Da. Jason a spus că cu sunt cel care i-a dat ideea. I-am spus, odată, că mai există și „alți copii”.

David vorbise încet.

— I-am spus că mai sunt și alți copii în afară de Max.

— Înțeleg, spuse Amy, dar nu era prea sigură că înțelesese.

Acea fusese discuția după care ea începuse să-l privească pe Jason cu mai multă atenție. De-a lungul celor doi ani, cât locuise în New York încercând să-și croiască propriul drum, în mintea ei își formase o anume imagine despre acest bărbat. Citise toate

articolele despre actele lui filantropice și le raportase la propria-i situație, cea în care Jason cheltuisese o mulțime de bani pentru ea și pentru fiul ei. Trăsese concluzia că Jason și banii lui sunt unul și același lucru.

Dar a da din propriii bani și a da din propria ființă pentru a-i ajuta pe copii să înțeleagă erau două lucruri diferite.

După discuția avută cu David, Amy refuză să încerce să îl ademenească pe Jason. În schimb, începu să încerce să-l vadă așa cum era el și nu cum gândise ea că ar fi în baza unor articole. Începu să îl urmărească cu atenție, cu foarte mare prudență ca nimeni să nu-și dea seama de acest lucru.

Se plângea mereu de cât de mult îl costă toate acele lucruri, dar ea nu-l văzuse niciodată returnând vreo factură. Din curiozitate își aruncase privirea peste niște hârtii lăsate pe o masă și văzu că Jason deținea o companie locală de împrumuturi ipotecare și că acordase numeroase împrumuturi pentru afaceri și pentru câteva ferme din zonă.

Mai văzu, de asemenea, că formidabila Cherry Parker părea să-și fi schimbat atitudinea față de el.

Cu toată nonșalanța de care era în stare, ca și cum acest lucru nu însemna nimic pentru ea, Amy îi spuse lui Cherry:

— Mi se pare mie sau s-a schimbat?

— Din negru în alb, spuse Cherry, apoi se îndepărtă.

Într-o sâmbătă dimineață, Jason nu se afla în bibliotecă și Amy îl găsi pe terenul de baschet al școlii împreună cu șase băieți care tăceau ca Raphael să arate precum un cetățean cinstit.

— Câți băieți ca tine a luat Jason în grija sa? îl întreabă ea pe Raphael în acea zi, ceva mai târziu.

Raphael îi zâmbi încântat.

— O mulțime. Noi de regulă ne adunăm în bande, dar...

Se îndepărtă de ea și se întoarce la activitatea sa.

— El crede că poate face ceva mai mult în privința mea, spuse Raphael încet. El crede că am talent.

— Ai talent, spuse Amy, apoi se întrebă dacă Jason plănuise să zugrăvească interiorul tuturor clădirilor pe care le deținea doar pentru a le asigura acestor gangsteri în devenire un loc de muncă.

Când Jason se întoarce de la partida de baschet, Amy își ridică privirea spre el. Purta o pereche de pantaloni gri, acum murdari, umezi și ruți. Și se gândi că nu văzuse niciodată un bărbat care să arate mai sexy decât el în acea clipă.

Jason o privi pentru o clipă și Amy își întoarce privirea, jenată, dar nu înainte ca Jason să-i arunce cunoscutul lui zâmbet.

— Hei, strigă Raphael, deoarece Amy tocmai desenase capul cămilei la un trup de prințesă.

— Scuză-mă, murmură Amy și refuză să se întoarcă pentru a-l privi pe Jason.

Doar câteva zile, gândi ea, și un fior îi străbătu trupul.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

În noaptea de dinainte de inaugurarea bibliotecii lucraseră cu toții până la trei dimineața, cu excepția lui Doreen și Max.

— Asta este, spuse Jason și privi spre ceilalți. Spuneți-mi, arăt la fel de rău ca și voi? întrebă el cu vocea răgușită de cât de mult vorbise încercând să răspundă la miile de întrebări ce îi fuseseră puse în acea zi.

Se uitară înjur. Biblioteca era terminată și arăta cum nu se poate mai bine.

— Arăți mai rău decât noi, spuse Amy cu chipul lipsit de orie expresie. Tu ce crezi, Raphael?

După șase săptămâni în care lucraseră împreună, ajunseseră să se cunoască foarte bine și Amy se mira cum de se putuse teme de el. Și Raphael chiar se dovedise a fi foarte talentat, nu numai la desen, dar și în ceea ce privea organizarea.

— Mai rău decât mine, spuse Raphael, dar un bărbat bătrân arată întotdeauna mai rău.

— Bătrân? spuse Jason. Îți dau eu ție bătrân, și se aruncă înspre tânăr. Raphael se feri într-o parte, iar Jason căzu pe podeaua din stejar și scoase un strigăt de durere.

Într-o clipă toți se îngrămădiră în jurul lui.

— Jason! Jason! strigă Amy cuprinzându-i capul cu mâinile.

Jason își ținu ochii închiși și un mic geamăt îi scăpă printre buze.

— Cheamă un doctor, ordonă Amy, dar în secunda următoare Jason își ridică repede brațul, prinse ceafa lui Amy și o trase în jos lipindu-i buzele de gura lui într-un sărut lung și arzător.

După o clipă, ea se trase înapoi, chiar dacă nu ar fi dorit. Imediat ce rupseră acea legătură, Jason se ridică în picioare și

pomi în urmărirea lui Raphael. Placându-l, Jason îl trânti imediat pe tânăr la podea.

— Nu am vrut să te rănesc, spuse Raphael, când, în cele din urmă, Jason îl lăsă să se ridice.

Amy stătea în umbră, cu spatele spre ei. Încă mai tremura în urma sărutului lui Jason, un sărut care părea că nu însemnase mare lucru pentru el.

Așa cum făcea întotdeauna, Jason o duse pe Amy cu mașina acasă și încercă să nu se gândească la cât de singur se simțise în acea casă, după plecarea lui Amy și a lui Max.

— Încă o zi, spuse Jason. Apoi totul se sfârșește. Te bucuri, nu-i așa?

— Oh, da, da.

Jason nu spuse nimic, dar cuvintele ei îl răniră.

— Max va fi bucuros să se întoarcă, sunt convins, spuse Jason. Probabil că-i este dor de camera lui, care sigur nu este atât de modestă ca cea de aici.

— Da, bineînțeles, spuse ea.

— Și bărbatul...

— Amie, completă ea.

— Da. Fără îndoială că și el se va bucura să vă vadă.

— La nebunie, spuse ea încercând să dea vocii un ton de voioșie și fericire.

— Amy...

— Oh, Doamne, uită-te și tu cât e ceasul, spuse ea în timp ce Jason intra cu mașina pe șosea. Sunt sigură că Doreen este trează așteptându-ne pe noi.

— Bineînțeles, spuse el. Sunt convins că așa este. Uite, cu privire la noaptea asta...

— Oh, te referi la ceea ce s-a întâmplat, spuse ea știind că el

se referea la sărut. Nu-i voi spune lui Amie dacă nu vrei. Îți spun noapte bună aici și ne vom vedea mâine dimineată, spuse ea în timp ce puse piciorul pe prima treaptă ce urca spre verandă.

Câteva minute mai târziu intră în vârful picioarelor în camera lui Max pentru a se asigura că totul era în ordine. Dormea atât de adânc, încât nici nu tresări când ea trase pătura pentru a-l acoperi.

— Mă gândesc că poate bunica ta este nebună, șopti ea spre copilașul adormit.

Amy îi promisese lui Mildred că îl va lăsa pe Jason să facă prima mișcare.

„Până ce nu-ți spune că nu are de gând să se căsătorească cu Doreen, tu trebuie să continui să vorbești despre Vamey al tău“.

„Amie“, spusese Amy.

Max se răsuci în somn și deschise ochii pentru o clipă. Își văzu mama, apoi îi dăruî acesteia un zâmbet dulce și închise din nou ochii.

Ca să-i înmoaie inima, se gândi ea în timp ce își privea fiul.

— Și sunt binecuvântată să te am, șopti ea în timp ce își sărută vârfurile degetelor și apoi atinse cu ele buzele lui Max. Ridicându-se în picioare, tresări. Era timpul să se ducă la culcare deoarece mâine președintele Statelor Unite avea să vină în vizită.

— Astea sunt primele articole, spuse Amy în timp ce își puse mâinile pe hârtia ce ieșea din fax. Apoi, după ce citi conținutul, ochii i se măriră, întâi de spaimă, apoi de neîncredere.

— Spune-ne și nouă! strigă Raphael. Ce spune?

Cu o expresie neîncrezătoare pe chip, Amy îi întinse băiatului mesajul. În ultimele săptămâni rana de cuțit i se vindecase și arăta mai degrabă ca o victimă decât ca un criminal.

Raphael citi repede hârtia, apoi scoase un hohot puternic de râs și îi întinse faxul lui Jason.

Toți cei care lucraseră la picturile de pe pereții din bibliotecă se adunară grămadă în jurul faxului, ca și cum le-ar fi fost frig și acesta ar fi putut să-i încălzească. În această dimineață președintele vizitase Abernathy și acum ei așteptau criticile pe care departamentul de publicitate avea să le trimită la toate revistele, alături de comentarii cu privire la ceea ce văzuse președintele. Ceea ce avea să apară în aceste reviste avea să-i folosească lui Amy, sau să-i distrugă cariera.

— „Un amestec de umbre ce înfățișează marionete japoneze și havaiane, cu o influență de Art Deco”, citi Jason cu glas tare. „Copleșitor, original”.

Se uită la Amy, de parcă nu-i venea să creadă.

— Continuă, îi spuse ea, citește și restul.

Când Jason nu mai spuse nimic altceva, Amy întinse mâna și-i luă foaia.

— Ideea generală a articolului este că picturile mele sunt apreciate ca „bine executate” și „adecvate”, dar munca lui Max a fost... Amy își coborî privirea asupra foii pentru a cita exact: „Artă de primă calitate”.

Amy privi spre fiul ei care stătea pe un scaun acoperit cu o pânză roșie și îi zâmbi.

— Și așa și este, spuse ea. Sunt magnifice.

Se aflau în Camera Abernathy, în camera care timp de șase săptămâni fusese încuiată pentru Amy în timp ce fiul ei crea în secret. Gândindu-se la cele ce se întâmplaseră, Amy își dădu seama că era pregătită să-l consoleze pe Max în cazul în care nimeni nu ar fi fost impresionat de formele negre pe care un băiat de doi ani și jumătate le numea maimuțe. Dar când în cele din urmă văzuse camera – se aflate în spatele președintelui – rămăsese mult prea uimită de formele de pe pereți pentru a-și mai da seama cu cine

era acolo.

— Sfinte Toledo, murmurase ea în timp ce privea în jurul camerei și cuvintele ei păreau să exprime tot ceea ce gândeau și ceilalți, căci nimeni nu mai fu în stare să scoată un cuvânt. Toți pereții, tavanul și pe întreaga suprafață a podelei din lemn se vedea o junglă umbrită. Bambuși înalți și mari păreau să se miște ca atinși de o adiere ce nu se regăsea în cameră, dar se simțea în picturi. Maimuțe cocoțate pe ramuri, stând pe trunchiuri, unele mâncând banane, altele doar privind fix. Ochii lor te priveau atât de fix, încât te făceau să te retragi un pas, temându-te să stai prea aproape de aceste animale neîmblânzite.

— Nu am văzut niciodată așa ceva, șopti un bărbat scund aflat în spate, și lui Amy i se spusese deja că acesta era critic de artă la The Washington Post. Minunat, spuse acesta dintr-o suflare în timp ce-și întindea gâtul pentru a vedea mai bine. Tu ești cea care le-a pictat? o întreabă el uitându-se, de-a lungul nasului, la Amy, cu toate că aveau aceeași înălțime.

— Nu, fiul meu le-a făcut, spuse Amy.

Omul cel scund își îndreaptă privirea uimită spre Raphael, care se afla chiar în spatele acestuia.

— Acesta este fiul tău?

— Fiul meu este acolo, spuse Amy arătând spre locul în care Max stătea alături de Jason.

Pentru o clipă, criticul de artă și președintele se uitară nedumeriți. Nu putea să spună că Jason era fiul ei, nu?

— Max scumpule, vino aici, spuse Amy întinzând mâna. Vreau să ți-l prezint pe președinte.

În cele din urmă se dezlănțuise iadul. Vizita președintelui în Abernathy fusese făcută, pe de o parte, pentru a-și face publicitate, deoarece se afla în drum spre o altă întâlnire în Orientul Mijlociu,

și, pe de altă parte, pentru a-și manifesta interesul pentru viitorul elevilor din Abernathy. Datorită destinației finale, era înconjurat de jurnaliști. Și acum, când aceștia aflaseră că această cameră extraordinară fusese realizată de un băiețel atât de mic, începuseră să-i bombardeze cu întrebări.

„Tinere, de unde ți-a venit ideea pentru a realiza această cameră?“, „Haide, acum spune adevărul, mama ta este cea care a pictat-o în locul tău, nu-i așa?“, „Cred că ar fi mai bine să spui adevărul despre aceste maimuțe, nu-i așa?“, „Spune-ne doar adevărul: cine a realizat aceste picturi?“

Jason îl luă în brațe pe Max și privi spre fotografi.

— Vă rog să ne scuzați, este ora de somn a artistului. Dacă vreți să sâcâiți pe cineva cu întrebările dumneavoastră, atunci întrebați un adult.

Spunând acestea, dădu din cap spre Amy și Doreen, apoi părăsi clădirea, ținându-l pe Max cu un braț protector.

Jurnaliștii începură să o bombardeze pe Amy cu întrebările, din clipa în care aflară că ea a pictat pereții din cealaltă cameră, dar Amy îi îndreptă spre Doreen spunând:

— Ea știe totul, mie nici măcar nu mi s-a permis să intru în cameră să văd despre ce anume este vorba.

Întorcându-se, Amy sperase ca Doreen să fie timidă atunci când avea să discute cu presa sau cel puțin un pic șovăitoare. Contrar așteptărilor ei, aceasta răspunse la întrebări și acceptă să fie fotografiată, de parcă întreaga ei viață trăise în fața camerelor.

Acum, câteva ore mai târziu, stăteau cu toții și citeau despre triumful realizării Maimuțelor din umbră și Max era salutat ca cel mai recent geniu descoperit.

— Întotdeauna am știut că este genial, dar este minunat să ai și o confirmare, spuse Amy cu mândrie și toți izbucniră în râs.

— Iată, spuse Jason în timp ce ușa se deschise și Charles intră aducând cu sine trei sticle cu șampanie. În spatele lui, patru bucătari tineri aduceau tăvi cu mâncare.

— Pentru cine sunt toate astea? murmură Amy și Jason se întoarse spre ea cu un zâmbet de satisfacție.

— Am invitat câteva persoane ca să sărbătorim evenimentul, spuse el. Știam că va fi un adevărat triumf, așa că am aranjat totul dinainte.

Pentru Amy nu conta faptul că munca ei fusese minimalizată, căci în sufletul ei știa că probabil nu va fi niciodată o mare artistă și nici nu va atinge un mare succes, dar Max le obținuse pe amândouă și ar fi putut să continue astfel – și acest lucru era îndeajuns pentru ea. Să dai naștere unui copil talentat ca Max era tot ce putea cere de la viață, doar că, se gândi ea în timp ce se uita în jur după Jason, i-ar plăcea să aibă un tată pentru fiul ei.

— Pentru noi! spuse Jason în timp ce ridică paharul în semn de salut, apoi prinse privirea lui Amy și zâmbetul lui deveni unul intim, ca și cum el ar fi putut să-i citească gândurile.

După sosirea bucătarilor, intră și proprietarul magazinului general din Abernathy, însoțit de soția și cei trei copii ai săi. Erau urmași de familia care deținea magazinul de feronerie și de reprezentantul școlii elementare, apoi cei patru profesori de la școală, apoi...

— Ai invitat tot orașul? întrebă Amy.

— Pe fiecare cetățean al său, spuse el. I-am invitat și pe copii.

Amy râse și știu că niciodată nu se simțise mai fericită decât în acel moment. Este prea frumos ca să dureze, auzi ea un glăscior șoptindu-i, dar mai luă o gură de șampanie și nu se mai gândi la acest lucru. Se auzea muzică din grădină și, spre marea ei surprindere descoperi că o formație începuse să cânte muzică de

dans.

Zâmbind, se întoarse spre Jason care o urmărea cu atenție și care, după cum se uita la ea, avea nevoie de confirmarea ei pentru ceea ce pregătise. Privindu-l, Amy își ridică paharul în semn de toast.

În jurul orei unu noaptea, își făcu apariția un șir de mașini pentru a-i duce pe toți acasă. Jason dăduse deja șoferilor liste cu adrese, astfel ca niciunul dintre cei care băuseră prea multă șampanie nu trebuia să își facă griji că nu-și mai amintește adresa. Doreen ducea în brațe un Max somnoros, îndreptându-se spre una dintre mașini. Îi spusese deja lui Amy că îl va pune pe Max în pat și că va sta cu el până când Jason și Amy aveau să ajungă acasă.

Într-un timp uimitor de scurt, Amy și Jason rămaseră singuri în bibliotecă și după ce zgomotul vesel al petrecerii se risipise, biblioteca părea imensă și pustie. Amy se așează pe unul dintre scaunele grele din lemn de stejar, lângă o masă de lectură, și își ridică privirea spre Jason. Triumful fiului ei încă făcea ca sângele să-i gonească iute prin vene, și așa avea să fie toată viața ei.

— Fericită? o întrebă Jason, stând în picioare în fața ei și privind-o cu o expresie ciudată pe chip.

Avea în mână un pahar cu șampanie.

— Foarte, murmură ea, privindu-l cu atenție.

Poate că era din cauza luminii calde din cameră, a lămpilor de pe mese, dar el arăta mai bine ca niciodată.

— Nu ești puțin invidioasă pe Max pentru că ți-a furat spectacolul?

— Ce simț al umorului ai, spuse Amy zâmbind. Am dat naștere celui mai mare artist cunoscut în acest secol.

Jason râse și, înainte de a se gândi, spuse:

— Te-am iubit întotdeauna.

— Pe mine și pe toate femeile din această emisferă, spuse ea fără de a se putea abține.

Auzind-o, Jason aruncă paharul de perete și acesta se sparse în mii de cioburi mici. Cu o smucitură puternică o trase spre el, ridicând-o de pe scaun și o cuprinse cu brațele. Apoi o sărută lung. Dar în curând sărutul deveni mai blând și în clipa când limbile li se atinseră, trupul lui Amy se lăsă pradă plăcerii.

— Atât de mult timp, murmură ea. A trecut atât de mult timp.

Jason continuă să o țină în brațe, mângâindu-i spatele, plimbându-și degetele prin părul ei.

— Atât de mult de când eu sau de când... el?

— Nu există niciun el, spuse ea cu fata ascunsă la pieptul lui.

Auzind-o, Jason o îndepărtă ținând-o la distanță cu brațul întins, fără însă a-i da drumul.

— Nu există niciun Amie?

— Doar proprietarul fabricii de chipsuri.

Jason avu nevoie de o clipă pentru a înțelege, apoi o trase din nou în îmbrățișarea brațelor lui.

— Eu. Eu am cumpărat fabrica și i-am dat numele după cel al unchiului meu.

— Și cu Doreen cum rămâne?

Amy dorea să spună mai multe, dar nu putea gândi în timp ce mâinile lui Jason se plimbau pe trupul ei.

Jason o strânse cu toată pasiunea înfrânată atâta timp și începu să-i sărute trupul.

— Te iubesc, Amy, șopti el cu buzele lipite de ale ei. Te-am iubit și te voi iubi mereu. Doreen a înscenat logodna noastră... A crezut că-mi dă o mână de ajutor. Am încercat să-ți explic.

Suspînul adânc al lui Amy spunea totul. Îl credea.

Jason o trase și mai aproape și o privi în ochi.

— Nu pleca, Amy. Te rog, nu pleca. Rămâi aici, cu mine pentru totdeauna.

Ce altceva putea răspunde decât da?

— Da, șopti ea, da.

După aceea, nu mai avură timp de vorbe; se dezbrăcau unul pe celălalt, trăgând, sfâșiind, zvâcnind, apoi oftând adânc de plăcerea de a-și privi pielea dezgolită. Când rămaseră goi.

Se prăbușiră pe salteaua pe care Max o folosisese pentru somnul lui de după-amiază, și când Jason o pătrunse, Amy gemu de plăcere și uimire – oare cum de putuse să-l părăsească pe acest bărbat? Cum de putuse...?

— Amy, Amy, continuă Jason să șoptească. Te iubesc. Te iubesc.

Și Amy nu putu să spună nimic altceva decât:

— Da.

O oră mai târziu încă mai erau întinși pe saltea, extenuați, într-o îmbrățișare strânsă.

— Spune-mi totul, spuse ea, și vorbele îi amintiră de soacra ei. Vreau să știu despre toate femeile, totul. Ceea ce văd și ceea ce simt pentru tine sunt două lucruri diferite. Vreau să te înțeleg, să te cunosc, dar nu reușesc. Am nevoie de cuvinte, spuse ea.

La început Jason nu voise să vorbească. La urma urmei, ce anume putea un bărbat să spună unei femei? Cât de mult are nevoie de ea? Dar în clipa în care începu să vorbească, Jason nu se mai putu opri. Singurătatea este cea mai mare pierdere, căci nu ai cu cine comunica. Și în această situație fusese el până în clipa în care îi cunoscuse pe Amy și pe Max, când își dăduse seama cât de goală era viața lui.

— Îmi pare rău, spuse ea din suflet. Îmi pare rău pentru suferința ta.

Îi povesti despre dificultățile întâmpinate în Abernathy, cum locuitorii orașului luptaseră cu el.

— Credeam că îmi vor fi recunoscători, dar ei nu-l agreau pe newyorkezul care venise să le spună ce au de făcut.

— Dar te-ai născut și ai crescut în acest oraș, spuse Amy.

Când Jason nu spuse nimic, îl trase într-o parte și se uită la el.

— Ce este între tine și acest oraș? Și tatăl tău? îl întrebă ea încet. Nici Mildred nu mi-a spus ce anume s-a întâmplat.

După un timp Jason începu să vorbească:

— Uneori omul trebuie să facă față celor mai negre temeri, și... Respiră adânc.

— Știi că mama a murit când David era doar un copilăș.

— Da. Și mai știu că tatăl tău a trebuit să se ocupe singur de creșterea a doi băieți.

— Aceasta este o versiune, spuse Jason cu mânie, apoi încercă să se abțină. Tata nu a avut prea mult timp pentru copii, așa că după moartea mamei mele ne-a lăsat de capul nostru.

— Aha. Bănuiesc că asta înseamnă că te-a lăsat pe tine să ai grijă de David.

— Da.

— Dar nu cred că de asta ești furios pe Abernathy, nu-i așa?

Din nou Jason tăcu câteva momente, de parcă încerca să se liniștească înainte de a putea vorbi.

— Mama a fost o sfântă. A trebuit să se căsătorească cu un ticălos rece ca tatăl meu. Când a aflat că avea să moară, nu a spus nimic nimănui. Nu voia să fie o povară pentru nimeni, așa că s-a dus singură la doctor, a ținut veștile numai pentru ea și am continuat să trăim de parcă nu se întâmplase nimic.

Tăcu din nou și, în acest timp, Amy îi putu simți tensiunea din corp.

— Dar o persoană clevetitoare din Abernathy a văzut-o într-o cafenea dintr-un motel situat la aproximativ cinci kilometri depărtare de aici, apoi a venit acasă și a împrăștiat vorba cum că doamna Wilding avea o legătură în afara orașului.

— Și tatăl tău a crezut bârfele, spuse Amy încet.

— Oh, da. A crezut! S-a înfuriat atât de tare, încât a adus-o înapoi aruncând-o în pat și...

Jason tăcu până se liniști iarăși.

— Eu sunt cel care a descoperit adevărul. Am lipsit de la școală și m-am ascuns în spatele mașinii. Eram în camera de așteptare a doctorului când ea a ieșit. M-a pus să promit că nu voi spune nimic tatălui meu. Mi-a spus că viața trebuie trăită, nu jeliță.

— Mi-ar fi plăcut să o cunosc, spuse Amy.

— Era frumoasă, dar făcuse o alegere proastă.

— Avea doi copii care o iubeau și se pare că soțul ei era nebun după ea.

— Poftim? spuse Jason respirând cu greutate.

— Cum a reacționat tatăl tău când a aflat că soția lui este pe moarte?

— Niciodată nu a scos un cuvânt despre asta, dar după moartea ei s-a încuiat în cameră timp de trei zile. Când a ieșit de acolo și-a mai luat o slujbă astfel că nu era niciodată acasă și, din câte știu, nu a mai pronunțat niciodată numele ei.

— Și te mai îndoiești de faptul că a iubit-o?

Pentru o clipă, Amy își ținu respirația. Poate că mersese prea departe. Oamenilor le plăcea să audă ceea ce credeau, nu să fie contraziși.

— Cred că a ținut la ea, spuse Jason în cele din urmă. Dar îmi doresc să ne fi iubit mai mult. Uneori mă săturam să fiu mama și

tatăl fratelui meu, care nu era decât un copilăș. Uneori mi-am dorit să... să joc fotbal cu ceilalți copii.

Amy nu spuse nimic, dar își putea imagina viața lui Jason. Tatăl său îl învățase că a face bani însemna totul și că dacă munceai destul puteai depăși durerea și singurătatea și orice alte emoții neplăcute.

Se lipi de el, trupul ei atingându-l pe-al lui și putu simți cum dorința crește în el întărindu-l. Dar el se trase înapoi.

— Ce spui despre viața ta? Se pare că te-ai descurcat bine.

Era cât pe ce să-i spună că se descurcase foarte bine, că fugise și că realizase propria ei avere, că nu avea nevoie de niciun bărbat. Dar vorbele nu vrură să-i iasă din gură. Era momentul să spună adevărul.

Respiră adânc pentru a-și liniști bătaile inimii.

— Da, m-am descurcat bine, dar la început mi-a fost teamă că vom flămânzi, spuse ea în cele din urmă. Am făcut o prostie când am plecat.

— De ce nu m-ai sunat? o întrebă el. Te-aș fi putut ajuta. Aș fi putut...

— Mândrie. Întotdeauna am avut prea multă mândrie. Când mi-am dat seama cum era Billy în realitate, aș fi putut să-l părăsesc, dar nu aș fi suportat să-i aud pe oameni spunând că am renunțat doar pentru că am descoperit că bărbatul meu avea câteva defecte.

— Defecte? spuse Jason cu uimire.

Întorcându-se pe o parte, Amy își puse palma peste fața lui.

— Căsnicia mea cu Billy a fost îngrozitoare, spuse ea. M-am simțit mizerabil. Uram băutura și drogurile, dar uram la fel de mult și faptul că era slab și că era în stare să sacrifice orice numai ca el să se simtă bine.

— Când l-ai cunoscut... spuse Jason încet.

— Era într-unul din momentele lui de seriozitate. Dar ar fi trebuit să-mi dau seama. Făcea tot felul de remarci de care mi-am amintit mai târziu și am înțeles că fuseseră lucruri care se refereau la ceea ce era și la cine era el. Și când ai apărut tu, păreai atât de perfect! Dar când am aflat că tu, ca și Billy, aveai o viață secretă, nu am reușit să fac ceea ce trebuia. Am fugit. Mi-am luat doar fiul și am fugit cât de repede și de departe am putut. Poți înțelege acest lucru?

— Da, spuse el în timp ce-și plimba mâna pe brațul ei. Are sens. Acum ești aici și...

— Dar a fost atât de îngrozitor! Am fost atât de înspăimântată, și de singură, și...

Jason o strânse din nou în brațe până ce îi simți respirația caldă pe umăr.

— Șșt, totul s-a terminat. Voi avea grijă de tine și de Max, și...

— Dar toată lumea se va gândi că m-am căsătorit cu tine pentru bani. Vor spune că mi-am învățat lecția cu Billy, așa că mi-am căutat un bărbat cu bani.

Jason zâmbi în părul ei.

— Cred că mai degrabă vor spune că cu te-am căutat. Ți-a povestit Mildred că timp de un an am angajat detectivi particulari care să te caute? Nu au putut afla nimic. Și, în tot acest timp, Mildred a știut unde ești.

În vocea lui se simți un strop de amărăciune.

— Dar nu a știut. Ea ne-a descoperit abia cu câteva luni în urmă, și asta doar din întâmplare.

Jason se trase puțin în spate pentru a o putea privi.

— Cum te-a găsit?

— A cumpărat niște cadouri de Crăciun pentru Max, deoarece

și-a spus că niciodată nu va renunța la speranța că avea să-l revadă. Printre ele era o carte pentru copii. Mi-a văzut fotografia pe coperta din spate a unei cărți pentru care făcusem ilustrațiile.

— Așa de simplu, spuse Jason, apoi zâmbi în timp ce-și aduse aminte de agonia prin care trecuse în perioada când angaja detectivi particulari. Și care este numele tău ca ilustrator?

— Numele meu adevărat este Amelia Rudkin. Am folosit numele lui Billy doar ca semn de curtoazie față de el, dar niciodată nu m-am deranjat să-l schimb legal. Era trecut în cartea de telefon a orașului New York. Cred că niciodată nu am renunțat la speranța că mă vei căuta și mă vei găsi.

Jason își strânse brațele în jurul ei.

— Sunt fericit că am reușit. Dacă nu ai fi fugit, aș fi continuat să mă comport ca și până atunci. Sunt sigur că aș fi continuat să muncesc fără oprire doar pentru a-ți dovedi că te puteam întreține pe tine și...

— Dar de ce ar trebui să-mi dovedești mie ceva?

— Pentru că ești femeia pe care o iubesc, singura pe care am iubit-o vreodată.

Răsucindu-se spre el, îl privi.

— Dar dacă e să mă iau după spusele lui Mildred, oamenii din Abernathy ți-au făcut viața atât de grea, încât ai avea tot dreptul să-ți dorești să pleci de aici.

— Sunt de acord. Sunt nerecunoscători, se plâng tot timpul, dar, pe de altă parte, m-au tratat ca pe un om. Domnul William, proprietarul magazinului de articole de feronerie, mi-a spus că întotdeauna am fost un tip practic și că nu m-am schimbat. Poate faptul că de astă dată eram înconjurat de oameni care nu mă linguseau, m-a făcut să rămân aici. În New York, dacă doar ridicam o sprânceană, angajații mei dădeau înapoi și îmi spuneau tot ceea

ce doream eu să aud. Dar aici...

Jason zâmbi.

— Aici îți spun tot ceea ce gândesc ei despre tine, termină Amy în locul lui.

— Da. Mildred mi-a spus astăzi că din cauza mea ai plecat. Mi-a spus că David și cu mine ți-am jucat o farsă atât de urâtă, încât orice femeie rațională...

— Nu-ți face iluzii că eram în toate mințile din moment ce am fugit cu un copil și fără a avea niciun mijloc de a-l întreține.

— Ah, spuse Jason zâmbind, dar totul s-a sfârșit cu bine. În cele din urmă Max va avea un tată. Dacă mă iei de soț.

— Te iau dacă ne vrei, spuse Amy cu căldură. Dar eu...

— Ce?

— Astăzi am avut o revelație, deoarece astăzi am descoperit că fiul meu de doi ani și jumătate nu numai că este un pictor mai bun decât mine, dar este și mai isteț decât mine. Mi-e teamă că sunt la fel ca marea majoritate a oamenilor și că nu te-am putut vedea din cauza banilor tăi. Dar Max a văzut întotdeauna ceea ce se afla în sufletul tău.

— Chiar că este un copil isteț, spuse Jason făcând-o pe Amy să râdă. Crezi că ți-ar plăcea să avem mai mulți copii la fel de isteți?

La aceste cuvinte Amy scoase un geamăt.

— Grețurile de dimineață, epuizarea, oh, nu, nu mai vreau să aud de alăptat! Când văzu expresia de pe fața lui Jason, începu să râdă. Da, bineînțeles că mi-ar plăcea. Cel puțin șase copii. Crezi că vor avea părul cenușiu?

Dar înainte ca Jason să poată răspunde, fură loviți de un proiectil solid care ateriză lovindu-l cu putere pe Jason.

— Ce... începu el în timp ce încerca să se desprindă din încâlceala de brațe și picioare.

— Aa, tu erai, drăcușorule, spuse Amy râzând în timp ce începu să-și gâdile fiul. Ai făcut-o pe Doreen să te aducă înapoi, nu-i așa?

Pentru o clipă Jason fu îngrozit gândindu-se la ce anume s-ar fi putut să fi văzut sau auzit băiețelul și era șocat de lipsa de intimitate. Nu se gândise nici măcar o clipă la faptul că nu mai putea fi vorba de așa ceva.

Dar nu avea timp să-și plângă soarta și binecuvântările acesteia deoarece Max se ridică în picioare. Amy știa ce avea să se întâmple și își protejă fața cu mâinile, dar Jason primi lovitura în plin.

— Maimuțe! strigă Max, apoi începu să țopăie pe abdomenul noului său tată.

Sfârșit